உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞானசம்பந்தகுரவேநம:

சிவாதிக்யரத்நாவளி.

இஃது

உபயவேதாந்த பிரவர்த்தகாசாரியரும்

சிவாகமசித்தாந்தஞான நிஷ்டருமாய

எழுந்தருளியிருந்த

காட்டாலூர்

ஸ்ரீசுந்தர சிவாசாரிய சுவாமிகளால்

இயற்றப்பட்டு,

ம-ள-ள-ஸ்ரீ

குளா - சபாபதிமுதலியாரவர்களால்

ஊ - புஷ்பரதசெட்டியாரது

கலாரத்நாகரம் என்னும்

அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சென்னபட்டணம்.

பாவ௵ மாசி௴.

முதற்பதிப்பு.

உ

சிவமயம்.

திருசசிறறமபலம்

ஸ்ரீஞானசம்பந்த குரவேநம:

சிவாதிக்யரத்நாவளி

முதற்பாகம்.

காபபு.

உலகெலாந தனதொரு சிறுகூறறி னுளளமைய
வலகிலாற றலானிறைந தவனெவ னருணூலோா
குலவி யேததுவோ னெவனவனுமை யொருகூறறி
னலாகலறக களசசிவ பிரானடி யிணைபோறறி.

வே று.

மலைமக ணேவன முககண னீல மணிமிடற றவனென வானோா,
திலகனே யனைநத தகரமாய குகையுட் டியானஞ செயதிடு முனற
செபபி, யலரவன முகுநத னீசனறெ டெவையு மையநின விபூதியெ
ன றுலாககு, மலவிரு டேமிதநச சிவசசுடா விளகக வநதலை வலமபி
ய மறையே.

நூ ல்.

அகிலலோக பூஷணமாய்விளங்குஞ் சென்னையினகண் பொன்னப்பபிள்ளை யென்பவரொருவா சில தினங்களுக்கு முன் "மூடமதிகண்டனம"என்றொருநூலவெளியிட்டனரென் றும், அது கேவலம் வேதவிரோதமா யிருத்தலால நாராய

ண்ணே பரனென்று நாட்டி யொருநூல செய்யும்படி "நாக பட்டினம இராமாநுஜ சித்தாந்த சபையார்" கேட்டுக்கொண்டனரொனறும், அதன்மேல செய்யப்பட்டதென்று அபவித் திரஸ்தானமாகிய குதத்தினிடத்தே தோன்றிய புண்ணைப் பவித்திரம் என்பதுபோல "நன்மதிவிளக்கம்" என்னும் பெயர்புனைந்து ஒருபுத்திமான் எழுதிவிடுத்த யாழ்வாசகம் பஞ்செனபபறககவும், அதனை நன்மதியுடையாரகண்டு சபாசென நகைககவும், நகைககபபடுமவர் நாணி நல்லவழிதேடிப்பிழைககவும, சகலசமயாதீதாதமைத சுத்த சைவசித்தாந்த ஞானிகள நன்கிதாமென மதிககவும் வரைந்துவிடும வாயமைவருமாறு.—

அவ்வழுவாசகத்திரட்டில "స్మృతిచాప్యస్యపరార్థత్వం" என்னும சுருதிவாககியபபடி வியாசர் சததியவாககியரானபடியால அவரியற்றிய வேதாந்தசூத்திரத்தில "పత్యురసామంజస్యాత్" என்று கூறினரொனறும, அதறகுப் பாஷியஞ்செய்தருளிய சங்கராசாரியா பசுபதிசமபந்தமான பாசுபதமும ஆகமும் அநாதரணியமென்று கண்டித்துவிட்டா ரொன்றும ஓர் கறபனுவாககியத்தை யெழுதிவிடுத்தார். அவ்வாககியத்துக்குச சஙகரருடைய அபிமதம ஈசுவரனுககு நிமித்த காரணதத்துவம் சைவர்கூறுவது விருத்தமென்றும், அபின்னநிமித்தோபாதாந காரணத்துவம பொருததமென்றுஞ் சாதித்துத்தமது மரபை விளககியிருக்கின்றனர். அபபடியே "ఉత్పత్త్యసంభవాత్" என்றும் "నచకర్తుఃకరణం" என்றும "విజ్ఞానాదిభావేవాతదప్రతిషేధః" என்றும்வரும் அடுதத வாககியங்களால "వాన్యకార్యంలకపపాత్ । ప్రకృతిశ్చాదిషిరుద్ధః" என்கிறபடிச் சிவர்களுக் குற்பத்திகூறுவதும், கர்த்தாவுங் கரணமும் ஒன்றென்பதும், குணமுங்குணியும் வேறென்பதும், விருத்தமென்பது கருதி "భక్తానామనన్యభావానాం శాంకరాత్మనః।

[illegible]ః" என்கிற வைஷ்ணவ பேதங்களையுங் கண்டித்திருக்கின்றனர். இங்ஙனமாகவும், சைவத்தைமாத்திரங் கண்டித்தாரென்று கூறியது அறியாமையென்க.

இங்ஙனநிற்க, வேதத்தில்கூறியது வியாசரையேயல்லது சங்கராசாரியரையல்ல. சைவநிந்தை சங்கரர்கூறியது தமது ஏகான்மவாதத்தைச சாதிக்கவேண்டியாகலின் அதுவே வியாசா கருததுமென்பது கூடாது. கூடுமென்னும்பட்சத்தில் பாஞ்சராத்திராதி நிந்தையையும் அங்கீகரிக்கவேண்டுமே. அங்கீகாரமாயின் ஒன்றையொளித்து ஒன்றையுரைப்பது பெருவஞ்சமென்க. அவ வாக்கியங்களுக்கு இராமாநுஜரபிமதம வேறுமெனின், மேல்வாக்கியத்துக்கும் சைவபாஷியத்தில் வேறுபொருளை நாட்டியிருக்கு முண்மையையறியாது பிதற்றுவதென்னமடமை. சங்கராசாரியர் - இராமாநுஜாசாரியர் - மத்துவாசாரியர் ஆகிய மூவரும் சிவாகமங்களுக்கு மறுதலைப்பட்ட வொன்றிலொன்று முரணிய வேறுவேறு சித்தாந்தங்களைச் சாதிக்கப்புகுந்தபசுஞானிகளாகலின் அற்பபரிபாகிகட்கே அவர்கூறிய பாஷியங்கள் பயன்படுமென்க. "వయంతు వేదశివాగమయోర్భేదం। నపశ్యామః వేదో౽పిశివాగమః" என்னும வாக்கியத்தால் வேதசிவாகமங்கட்குப் பேதங்காண்கின்றிலம், வேதமே சிவாகமம். என்று ஸ்ரீநீலகண்ட சிவாசாரியசுவாமிகள தமது பாஷியத்தில் உண்மைஞானத்தைவிளக்கியிருக்கின்றனரா[illegible]யால் அவர் திருவாக்கே யெமக்குப் பிரமாணமென்க.

சிவாகமங்களில் பசுபாசபதிபதார்த்த[illegible] பிரதிபாதகமும், பஞ்சப்பிரம்மமூர்த்தி பிரதிபாதகமும், ஷ[illegible]வா பிரதிபாதகமும், சிவபூஜோபயுக்த தேவாலயோச்சவாதி பிரதிபாதகமும் விளங்குமாறே, வேதத்திலும் முறையே "[illegible]" என்றும் "[illegible]

పాశానామధిపతిః" என்றும் "బ్రహ్మాద్యం స్థావరాంతం పశవః పరికీర్తితాః। తేషాం పతిత్వాదీశః పశుపతిః" என்றும் "జ్ఞాత్వా శివం సర్వపాశాపహానిః" என்றும் வரும வாக்கியங்களால் துவிபாத சதுஷ்பாத பிராணிகளெல்லாம் பசுக்களென்றும, எல்லாவுயிர்களும்பசுக்களேயென்று அறியத்தக்கதென்றும, அப்பசுக்களுக்குப் பதிஸ்ரீருத்ரமூர்த்தியென்றும், பதியாகிய பரசிவத்தையறிந்தவர்கள் சர்வபாவங்களினின்று நீங்கி யெல்லாக்கிலேசங்களுமொழிந்து சம்மிருத்துவைக் கடந்து பரமுததியடைவரென்றும், சர்வகாலங்களிலும சிவஞான விசாராதிசயத்தால் சம்சாரபாசததைச சிவபக்தர்கள்தகிப்பரொன்றும் முறையேகூறுமாற்றால் பதத்திரயப் பிரதிபாதகமும, எசுராரணியகாந்தர்க்கதமா யிருக்கும் நாராயண பிரசிநசத மந்திரத்தில் "సద్యోజాతం ప్రపద్యామి సద్యోజాతాయ వై నమో నమః" என்றற்றொடக்கத்து வாக்கியங்களால் ஸ்ரீ பரசிவமூர்த்தியினுடைய பசிமமுகமாகிய சத்யோஜாதமுகத்தை ஆசிரயிக்கின்றேன் எனபது நமஸ்கரிக்கின்றேன் என்றுகூறி வாமதேவாதி முகங்களையும வாமதேவாதி மந்திரங்கள் நமஸ்காரங்களால ஆசிரயிக்குமுண்மை வெளிப்படுமாற்றால் பஞ்சப் பிரம்மமூர்த்தி பிரதி பாதகமும, "అధ్వనామధ్వపతే శ్రేష్ఠస్యాధ్వనః పారమశీయ" என்றற் றொடக்கத்து வாக்கியங்களால் ஷடத்துவாதிமார்க்கங்களுக்குப் பதியாகிய ஹேரருத்ரமூர்த்தி, அததுவாக்களில் முக்கியமார்க்காநுசாரியாய் வர்த்திக்கக்கடவேன்என்று கூறுமாற்றால் மந்திரவர்ணபதபுவன தத்வாததுமக ஷடத்துவா பிரதிபாதகமும், "తమష్టాభిశ్చ యస్సప్తభిశ్చ దశాభిః విశ్వ [illegible] యస్యాం ... సమస్తం" என்னும் ருக்மந்திரபோதாயந கற்பசூத்திரங்களால் எந்தப் பரமசிவம் விஷ்ணு சந்திரரூபமான பாணமும், மேருவில்லும் உடையதாய்ச் சகலசமசார பிரபஞ்சங்களையு நசிப்பி

க்குமோ அந்தப் பரமசிவத்தை யோக்கியமானமனமுண்டா தறபொருட்டு நமஸ்காரங்களோடு பூசிக்கின்றேன் என்று கூறுமாற்றுல் சிவபூஜோசசவாசாராதி பிரதிபாதகமும் தெளிவினுணாததபபடி மாகையால் வேதமே சிவாகமம என்னு முணமையினிது விளங்கும.

ஏ தத்விருத்தமான அவைதிக பரிபாஷா மூலமாய்ச் சிதசிதீசுவர பதாாததத் திரயபிரதி பாதகயுகதமாய விளங்கும இராமாநுஜ சங்கேதித மதாசாரமே சிரஸ்தமென்பது கண்டு கொளக. கூாமபுராணத்தில் " ఏవంసంబోధితో రుద్రోమాధవేనమురారిణా।చకారమోహశాస్త్రాణికేశవోऽపిశివేరితః।కాపాలంలాకులంశాక్తంభైరవంపూర్వపశ్చిమం।పాంచరాత్రంపాశుపతంతథాన్యానిసహస్రశః " என்னுமவாககியத்தால் சிவகேசவாதிகளிருவரும் மோகனசாஸ்திரங்களைக் கற்பித்தாாகளெனபது பெறப்படுதலால் சிவாகமங்கட்கும் பாதிதமுண்டாமேயெனின " తథాన్యానిసహస్రశః " எனனும சமபநததால் அன்னியமான அனேகமாயிரம் ஆகமங்களைச செயதனவொன்று காணப்படுதலின அது பொருந்தாதெனக. என்னை, சிவாகமங்களை யவற்றிற்சேர்க்காததெனின், அக்கூர்மபுராணத்திலேயே " నిర్మితంహిమయాపూర్వంవ్రతంపాశుపతంశుభం। గుహ్యాద్గుహ్యతమంసూక్ష్మంవేదసారంవిముక్తయే। ఏషపాశుపతాచారస్సేవనీయోముముక్షుభిః " என்னும் வாக்கியத்தால் பாசுபதவிரதத்தைத் தெரிவிக்குமாகமமநதிரங்கள வேதசாரமென்றும, மோக்ஷத்தை விரும்பியவர்களால் சேவிக்கத்தக்கதென்றுங் கூறுமாற்றுல் உண்மைவிளங்குமென்க. ஆயின் " అన్యానిచైవశాస్త్రాణిలోకేऽస్మిన్మోహనాయతు । వేదవాదవిరుద్ధానిమయైవకథితానితు॥ " என்னும்வாக்கியத்தால் வேதவிருத்தமும் அன்னியமுமாகிய சைவாகமங்கள் அக்கிராஹ்யமென்பது கூறப்படுமேயெனின் " వామంపాశుపతంసోమంలాకులంచైవభైరవం।అసేవ్యమేతత్కథితంవేదబాహ్యంతథేతరత్॥ " என்றும் " యానిశాస్త్రాణిదృశ్యంతేలోకేऽస్మిన్వివిధా

నిక । శ్రుతిస్మృతివిరుద్ధాని తేషాంనిష్ఠాహితామసీ॥ " என்றும வருமவாக்கியங்களால் சவபஸ்ம நராஸ்திகபாலதாரணங்கள முதலிய வேதவிருத்த தருமங்களைசசொல்லிய வாமபாசுபதமும், குருநாரக மநமுதலிய விருத்ததருமங்களைக்கூறும செளமமென்கிற சந்திர தேவதாகமதமும, லகுலீபைரவ தேவதாகங்களாகிய கபாலபாத்திரசுரபானுதி கிருததியங்களையுடைய தாமதங்களும ஆகிய நான்கும வேதபாஹ்ய மதங்களென்று கூறபபடுதலால ஈணடுச சைவாகமங்களென றுபசரித்துக்கூறியது இவைகளைபேயெனக இதனுல மூலாகமங்கள ஒருவாற்றுனும் பாதிககப்படுவதல்லவென்க — இங்ஙனமிறக, "కాపాలంపాంచరాత్రంచ యామలంవామమార్హతం। ఏవమాదీనిశాస్త్రాణిమోహనార్థానితానివై॥ " என்னும் வாககியததால் காபாலம பாஞசராத்திரம் முதலிய மதங்கள அசுராதிவியாமோகார்த்தமாகக் கற்பிக்கப்பட்டனவென்று காணப்படுதலால மேற்சொன்ன துர்மதங்களில் இவ்விருமதங்களுஞ சோககப்படுமென்க. அன்றியும " వామపాశుపతాచారాఃపాంచరాత్రాశ్రయాఃపరే।శ్రుతిస్మృతివిరుద్ధాచారాన్సేవ్యాస్తేమముముక్షుభిః॥ " என்கிற வசனததால் வாமபாசுபதாசாரமும், பாஞசராத்திராசாரமும சுருதிஸ்மிருதி விருத்தாசாரமாக விளங்கலான அததுராசாரமுடையவர்கள் முமுக்ஷுக்களால் தரிசனஸ்பரிசனதான பூஜாதி சத்காரங்கள்செய்தற்குரியா ரன்றென்று கூறுமாற்றுல் வேதபாஹ்யமான துர்மதங்கள் இவையென்று விளங்கும. ஆயின் " త్రయీసాంఖ్యంయోగఃపశుపతిమతంవైష్ణవమితి। " என்று மஹிம்நாஸ்தவத்தில் கூறுவ தென்னையெனின், தக்ஷிணபாசுபதமாகிய உத்தரசைவமும் சங்க சக்கிராங்கித ரஹிதமாகிய விஷ்ணுபக்தி யுக்தமாகிய வைஷ்ணவமுமே புஷ்பதந்தமுனிவருடைய அபிப்பிராயமன்றிச் சூடிண்டிகிடத்தலாகிய வைஷ்ணவமாதிகளை யன்றென்று அறியத்தக்கதாம். இந்த நியாயங்களால் பாஞ்சராத்திராக

மசித்தமான இராமாநுஜமதமே வேதபாஹ்யமான துர்மதமெ ன்பதுகாட்டப்பட்டது. "ஶ்ரௌதஶைவாஸ்ஸ்யுஃ .... " இந்தச சுருதிகளால் சகல தேவகணங்களில் பிராமஹணததுவமும், சகல தேவதாதிக்ய மும, மஹர்ஷிதவமும் உடையவராய மனுஷ்யாதி சிவபரியந்த ம ஆப்த தாரதம்மியங்களினால் பரமாப்தருமாகவிளங்குஞ் சிவ பெருமானருளிய வாக்கியம் ஒருவராலும பாதிக்கப்படுவ தல் லவென்க. இவற்றின் விரிவை வாமனபுராணத்தும், சிவாக்கி ரயோகிகள செயதருளிய சித்தாநத தீபிகையினும, ஸ்ரீமத் அ ப்பையதீக்ஷிதரவர்கள் செய்தருளிய சிவார்க்கமணிதீபிகையெ ன்னும ஸ்ரீபாஷிய வியாக்கியானததினும பரக்கக்காணலாம்.

இவற்றுள, வேதம இருககு, யசுர், சாமம், அதர்வ ணம் என நான்காம். அவற்றுள இருக்குவேதம இருபத தொரு சாகையும், யசுர்வேதம நூற்றொருசாகையும், சாம வேதம் ஆயிரஞ்சாகையும், அதர்வணவேதம ஒன்பதுசாகை யும உடையனவாம். இவை அற்பசுருதிவாக்கியம் பிரபல சுருதிவாக்கியம என இருபகுதிப்படும். அவற்றுள அற்பசு ருதி வாக்கியம் கன்மாநுட்டானக் கிரமங்களைச்சொல்லும். பிரபலசுருதிவாக்கியம் அத்தியான்மகஞானத்தைச் சொல் லும். இது முப்பத்திரண்டு உபநிஷத்தாய் இருக்கும். வே தம் என்னுஞ்சொல் அறிதற்கருவியெனப் பொருள்படும். இவ்வேதத்துக்கு அங்கங்கள சிட்சை, வியாகரணம், நிருத் தம, சோதிடம், கற்பம், சந்தோவிசிதிஎன ஆறும். அவற்றுள் சிட்சையாவது வேதத்தின் உச்சாரணலட்சணத்தை யுணர்த் துவதாம். வியாகரணமாவது வேதத்தின் பதலட்சணத்தை விவரிப்பதாம். நிருத்தமாவது வேதத்தின் பதங்களுக்கு விவ ரணங்கூறுவதாம். சோதிடமாவது இலக்கினம், திதி, வாரம், நட்சத்திரம், யோகம், கரணம் முதலியவற்றால் வைதிக கரு மங்களுக்குக் காலம் அறிவிப்பதாம். கற்பமாவது ஆசுவால

யநீயம், போதாயநீயம், ஆபஸ்தம்பம் முதலிய சூத்திரரூபத் திருந்து வைதிக கருமங்களைப் பிரயோகிக்கும் முறைமை யைக் கற்பிப்பதாம். சந்தோவிசிதியாவது வேதத்தில் உக் தைமுதலிய சந்தோபேதங்களுக்கு அக்ஷரசங்கியை கற்பிப பதாம். இவற்றை யுணராக்கால் வேதங்களை யோதுதலும் அவற்றின்பொருளை யுணர்தலும், அவைகளில் விதித்தவழி யொழுகுதலும் ஏலாவாம். ஆதலால இவை ஒருதலையாக உ ணர்தற்பாலனவாம. இங்ஙன முணராதபேதையரோ அபார்த் தங்கொண்டு சிவாகமத்திற்கு மாறுயபப்புலம்புவரென்க. "ஆ திமறையோதியதன் பயனொன்றுமறியா-வேதியாசொல்மெ யயென்று மேவாதே." என்றுகூறியதும் இவ்வுண்மை கரு தியென்க. இங்ஙனநிற்க, ஆகமமானது "శివసంస్కారిణాంచైవజ్ఞా
నధర్మవతాంసదా।అష్టావింశతిభేదేనచాగమాస్తుశివోదితాః। కామికంయోగ
జంచింత్యంకారణంత్వజితంతథా। దీప్తంసూక్ష్మంసహస్రంచాంశుమాంసుప్ర
భేదకం।విజయంచైవవిశ్వాసంస్వాయంభువమథానలం। వీరంచరౌరవంచైవమ
కుటంవిమలంతథా।చంద్రజ్ఞానంచబింబంచప్రోద్గీతంలలితంతథా । సిద్ధంసంతా
నశర్వోక్తంపారమేశ్వరమేవచ।కిరణంవాతులంచైవేత్యష్టావింశతిసంహితాః"
என்றுகூறிய வீராகமவசனத்தால் காமிகம் - யோகஜம் -சிந் தியம் - காரணம் - அசிதம - திப்தம - சூக்குமம - சகசிரம- அஞ்சுமான் - சுப்பிரபேதம் - விஜயம் - நிசுவாசம் - சுவாயம புவம் - ஆக்கினேயம் - வீரம் - ரௌரம் - மகுடம - சந்திரக ஞானம் - முகபிம்பம் - புரோற்கீதம் - லளிதம் - சித்தம - சந் தானம் - சர்வோத்தமம் - பாரமேச்சுரம் - கிரணம - வாது ளம் என்னும்பேதங்களாய்ப் பெறப்படும். இவ்வாகமங்கள் மாந்திரமெனவும், தந்திரமெனவும், சித்தாநதமெனவும் பெ யர்பெறும். இவ்விருபத்தெட்டுச் சிவாகமங்களுக்கும் ஒவ் வொன்றுக்குக் கோடிகிரந்தமாக இருபத்தெட்டுகோடிகிரந்த ங்களுளவாம். இவை ஞானபாதம் - யோகபாதம் - கிரியாபா

தம -சரியாபாதம் என்று தனித்தனி நான்குபாதங்கள் உடை யனவாயிருக்கும். இவற்றுள் ஞானபாதம் பதிபசுபாசமென் னுந் திரிபதார்த்தங்களின் ஸ்வரூபத்தையும், யோகபாதம் பி ராணயாமம் முதலிய அங்கங்களையுடைய சிவயோகத்தை யும்,கிரியாபாதம் மந்திரங்களின் உத்தாரம் - சந்திப்ரவர்த்தனம பூசை - செபம - ஓமம் - என்பனவற்றையும், சமயவிசேஷநி ருவாண ஆசாரியாபிஷேகங்களையும், சரியாபாதம சமயாசார ங்களையும உபதேசிக்கும். ஆகமம என்பது. (பரமாப்தரினின் றும்) வநதது எனப்பொருளபடும. இன்னும ஆ என்பது பா சம எனவும, க-எனபது பசு எனவும, ம - எனபது பதி எ னவும் பொருளபடுதலால் ஆகமம் எனபதற்குத் திரிபதார்த தலட்சணத்தை யுணர்த்தும நூல் என்பதே சிறநதபொரு ளென்க. ஆ - எனபது ஞானமும, க - என்பது மோக்ஷமும, ம - என்பது மலநாசமுமாதலால் ஆன்மாக்களுக்கு மலத் தை நாசம்பண்ணி ஞானத்தை யுதிப்பித்து மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தல்பற்றி ஆகமம எனக் கூறுதலுமொன்று. இவ்வா கமங்களுக்கு வழிநூல் நாரசிங்கம் முதல் விசுவகன்மம் ஈறா கிய உபாகமங்கள இருநூற்றேழாம.

ஆகமம எனபது ஆப்தவாக்கியம். ஆகமங்கள் லௌ கீகம்-வைதிகம்-அத்தியான்மகம்-அதிமார்க்கம்-மாந்திரம் என ஐநதுவகைப் படும். தற்காலத்தில் பயன்றருவது லௌகீ கம். காலாந்தரத்திற் பயன்றருவது வைதிகம. ஆத்மவிசார வியற்கையது அத்தியானமகம். யோகவியற்கையது அதி மார்க்கம். சிவஞானவியற்கையது மாந்திரம் எனப்படும். அவ ற்றுள் மாந்திரம் பிறநூல்களைப் பூர்வபக்ஷமாகக் கீழ்ப்படு த்தி மேற்பட்டு விளங்கும் காமிக முதலிய சைவாகமங்கள். ஆகமாந்தமென்னும் ஞானபாதப்பகுதி யோகரூடி நாமமா கியசித்தாநதமெனனும் பெயரையுடையது. அது இரத்தின த்திரயத்திலே "சித்தாந்தமே சித்தாந்தம், அதற்கு வேறு

னவை பூர்வபக்ஷங்கள்" என்றும, ஸ்காந்தத்திலே "இந்த எல்லேயில் சிவன்வெள்ளிமலேயாகிய கைலாசத்திலே சநகர் முதலிய முநீந்திரர்களுக்குத் திரிபதார்த்தங்களினலே சம்மி தமாகியும், இரகசியம் ஆகியும், ஆகமாந்தம் என்னும பெய ர்த்தாகியும் உள்ள சித்தாந்தத்தைச சொல்லிக்கொண்டிருந தார்" என்றும், காமிகத்திலே "இருக்கு-யசுர்-சாமம-அதர் வணம் என்பவை சிவனது மற்றை முகங்களிற் பிறந்தன. காமிகம்முதலிய சிவஞானம் ஊர்த்துவ சுரோதோற்பவங்க ளாகி மேன்முகத்திற்பிறந்தன. முன்கூறியசகலநூல்களேயு ம்பரமசிவன் பூர்வபட்சமாகச்சொன்னர். பின்னர் அவற்றை யெல்லாங் கீழ்ப்படுத்திப் பரமாகத் தவிரற்பாலனவுங் கொள ளற்பாலனவுமாகிய பொருள்களே நிச்சயிக்கும் சிவசித்தாங் தைச்சொன்னர். சித்தாந்த மாவது காமிகம் முதலியனவாம். இதில்உயர்ந்தது பிறிதொன்றுமில்லே. இந்தச் சைவநூலே மூலமாம். சதுர்வேதங்களும் இதினின்றும் பிறந் தனவாம். சைவமேவைதிகம் எனப்படும். வைதிகமே சைவம் எனபப டும். சைவமானது வைதிகத்தில் அடங்கியும் அடங்காமலு ம் இருக்கும. வைதிகம் சைவததிற்றாழ்ந்தது. முனிவரோ, அற்றாயினும், சைவம்வேதப்பொருளோடு ஒற்றுமையாயிருத தலால் வைதிகம் என்றும், வேதசாரம என்றுங் கூறப்படும. சிவப்பிரகாசகமாகிய சிவஞானம் பரஞானமாம். பசுபாசப தார்த்த போதகமாகிய வேதம்முதலியன அபரஞானமாம். இராத்திரியில் மனிதரதுகண்ணும பூனேயின்கண்ணும் வில ட்சணமாய் இருப்பது போல் இந்தப்பர ஞானமும் அபரஞா னமும் விலக்ஷணமாய் இருக்கும்." என்றுங் கூறு மாற்று லறிக. லௌகிகமமுதலிய ஐந்துசாத்திரங்களும் முறையே ஒன்றற்கொனறு ஏற்றமுடையன. காமிகத்திலே "சித்தாங் தம் மந்திரதந்திரமாகும். அதிமார்க்கம் அதனிற்றாழ்ந்தது. அத்தியான்மகம் அதனிலுந்தாழ்ந்தது. அதிலுந் தாழ்ந்தது

வைதிகம். வைதிகத்திலுந் தாழ்ந்தது லௌகிகம்." என்று சொல்லப்பட்டது. வாயுசங்கிதையில் "சைவநூலிற்கூறப்பட்டதும், பாசமூன்றையுந்தவிர்ப்பதும், மேலானது மாகிய தீக்ஷையைத்தவிர யாதொரு ஆச்சிரமமும் இவ்வுலகத்திலே மனிதருக்கு மேன்மையன்று. ஆதலால் தீக்ஷையினாலேதான் மோக்ஷம். ஆசசிரமங்களினாலும, மற்றைக் கருமங் களினாலும் மோக்ஷமில்லை. அத்துவசுத்தியின்றி முத்தியைவிருமபும் மனிதர் கோலின்றிநடக்கத் தொடங்கியகுருடர் போல்வா. தோணியின்றிக் கடலைக கடக்க விருமபினவா போல்வா" என்றும்,ஸ்காநதம.—பிருகுசாபப்பிரகரணததில "இங்கே முப்பாசததை அகற்றுவதும், மேலானதும், சிவசம்பநதமுடையதுமாகிய திகைஷயாலன்றி ஆத்மாக்களுககு ஆசசிரமத்தால் செய்யப்பட்ட உபாசசி யொன்றுமில்லை. ஆதலால தீக்ஷையாலேதான் மோக்ஷம். ஆசசிரமங்களாலும், பிறகரு மங்களாலும முத்தியில்லை" எனறும் முறையே கூறுமாற்றானுமறிக. இவ்வதிபிரபலபிரமாணங்கள வெகுவாயவிளங்கியிருக்கவும, சங்கராசாரியர் சைவத்தைக் கண்டித்தாரொன்பதும, வியாசருடையகருத்தும அதுவேயென்றும யங்குவதும மௌட்டியாந்தகாரமென்க.

" வேதாநதநிஷ்டைபெற்றுக்களங்கமற்றஞானிகளும், எனது சிவாகமத்திலே தற்பரர்களாகி ஞானபாதத்திலேயிலே நின்றோரும் ஆகிய இருவகையோரும, பெறுதற்கரிய சாயுச்சியம்பெறுவாகள. கருமத்தையும் பிரமத்தையும் உணர்த்தும்வேதாகமம என்று பிரசித்தமபெற்ற இரண்டுமார்க்கங்களிலும நில்லாதபாவிகள் சாத்திரத்திற்கூறிய நால்வகைத்தணடங்களாலும் தண்டிக்கற்பாலர்கள்." என்னும ஸ்காந்தசம்பவ சிதம்பரமான்மியத்தில் சிவன்கூறிய பொருளையுடைய வியாசவாக்கியத் தினாலே சங்கரர் அபிமதமே வியாசருடையதுமென்னுங் குத்ஸிதவாக்கியம் அறவே நிரஸ்தமென்க.

இங்ஙனமிற்க, சைவாகமங்களுக்கு வேதபாஹ்யத்தன்மை எந்த நியாயத்தினலே கூறுவது? வேதப்பொருளுக்கு விருத்தத் தன்மையே வேதபாஹ்யத் தன்மையெனின், அப்போது வேதத்தில் கருமத்தையும் பிரமத்தையும் உணாத்தும் பூர்வோத்தர காண்டங்கட்கு விருத்தத்தன்மையுண்மையால் அந்தப்பிரசங்கம் அங்குமுண்டாம். அங்கே இலக்கணையால் தாம கருதியபொருளில் முடிவுபெறுமெனின், அது எங்கும் ஒக்கும. வேதத்துக்குவேருய் இருக்குந தன்மையேபாகியத்தன்மை யெனின், அப்போது ஸ்மிருதிகளும் அப்பிரமாணம் எனக் கொள்ளப்படும. வேதத்தை மூலமாகக் கொளளாத தன்மையெனின, அப்போது வேதத்துக்கும் வேதத்தை மூலமாகக்கொளளாத தன்மை உணமையால் வேதத்துக்கே அப்பிரமாணிய பிரசங்கம்வரும. ஆதலால் வேதப்பிரமாணியததிலே நித்தியதுவமும, வேதத்ததமூலமாக உடைமையாதலும முடிவலல. மற்றெனனெனின, ஆப்தவாக்கியத்துவமேயாம. வேதம சுததசைவசித்தாநதம என்பவை ஒருவாற்றல் ஒவ்வோரிடத்தில் விருத்தப்பொருளையுடையனவா யிருப்பினும், சாமானிய விசேஷத்தனமையால் ஐக்கமஉளளனவாயே இருக்கும.

வேதம் பொதுவாகவும, சிவாகமம சிறப்பாகவும இருததலால், இரண்டும பிரமாணங்களென்றே துணியப்படும ஆகமம்வேதவிசேஷமாய இருத்தலால் அதற்கு வேதபாஹ்ய ததன்மையின்றெனக வேதவிசேஷமென்று ஆலாசிய மானமியத்தும், சுப்பிர பேதத்தும சொல்லப்பட்டது. மோக சூரோத்தரத்திலே " புராணம வேதங்களாலும, வேதங்கள ஆகமங்களாலும் வாதிக்கப்படும். அவை சாமானியமும் விசேஷமுமாம். சைவமே மிகு விசேஷமாம. " என்றும், வாயவ்ய சங்கிதையிலே " பிறநூல்களிற் கூறப்பட்டதெல்லாம் சிவாகமத்தில் இருக்கின்றது. சிவாகமத்திற் காணப்படாதது

பிறிதோரிடத்திலும் இல்லை,, என்றுங் கூறப்பட்டது. அற்றேல், வியாகரணம் முதலியன வேதாங்கமாகலின், வேதமே பிரமாணம். ஆகமம் பிரமாணம் அன்றெனின், யோகரூடிநாமத்தால் சிவாகமமே நால்வகைப் பிரமாணங்களாலும் முடிந்த ஆகமம் எனப்படுதலானும், "சித்தாந்தமே சித்தாந்தம்,, என்று இரத்தினத்திரயத்திலே கூறப்படுதலானும், அதுவே பிரமாணம். வேதமும், ஆகமம் சித்தாந்தம் என்னுஞ் சத்தங்களாலே கௌணவிருத்தியாற் கொள்ளப்படுமெனின், ஆகமம் வேதசத்தத்தாலே கௌணவிருத்தியாற் கொள்ளப்படுமென்பது காட்டப்படும். ஆதலால் சிவாகமமே முக்கிய விருத்தியால ஆகமம் எனவும் சித்தாந்தம் எனவும்படுதலில், சாவோத்கிருஷ்டபிரமாணமென்று சாதிக்கப்பட்டது.

இருக்காதிகளிலும், அவற்றின் சிரசிலும், லௌகிக வைதிக அத்தியான்மிக அதிமார்க்க நூற்பொருள் விளக்கினும், அதாவசிரசிலே மாந்திர நூற்பொருள் விசேஷித்துச்சொல்லப்பட்டது. சூதசங்கிதையிலே "பதினெண்புராணங்களையும் சத்தியவதியின் புத்திரர் செய்தார் காமிகமுதலியவற்றைப் பரமசிவனே செய்தார்,, என்று கூறுதலால், சிவாகமங்களைச் சாட்சாத் சிவனே செய்தனர் என்று துணியப்பட்டது. ஈசுகாமுதலிய முனீந்திரர் நால்வரும் வேதங்களையும் உபநிடதங்களையும் நெடுநாளவரையும் ஓதி ஞானம் நிலைபெறாதவராயினர் என்றும், பின்பு ஆகமாந்தமெனனும் பெயரையுடைய சித்தாந்தத்தை ஓதி ஞானம்பெற்றனரென்றுஞ் சங்கரசங்கிதையிற் கூறியவாற்றானும், சுவேதர் - உபமன்யு - கிருஷ்ணர் - அருச்சுனர் முதலியோர் சிவசித்தாந்தமார்க்கசிரவணாசரணஞ்செய்தமையானும், சிவாகமத்திற் கூறப்படும் ஞானமே ஞானமென்றும், அதுவே சிவனைப்பற்றிய பெரியோர்களுக்கு முத்திசாதனம் என்றும், சைவபுராணத்தில் கூறிய வுண்மையானும் சிவசித்தாந்தோத்கர்ஷம் வெளிப்பட்டதென்க.

இதுகாறுங்கூறிவந்த நியாயங்களால் வேதசிவாகமங்களிரண்டும் பொதுவுஞ் சிறப்புமாகக் கொள்ளற் பாலனவாயச் சாதிக்கப்பட்ட முதனூல்களென்று காட்டப்பட்டனாகை

யால் குமதிகளால் தூற்றப்படும் சிவாகமதூஷணம் நிஸ்புரு ஹமென்க. ஆத்மாக்கள் பரிபாகம் பல வேறுபாடுடையனவா கலின் அவரவர் பரிபாகத்துக்குத்தக்க வுணர்ச்சியைத்தருமப ரிசினையுடையதுபற்றி வேதத்தைப் பொதுவென்றும், பரிபா கமுதிர்ச்சியில் வரத்தக்கசிவஞானத்தைப் பலிப்பிப்பது ஆக மமாதலால் அதனைச்சிறப் பென்றுங்கொள்ளப்படும் அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நாலையு ங்கூறுவது வேதமும் வீட்டைமாத்திரம் தனித்துக்கூறுவது ஆகமமுமாகவிளங்க லான் வேதம் உலகிலுள்ள சாமானியருக்கும், ஆகமம்சிறந்த சத்திநிபாதர்க்குங் கொடுக்கப்பட்டனவென்றுசைவநூல்கள் கூறுமென்க பலவேறுவகைப்பட்ட திரிபுணர்ச்சியைக் கன் மத்தினளவாய் விளைவிக்கும் வேதத்துணைமையை ஆகமத்து ணையாலன்றியறியப்புகுவது வெறுங்கதையாமென்க. வேத மபொருள்பலபடத்தோன்றுஞ் சூத்திரமும், ஆகமம் அதனை அங்ஙனமாகவொட்டாது தெளிந்துரைக்கும் பாஷ்யமும்போல சிவபெருமானால் அருளிச்செய்யப்பட்டனவாகலின் வே தசிவாகமங்களிரண்டையும் பிரமாணமாகக்கொண்ட உத்த மபரிபாகிகளாகிய சைவர்கள் துணிபே உண்மையுடையதெ ன்பதுநாட்டப்பட்டது

"ఇత్యాగమేషు వేదేషు వేదాంతోపనిషత్సుచ। ధర్మస్తుశాశ్వతః ప్రోక్తో ముక్తేర్యస్మాచ్ఛాశ్వతోమహాన్," எனறுவிளங்கும் ஆகமவசனத்தா ல இந்தச் சிவாகமங்களினும், வேதங்களினும், உபநிஷத்துக்க ளினும், சாசுவிதமாகிய சிவதாமங்கள் விசேஷித்துச்சொல் லப்பட்டது என்று கூறுகையால் வேதசிவாகமங்களுக்குப் பேதமின்மை வெளிப்பட்டது இவ்வுண்மையையறியாமல சிவாகமங்களுக்கு அப்பிரமாணியம் சொல்லுமிடத்துக் காய த்திரிமந்திர ஜபபுரச்சரணவிதிகளையும், ஜபநியமஹோமதாபப ஞ்சி விதிகளையும் விளங்கக்கூறுவது ஆகமமேயாகலான் சக ல பிராம்ஹண்ய முக்கியமாகிய காயத்திரி மஹாமந்திரங்களு டைய ஜபஹோமாதிகளும் அகாரியங்களாகும் இவற்றை விதித்தவேதமும் அப்பிரமாணியமென்பது தானேபெறப்ப டும. அன்றியுஞ் சாலிங்கஸ்தாவர லிங்கபிராண பிரதிஷ்டா

காலகாததவ்பது வாதசசமஸ்கார விதாயகவசனங்களாலும்,
"కుండమంటపనిర్మాణంతత్సంస్కారమేవచ। వాస్తుపూజాం చహోమంపాలి
కానుప్రతిష్ఠితం" என்றுகூறியகுண்டமண்டப சம்ஸ்காரமுதலா
கியவாஸ்து பூஜாவாஸ்து ஹோமபாலிகாதி பிரதிஷ்டாதி விதா
யகவசனங்களாலும, "షట్కోణంజలకోణంతాబ్జషట్కోణాద్యప్రతిష్ఠా" என்
றுகூறிய சரலிங்கஸ்தாவரலிங்காவயவங்களில் நியாசஞ்செய்ய
ப்படும புவனத்வா மந்திராத்வாமுதலாகிய ஷடத்துவாநியாசவி
தாய கவசனங்களாலும், சிவாகமங்கள அதிதுல்யப்பிரமாண
மெனபது பெறபபடும. இதனையறியாது அக்கிராஹ்யமெனி
ன்ஆகமவசனேகத லிங்கபிரதிஷ்டாதி சமஸ்காரங்களும் அக்
கிராஹ்யமென்பது சொல்லாமேயமையும். களாநியாச மண
டபாராதன வாஸ்துபூஜாதி சமஸ்காரநிரூபணங்களை எந்த சுரு
திஸ்மிருதிபுராண வசனங்களாலும உதகரிக்கப்பட்டதில்லை
யாகலின் சர்வஜன கிராஹ்யமாகிய ஸ்தாவரலிங்க சரலிங்க
பிரதிஷ்டாதி காரியங்களை நிரூபித்திருக்கும் காமிகாதி சிவா
கமங்கள் முக்கிய கிராஹ்யமாயிற்றெனக.

ஸ்ரீநீலகண்டாசாரிய கிருதமாகிய சூத்திரபாஷ்யத்தில்
"అంగాన్యాహ్యనంతానాంకల్యాణగుణశాలినః పరమశివస్య" என்ற
ற்றொடக்கத்துவாக்கியத்தால் சிவபெருமானை அங்காவ்யயங்
களாகியஅநந்தகல்யாணகுண சம்பநநராகக்கூறி "సర్వజ్ఞతాతృ
ప్తిరనాదిబోధస్స్వతంత్రతానిత్యమలుప్తశక్తిః। అనంతశక్తిశ్చవిభోర్విధిజ్ఞాష్షడా
హురంగాని మహేశ్వరస్య" என்று சர்வக்ஞத்வம், நித்யதிருப்
தி, அநாதிபோதம, ஸ்வாதநதிரியம், நிதயாலுப்தசக்தவம், அந
நதத்வம், ஆகிய ஆறுஅங்கங்களும், "జ్ఞానంవైరాగ్యమైశ్వర్యం తపః
శక్తిఃక్షమాధృతిః। స్రష్టృత్వమాత్మసంబంధోహ్యధిష్ఠాతృత్వమేవచ। అవ్యయా
నిదశైతానినిత్యంతిష్ఠంతిశంకరే" என்று திரிகாலகஞானம, பிராகிரு
த போகவிமுகததுவம, அணிமாதயஷ்டமைசுவரியம், சாந்திய
சமதமாதிதபம, சகலப்பிரமஹாண்டதுரீணபிரகிருதி, சாந்தி,
நித்பதைரியம், அல்லது நிதயாநநதம், சாவசிருஷ்டி, சர்வ
ஜீவபிரேரகத் வசம்பந்தம, சர்வபிரபஞ்சா திஷ்டாநத்வும்,
ஆகிய பத்து அவயயங்களும சிவாகம வசனங்களால் நிரூப

ணமபண்ணி யிருக்கின்று ராகலானும, லலிதாசஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் "ஸ்ரீ ... " என்னுந திவயநாமத்தைக் காமிகாதி சிவாகமங்களால் பாஸ்கராசாரியா நிரூபணம் பண்ணியிருக்கின்று ராகலானும, சிவாகமங்கள அதிதுல்யப்பிரமாணமென்பது இனிதுபெறப்படும.

இந்தநியாயங்களால் சங்கராசாரியரபிமதமே வியாசசூத்திரத்துண்மையென்பது ஒருவற்றுனு நில்லாதொழிந்த தாகலின் ஸ்ரீநீலகண்ட சிவாசாரியசுவாமிகள செய்தருளிய பாஷ்யமேமேதாவியர்கொளவடுமன்க.

ஸ்ரீநீலகண்டவிஜயத்தில், வேதாநத பிரவர்த்தகராகிய சங்கராசாரியரும், சித்தாநத பிரவாத்தகராகிய ஸ்ரீகண்டாசாரியரும் ஒருவரையொருவா சந்தித்துத்தாங்களசெயதபாஷ்யவிஷயங்களை விவகரித்துக்கொணடு வருகையில் சங்கராசாரியர் தாப்பலிஷ்டராய்ச் சமாதானங்கள சொல்லமயங்கி "... ..."என்று அலறிக் கூப்பிட்டனரென்றும், அபபோது கோரரூபந்தாங்கி நரசிங்க மூாத்திவெளிப் பட்டுச சிவாசாரியரையணுகுதலும், சிவாசாரியர் "..." என்று தியானவசத்தராய நிற்கவும், பரமசிவம் சரபாக்ருதியாய்த்தோன்றி நாரசிங்கத்தை யிருகூறுய்ப் பிளந்தனரென்றும, சங்கராசாரியர் அஞ்சி ஸ்ரீகண்டாசாரியரைச சரண்புகுந்து,அவர்பால் சிவதீக்ஷை பெற்றுக்கொணடு, சிவானந்தலஹரி - சௌநதரியலஹரி - சிவபுஜங்கமுதலியசிவோத்கர்ஷக்ரந்தங்களசெய்து, அவற்றுள சைவாசாரியராயுள்ள திருஞானசம்பந்தமூர்த்திசுவாமிகளையும கண்ணப்பசுவாமிகள் - சிறுத்தொண்டநாயனர் - இயற்பகைநாயனர்-சண்டேசுரநாயனர் முதலியவுண்மைநாயன்மார்களையுந்துதித்துச்சிவாநந்தவாழ்வடைந்தனரெனறு இனிதுகூறுதலால், சங்கராசாரியர் சைவத்தைக்கண்டித்தாரென்னும் வீண்வாதம்அறவே நிரஸ்தமாமென்க. சங்கராசாரியர்சிவனிடத்தில் அன்புடையவராகையால் சமபந்தாதிகளைச் சிவனடியார்களென்றும் உபசாரங்கருதித்து திததனரெனின், அவர்விஷ்ணுவினிடத்தும் அன்புடையவரா யிருந்தவராகையால் மாலடியார்களென்று இவர்கள்பேயாழ்வார்களை யேன்மறந்துகூறினு

ரில்லை? சங்கராசாரியர் சுத்தசைவராய் விளங்கினராகலின் உண்மை நாயன்மார்களைத் துதிக்கும் பெருஞ்செல்வத்தைப் பெற்றனரென்க. இவ்வுண்மையை யுணரப்பெறாத மூடர்களா முதலியொருத்தன் வெளியிட்ட பிரபன்னகாயத்திரியென்னுஞ் சுவடியில் (௫௮) வது பாடலவியாக்கியானத்தில் " గేయం గీతానామసహస్రం ధ్యేయం శ్రీపతిరూపమజస్రం। నేయం సజ్జనసంగే చిత్తం దేయం దీనజనాయ చ విత్తం । భజగోవిందం భజగోవిందం భజగోవిందం మూఢమతే " எனுகிறவாக்கியத்தை யுதகரித்துப் பகவத்கீதையையும், விஷ்ணுசகஸ்ரநாமத்தையும், கோவிந்தனையுஞ் சிறப்பித்துக்கூறியதுகொண்டு சங்கராசாரியர் வைஷ்ணவராயிருந்தப்பட்டாரென்று துரபிமானத்தால் பிதற்றி யிருக்கின்றனன். சங்கராசாரியர் செய்தருளிய பிரஸ்தானத்திரய பாஷ்யத்தில் கீதாபாஷ்ய மொன்றாகலானும், விஷ்ணுசஹஸ்ர நாமவியாக்கியானம் அத்வைதபரமாய்ச் செய்யப்பட்டுள்ளதாகலானும், அவற்றைச் சிறப்பித்துக் கூறியுதன்றி இவர்கள் பேய்க்கருத்துக் கிணங்கவன்றென்பதாம் இங்ஙனாகவும், இப்பேர்பாகள் அவர்நிருந்தப்பட்டாரென்று கூறவந்தது எதுகருதியோ அறிகிலம் கோவிந்தனைப் பஜிக்கச்சொன்னமையாலெனின், " గోవిందయోగీంద్రమదాస్య శిష్యః శ్రీశంకరాచార్యః " என்றவருங் குருமரபுவணக்கத்தால் கோவிந்தயோகிகளென்பவர் சங்கராசாரியருக்கு ஆசிரியரென்பது பெறப்படுதலால் " భజగోవిందం " என்றற்றொடக்கத்துத் தியானசுலோகங்கள் ஆசாரிய பாரமயமாகிவிட்டதென்க ஆயின் ஸ்ரீயப்பதியைத் தியானிக்கும்படிச் சொல்லுவதென்னையெனின், கோவிந்தநாமத்தையுடைய லட்சுமீநாயகனே கோவிந்தனாக வந்தானென்று அலங்கார பிரசம்சைபெறக் கூறியதென்க. இச்சாம்பிரதாயம் வேதாந்தநூல் படித்தறியாத வெறித்தாதனுக்கு எப்படிவிளங்கும்?

"படைப்பானும்வியன்ஞாலங்காக்குமாழிப்
படையானும்படைத்தளிக்கப்பட்டதெல்லாந்
துடைப்பானுஞ்சுருதிகளுந்தொழுதுபோற்றுஞ்
சொரூபாநந்தச்சுடரைத்தொழுதல்செய்வாம்."

என்றுகூறிய தத்துவராயர் திருவாக்கா லிவ்வுண்மை வெளிப்படுமென்க. சொரூபாநந்தரென்று அவ ராசிரியருக குப்பேராகலின் பிரமபரியாயநாமங்கள வேறுபலவுண்டாயி ருப்பினும் அவற்றைக் கூறாது ஆசாரியநாமத்தை அதிட்டித் துடைய அத்திவ்யநாமத்தால விதந்துகூறினா. வேதாநதப ட்சம சிவவிஷ்ணுக்களுக்குப பேதமின்மை யுடையதாகலின சங்கராசாரியர் விஷ்ணுநாமாங்கிததால் கூறினா.

''சுந்தரர்க்குங்குநதிசுதர்க்குநதுணிவுடனப்
பைங்தொடிபால்வேந்தர்பாறபைமபொனடி-னொந்திடவே
அன்றுதூதாருரவாபாலடியேற்கா
வின்றுங்தூதாயெழுந்தருளாய''

எனறுகூறிய தததுவராயாதிருவாக்காலுமஅபேதமவெ ளிப்பட்டதெனக. இநதநியாயங்களால சங்கராசாரியர் வைஷ் ணவராய்த்திருநதப்பட்டாரென்னும வீண்வாதம பாழாகிவிட் டதென்க. கீதாசஹஸ்ர நாமங்களஅவவாறெழுநதனவாகலின் ''ஶத்வவி ...''எனறுகூறியதும்அத்வைதபடசமெ ன்பதுசொல்லாமேபமையும இதனால பாஞசராததிராகம சி ததமானவிஷ்ணு தத்துவமன்றெனபது கருத்தாமெனக இ துசிறக''ஸஜ்ஜஸ...'' என்றுகூறியது அரிபகதாகளையென்று தன்னைப்போல் சூடுண்டுதிரியுஞசோமபாகளாக மயங்கிக்கொ ணடனன். சூடுணடு மணபூசியவர்களைக கணடால உடனே ஸ்நானஞ்செயது பிரணவோசசாரணையால் அத்தோஷததை ப் பரிகரித்துக்கொளளுமபடிச சங்கரவிஜயமாதி கிரநதங்களி ல்கூறியிருத்தலால் அதுபொருநதாதெனக.

அதுமட்டோ, வேதங்களில் நாலுவாக்கியங்கள் மஹா வாக்கியங்களென்று கூறி அவைகள் முறையே ''ஸர்வம்கல்விதம் ப்ரஹ்ம'' என்றும், ''தத்வமஸி'' எனறும், ''அஹம்ப்ரஹ்மாஸ்மி'' என் றும், ''ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்மைவ பவதி'' என்றும்வரும் வாக்கியங்களா கத்துணிந்து அவற்றை அத்வைதசித்தாநதத்திற்கு மாறாகக் கண்டிக்கப்புகுநதனன். எனனஅறியாமை? வைதிகர்கள பா

ரத்தால் நகைப்பார்களே என்று நாணுதசங்மம் சீச்சீ;; வெகுஅல்பம். இவ்வசடனும் ஓர் நூலாசிரியனாகி ,ம்தஸ்தாபனஞ்செயவதும, அம்மூடசிரோமணியை மற்றை மூகாகள் விய நதுமகிழவதும ஆசசரியம் ஆசசரியம். மஹாவாககியங்கள் நாலுவேதங்களிலும நாலுவாககியங்களாக "அஹம்ப்ரஹ்மாஸ்மி" என்று தன்மைவாக்கியமாகவும, "தத்வமஸி" என்று முன்னிலைவாக்கியமாகவும "அயமாத்மாப்ரஹ்ம" எனறு படாக்கை வாக்கியமாகவும, "ப்ரஜ்ஞாநம்ப்ரஹ்ம" எனறு பொதுவாக்கியமாகவும உணமையையுணாந்துமாகவும இவ்வுணமையை யறியாமல் எல்லாநதெரிநதவனைபபோல ஏடுகொணடது மனஞ்சென்றது எனறு எழுதிவிடுதத அவனேமைமதிக்கு விசனப்படத்தகக நாயிருககின்றது

மேற்கூறிபபோநத நியாயங்களால் ஒன்றுந்தெரியாத வனுய மோகநூல்வலையில் முடங்கிககிடக்கும மூடசிரோமணியாகிய அமமுடிசசூாமுதலி எழுதிவிட்டபாழவாசகம பாழாகிவிட்டதாகலின சஙகராசாரியா வைஷ்ணவராயததிருநதப்பட்டாரெனபது ஒருவாற்றானும பொருநதாதெனக. இதனால் யாமமேற்கூறிய நியாயபபடிச சங்கராசாரியா சுததசைவராயின ரென்பதே யினிது பெறப்படும.

இதுநிற்க அமமுடிசசூாமுதலி இன்னுஞ்சிலவிஷயங்களை வெருதஷ்டததனமாய அனேகவிடங்களில் எழுதியிருக்கின்றானுகையால் அவற்றை யிடமவந்துழியெடுத்துக் காட்டிக்கண்டிபபோமாக.

இங்ஙனநிற்க, அவவழுவாசகப்பிறலில் சங்கராசாரியரால் கணடிக்கப்பட்ட ஆகமங்களின் கருத்தையே ஆதாரமாகக் கொண்டு சமயகுரவாகால்வரும்தங்க ணூல்களில் விஷ்ணுவை யிகழ்ந்திருக்கின்றன ரென்று கண்ணீர்விட்டழுதாா. சங்கராசாரியர் ஆகமங்களைக் கண்டிததாரென்னும வெறுங்கதையை மேலே விளக்கினேமாகையால் சித்தசமாதானத்தோடு பின்வருவனவற்றையுஞ் சிநதிபபாராக.

"பிரமனரியென்றிருவருந்தம் பேதமையாற்
பரமியாம்பரமென்றவர்கள்பதைப்பொடுங்க
வரனாரழலுருவாயங்கே யளவிறந்து
பரமாகிநின்ற வாதோணேக்கமாடாமோ."

என்றற்றொடக்கத்தனவேசமயகுரவர்கள இகழ்ந்துகூறியவைகளாக மயங்கிக்கிடக்கும பேதைகள, சங்கராசாரியா கூறியசிவானநதலஹரியில் "బాణత్వంవృషభత్వమర్ధవపుషాభార్యాత్వమార్యాపతే। ఘోణిత్వంసఖితామృదంగవహతాచేత్యాదిరూపందధౌ।త్వత్పాదే నయనార్పణంచకృతవాన్త్వద్దేహభాగోహరిః।పూజ్యాత్పూజ్యతరస్సఏవనహిచే త్కోవాతదన్యోఽధికః "எனனும வாககியத்தால், சிவபெருமானது திருவடியைத தேடும்பொருட்டு விஷ்ணுபன்றியாயப பிறநதானெனறு முணணமகக கெனசெபவல்லா? அதுமட்டோ, சிவபெருமானுக்குப பாணமாகவும, அவா ஏறும் எருதாகவும, அவனாப்பூசிககும அாச்சகனுகவும,அவாக்குப்பெணடூராகவும,அவருடைய திருததததிலமததளசேவை செயவோனுகவும அன்புபாராட்டியுயாநத பெரியவனெனறு விஷ்ணுவைக்கூறிய தெநத ஆதரவுகொணடு? அன்றியும, சௌநதரியலஹரியில "విరించిఃపంచత్వంవ్రజతిహరిరాప్నోతివిరతింవినాశంకీనా శోభజతిధనదోయా తినిధనం। వితంద్రీమాహేంద్రీవితతిరపిసంమీలితదృశాంమహాసంహారేస్మిన్విహరతి సతిత్వత్పతిరసౌ " என்னும வாககிபததால் பிரமன், விஷ்ணு இநதிரன, இயமன், குபேரன முதலாயுள்ள அஷ்டதிக்குப பாலகர் நாசத்தை யடைநதகாலத்தும் உன்னுடைய நாயகராகிய ஸ்ரீருத்ரபகவான் நிததியரா யழிவின்றி யி[illegible]ப்பாரெனறு கூறிய தெந்த ஆதரவுகொண்டு? "பைப்பலாதத்தில் "సఏకోరుద్రోధ్యేయస్సర్వేషాంసర్వసిద్ధయే। యోబ్రహ్మణఃపంచవక్త్రహంతా,తస్మై " என்றும, " యోలీలయైవత్రిపురందదాహవిష్ణుంకవింసోమసూర్యంచచాగ్నిం సర్వేదేవాఃపశుతామవాపుస్స్వయంతస్మై. " என்றும்" యో విష్ణునేత్రార్చితపాదపద్మస్తస్మైదదౌచక్రమతీవహృష్టః। విష్ణోశ్శిలాయామవ శీర్షచేహాస్థిచ్ఛేదకతాంతకాలేతస్మై " என்றும்வரும் வாக்கிய

ங்களால் சமயாசாரியர்களும் சங்கராசாரியரும் கூறிய வாக்கியங்கள் உபநிஷத் பிரதிபாதகமென்று காட்டப்பட்ட தாகையால் சமயாசாரியர்களிகழ்ந்து கூறினாரென்னு மிழிபுரையேலாதெனக. வேதசிவாகமங்களிரண்டு மொரேயுண்மையுடையனவாகலின் அவற்றை ஓதாமலுணரப்பெற்ற ஸ்ரீஞானசம்பந்தமூர்த்திகள் முதலிய சமயகுரவர்கள் தேவாரப்பதிகங்களில் விதந்து கூறினர். அவ்வுண்மையினையே சங்கராசாரியருமுடையவராகலின் அவ்வாறு தாமும் விதந்து கூறினர். சிவாகமங்களை விருத்தமெனக் கொண்டவராயின் சைவாசார துல்யராய் விளங்கியிருந்த ஸ்ரீஞானசம்பந்தமூர்த்திகளை "తవ స్తన్యం మన్యే ధరణిధరకన్యే హృదయతః పయః పారావారం పరివహతి సారస్వతమివ । దయావత్యా దత్తం ద్రవిడశిశురాస్వాద్య తవ యత్ కవీనాం ప్రౌఢానామజని కమనీయః కవయితా" என்று சௌந்தரியலஹரியில் தேவியினுடைய திருமுலைப்பாலுண்டு உண்மைஞானம் பெற்றவரென்று புகழ்ந்து கூறுவதெங்ஙனம்? இதனால் அவர் சிவாகமங்களை நிந்தித்தாரென்னும் நிந்தாவசனம் நிஷ்புருஷமெனக.

"வேதநெறிதழைத்தோங்கமிகுசைவத்துறைவிளங்கப்
பூதபரம்பரைபொலியப் புனிதவாய்மலர்ந்தழுத
சீதவளவயற்புகலித்திருஞானசம்பந்தர்
பாதமலர் தலைக்கொண்டுதிருத்தொண்டுபரவுவாம்,,

என்னும் பெரியபுராணத் திருவிருத்தத்தால் வைதிகநெறியும் சைவநெறியும் ஸ்ரீஞானசம்பந்தமூர்த்திகளுக்குஉரைக்கப்பட்டது. இதனால் சைவம் வேதசிவாகமங்களை அங்கமாகவுடையதென்பது நாட்டப்பட்டது. இங்ஙனநிற்க,

"தாழிளங்காவிரிவடகரையடைகுரங்காடுதுறை
யோழிள மதிபொதிபுரிதருசடைமுடிப்புண்ணியனைக்
காழியானருமறைஞானசம்பந்தன்கருதுபாடல்
கோழையாயழைக்கினுங்கூடுவர்வானுலகினூடே"

என்று ஸ்ரீஞானசம்பந்தமூர்த்திகள் அருளிய தேவாரத் திருக்கடைக்காப்பில் தமது வாக்கியத்தில் அன்புடையார் உய்புநெறிகூறப்பட்டது. "கோழையாயழைக்கினும்" எ

னறு எளிமைதோன்ற அனுககிரகிதநன ராகவும, சங்கரா சாரியா மெய்யன்போமெவாழுத்திக் கூறினாாகலின் சிவஞா னவின்பஞ் சேரப்பெற்றவ ரென்பதே மேலோா துணிபெ ன்க. எங்கள் ஞானசம்பந்தமூர்த்திக ளருளிய அற்புதவாக்கி யத் துண்மைபைக காஞசிமாஷ்மியத்து இருபத்துநான்கா மஅத்தியாயத்தில் விஷ்ணுவைநோககிச சிவபெருமான் வெ ளிபபட்டுக் கலியுகத்திலே சீகாழியிற கௌணியர் கோத்தி ரத்திலவதரிக்கும ஞானசம்பநதனுடைய தமிழ்பபதிகத்தினு லே நமது சாரூபபியம் பெறககடவாயென்று திருவாய்மல ாந்தருளினரெனறும, அபபடியே நிகழ்நததென்றுங் கூறியு ள்ள வாக்கிய விசிட்டததினுனுங் கணடுணர்க.

ஆயின், சங்கராசாரியர் தாமசெய்த பாஷியத்தில் பா சுபதமுலியவற்றை நிந்தித்திருப்ப தென்னையெனின், அங்ங னஞ்செய்தது ஸ்ரீநீலகண்ட சிவாசாரிய ரனுக்கிரகத்தைப்பெ றுவதன்முன்னுகலின் அது பிரமாணமல்லவென்க.

அன்றியும், சங்கராசாரியர் ஓர்காலத்தில் தமது மாணு க்கர்கள் புடைசூழக் காஞ்சிக் கெழுந்தருளியபோது சமஸ்த வேதவேதாநதங்களையு முழுதுணர்நத ஆதிசைவமூர்த்திகள னேகர் ஆயிரக்கால் மணடபத்தில் சிவாகமபடனஞ் செய்து கொண்டிருநதவர்கள் இவரைக்கணடமாத்திரததில் படனத தைநிறுத்திவிட்டு மௌனமா யிருநதனரென்றும, சங்கராசா ரியர் சிவாசாரியர்களை நோக்கிச் சிவாகமபடனஞ்செயயும்படிக் கேட்டுக்கொணடன ரென்றும, சிவாசாரியர்கள நீர் சிவதீ க்ஷையில்லாதவ ராகையால் உமக்குணாத்த எங்களுக்குச சி வாக்ஞையில்லையென்று மறுத்துரைத்தனரென்றும், பரிபா கத்தாழ்சசியால் அவ்வுணமைவாசகத்தை மாருகக்கொணடு அக்காலத்தில் தமக்கிருந்த ராஜபலத்தால் சிவாசாரியர்களை யும் சிவாகமங்களையும நிஷேதங்கூறித் தம்மாற்கூடிய விடங் களில் சிவாலயபூசைக்கு வைதிகரைச சேர்த்தும், ஆகமநிந தைகூறியும் ஒழுகிவருங்காலத்தில் ஸ்ரீநீலகணட சிவாசாரி யமூாத்திகள் தரிசனுடி பிரபாவ விசேஷததால் அவ்வல்ல லெல்லாந் தொலைந்து சிவானுபவச் செல்வராய விளங்கி

னென்றும ஸ்ரீநீலகண்டவிஜயத்தில் தெளிவுபெறக் கூறுமா கையால் முனனெனும்பின் முரணமைவெளிப்படுமென்க. அன றியும "பிரபஞ்சசாரம" என்னும்பெயரால அவரியற்றிய மா நதிரிகநிபநதன கிரந்தத்தில் திரியம்பக ஷடக்ஷரீ பிரபுருதி மஹாமந்திரங்களுககு மந்திராநுஷ்டான புரசசரணாதிகாரியங் களை ஆகமவசனங்களால் நினயித்திருககின்றன ராதலானும உணமைவெளிபபடுமெனக இந்த நுட்பங்களையறியாது சி வாகமங்களைநிநதித்துவரும பாதகர் எக்கதியடைவாரோ அ றிகிலம "शिवे शिवाऽऽगमे शैवधर्मे शिवपरिग्रहे। विप्रभावे शिवस्येह त्यागः सर्वस्य सन्न्यासः" எனகிறஸ்காநதவசனததால் சிவபெருமா னிடததும, சிவாகமஙகளிலும, யிபூதிபுருதகிராக்கதாரணமா திசிவதருமஙகளிலும, சிவபெருமானல் ஸ்வீகரிககபபடுமெனின மாலியமாகிய கநதமாலியபாதோதக பிரசாதங்களிலும் எவ னுடையபுததி விபரீததனையடையுமோ, அவன்பதிதன் எ னறு துணிவுபெறககூறுமாறறுனும "शिवनिन्दारतस्येह शिवशास्त्रविनिन्दकः। तस्य प्रायश्चित्तं नास्ति" என்கிற சிவ த்ரமோத்தர வசனததால் சிவநிந்தாபரனுயச சிவாகமங்களை எவன்தூஷிபபானே அவனுககுச சாஸ்திரங்களில் பிராயசசி ததமநினயிததுககூறவில்லை எனபதுகொணடு பிரமகததியா தி மகாபாதகங்களசெயத துஜனனுககுச செயயபபடுமமா ணாநதபிராயசசிததமே சிவநிநதகனுககுரு செயயவுரிமையெ னனுமுணமை வெளிபபடுமாற்றானும இபபதிதர்களைசசைவா களாவார் கனவினுஞ சிநதியாதொழிவாராக. "அரனைப்பழித து திரிபவரைபபாராதே" எனறருளிய சநதானகுரவா வா க்கியததானுமறிக.

ஸ்ரீமத் அபபதீக்ஷிதஸ்வாமிகள இவவுணமைகளையெல்லாமஒ ருங்குணர்ந்த வுத்தமபரிபாகவிசேஷத்தால் சைவாசாரங்கொ ணடொழுகுமுணமைகண்டு அகோர சிவாசாரியசுவாமிகள் அவர்க்குச் சிவதீக்ஷை செய்து சிவபூசை யெழுந்தருளப்பண ணிககொடுததுத் தமது மாணக்கரு ளொருவராகச்சேர்த்துக் கொண்டனரென்றும, தீக்ஷிதரவாகள் ஆசாரியாக்ஞாவழிததா கவே "சிவார்க்கமணிதீபிகை,, என்னும்வியாக்கியை ஸ்ரீநீல

கண்டபாஷ்யத்திற்குச்செய்தனவொன்றுமவழங்கிவரும சம்ச
ம்பிரதாயவுண்மையையினிது தெளிந்துய்வாராக. ஸ்ரீபாஷ்ய
த்திற்குப் பிரம்ஹவித்யாத்வரர்முதலிய பூர்வாசாரியர்களால
தர்ப்பணம், தாராவலி, ஸ்ரீகண்டபாஷ்ய சமர்த்தனம என்கிற
வியாக்கியைகளும செய்யப் பட்டுள்ளனவாக லின்பரிபாகி
ளகணுமிணாவாராக.

இந்த நியாயங்களால சங்கராசாரியாசெய்த பாஷியம
சிவஞானிகளால் ஆதரிக்கற்பாலதன்றென்க ஆகவே, ஸ்ரீநீல
கண்டபாஷ்யமே உரிமையெனபது நாட்டபபட்டது

" தேவர் குறளுந் திருநான் மறைமுடிவும்
மூவா தமிழு முனி மொழியுங் - கோவைத
திருவா சகமுந் திருமூலா சொலலும
ஒருவா சகமென் றுணா."

என்றருளிய ஔவையாா திருவாக்கானும, முனிமொ
ழியென்னும வியாசசூத்திரத் துணைமைவெளிபபட்ட தாகை
யால இதனை மாயாவாத முதலியனவாக மயங்கிக்கோடலும,
சிவாகமங்கள அநாதரணியமெனறு பிதற்றுவதும நிரஸ்தமா
யிற்றெனக.

இங்ஙனநிற்க, அத்துஷ்டவாசகத்தில் சமயகுரவா நால்
வர், பட்டினத்தடிகள முதலியவர்கள யாருமில்லாதவூரில அ
சுவமேதம்செய்தவாகளென்றும, எந்த வைஷ்ணவாகளோ ட
வ தெதிர்த்துவாதித்துத தங்கள்மத தாபகஞ் செயததுண்டா
வென்றும் வினவிபழுதாா உணடிவெறுத்தல், உயிர்க்கிதஞ்
செயதல்முதலிய தவங்களைக்கைவிட்டுப பேருண்டி, பெருந்
தூககம, கடுங்கோபம, வீணசண்டை முதலியவற்றையே த
வமாயக்கொண்டொழுகும வைணவப்பேயகளுக்கே தன்வலி
பிறன்வலிபாராது மேலவிழுந்து அறைச்சலுண்டுபோவது சு
பாவமொழிய, வாய்மை, தவம, இரக்கமுதலிய அருட்செல
வப்பேற்றினராகிய சிவஞானிகள் சமயிகளை யெதிரிட்டு வா
திக்க வுட்ன்படாரென்க.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

"விரிவிலாவறிவினூர்கள் வேறொருசமயஞ்செய்தே
யெரிவினாற்சொன்னாரோனு மெம்பிராற்கேற்றதாகும்

பரிவின்றறபெரியோரோதரும் பெருவேஞூபறநின்னே
மருவிநான்வாழத்தியுய்யும் வகையது நினைகின்றேனே,,

பட்டினத்தடிகள்

"ஒன்றென்றிருதெய்வமுணடென் றிருவுயாசெலவமெலலா
மனறென்றிருபசிததோா முகம்பார்நல்லறமுநட்பு
நன்றென்றிருநடுநீஙகாமலே நமககிட்டபடி
யென்றென்றிருமனமே யுனககேயுபதேசமிதே"

எனறற ஞெடககததது வாககியங்களே சானறுமென்க

இவவுணமையநுபூதியுடையாா வைணவபபேயகளே யெதிாதது வாயவமபாடுகற கெங்ஙனமிசைவாா? ஆகவே, அகங்கரிதது மேலவநது விழுஞசமயபபேயகள அறைசச லுணடோடததிருவுளள மிசைவனெனக இங்ஙனமாகவும, சமயகுரவா, படடினததடிகள, தாயுமானசுவாமிகள முத லிய சிவஞானசெலவாபால எநதவைஷ்ணவாகளும வநத திலலையாமே' இவவவதாரமூாததிகள காலததில மறறை பபாழுஞ சமயங்கள சூரியசநநிதிபபடட மினமினிபாமெண வொளிமழுங்கிககிடககவும, சிவாநுபவசெலவாகளாகிய எ மபெருமககளே யாவரெதிாககவலலாா? சைந பௌததாதிக ளாலேயே நசுககுணடுவைணவாதிசமயங்கள சொரூபநாசம டைநதிருககவும, எநத வைஷ்ணவாகளோடாவ தெதிாததது ணடாவெனறு கேடபது எனனமடமை? அனறியும தங்கள மததாபகளுசெயத துணடாவெனறும புலமபினா மதததை த தாபிததலெனறுலெனனே? அலலாததைஆமெனறு சாதித துககூறுவது தாபிதமாகுமனறி உளளதை உளளது எனறு கூறுவதுதாபிதமாகாதெனக உளளது கெடுமாறுல அதனை மீணடுஞசாதிததலுககுத தாபிதமாமேயெனின, உளளதியா ணடுங்கெடாதாகவும,ஆணடுநதாபிதமமையாதெனக உளள து உளளதேயாகலின சித்தாநதமெனறமையும அஃதும அ நாதிசிததமெனக

தாயுமானசுவாமிகள்.

"இயல்பென்றுந்திரியாமலியமமாதி
யெண்குணமுங்காட்டியன்பாலின்பமாகிப்
பயனருளப்பொருள்கள்பரிவாரமாகிப்
பண்புறவுசௌபானபட்சங்காட்டி
மயலறுமந்திரஞ்சிட்சைசோதிடாதி
மற்றங்கநூல்வணங்கமௌனமோலி
யயர்வறச்செந்நியில்வைத்துராஜாங்கத்தி
லமர்ந்ததுவைதிகசைவமழகிதந்தோ."

"அந்தோவீதிசயமிச்சமயம்போலின்
றறிஞரொலாநவெறியவணிமாவாதி
வந்தாடித்திரிபவர்கடுமபேசாமோனம
வைத்திருந்தமாதவாகடுமறறுமுறறு
மிந்திராதிபோகநலமபெறறபோகரு
மிதுவன்றிததாயகம்வேறில்லையிலலை
சந்தானகறபகம்போலருளைககாட்டத்
தககநெறியிநெறியேதான்சநமார்க்கம"

எனறருளிய வுணமையால் அநாதிசித்த மாகியசறசம யததிபலபு இனிது பெறப்படும இதனையறியாது பிதற்றுவ து முழுமூடத்தனமையெனக.

இங்ஙனநிற்க, திருமங்கை மன்னன ஞானசமபந்தரை யெதிர்தது அவாகையில் தாங்கியிருநதவேலைபபறித்துககொ ணடதாய்ச்சிலமூடா பிதற்றுவர். நல்லழகிது. உமாதேவி யாாகொடுததருளிய திருமுலைப்பாலுணடு சமஸ்தவேதங்களை யும ஓதாதுணர்ந்த எங்கள சுவாமிகளை மறவா குலத்ததுவந் த திருமங்கைமன்னனெதிர்ததது நனறுநன்று. ஞாநசம்ப நதரை யெதிர்த்தாரெனவே, எதிர்த்தவா அஞ்ஞானசம்பநத ரென்பது தானேபோதரும். ஞானசம்பந்தரென்பது காரண ங்கருதியவழியானேவந்த அற்புதத்திருநாமமாகலினெனக. இ ங்ஙனமாகவும், மாலடியாராகிய திருமங்கைமனனர்க்கு அரு

ஞானசமபந்தரென்னுந் திட்சாநாமம இப்பெருமபாதகர் இட டுத்தொலைக்க எத்தனைகாலம் தவஞ்செய்தனரோ அறிநதி லம.இதுநிற்க, எங்கள சுவாமிகளகரத்தில் வேலேது? அவா மாஹாத்மியங்களைக்கூறுந திருத்தொணடத்தொகை, நமபியாண் டாரநம்பி திருவநதாதி, பெரியபுராணம, காஞ்சிமாஹாத்மியம, சீகாழிமாஹாத்மியம், ஆலாசியமாஹாத்மியம், உபமந்யுபக்தவிலாச ம, அகஸ்தியபகதவிலாசம, சௌநதரியலஹரி, சிவரஹஸ்ய முதலிய பிரமாணங்களால் உணாதததப்படாதவேலை இப்பே தைகள கணடுபிடிதநநதுஅருமை அருமை. அவர்பால் வே லைப்பிடுங்கிக்கொணட புதுமை முயறகொமபுபறித்துவநத மூடக்கதையி லெணணபபடுமென்க.ஆகவே,இததிருமங்கை மன்னர் எங்கள சுவாமிகள் காலததவரல்லரென்றும, அவா விஷயமாயப் பிதறறிவரும் பெருங்கேடானகதைகள்மேலோ ரகளால் பழிக்கபபடுமெனறும்நிசசயிககப்பட்டது புறசசமய ம ஆறினு ளொன்ருகிய பாஞ்சராததிரமாாக்கம்பறறி யொழு குமம வைணவப்பேய்களைசசிவஞானிகள பொருட் படுத்தாரெ ன்க. "மாலயனுமிந்திரனும் வாழுவதாய்மாளுவதாஞ்-சாலமயல்பா ர்த்துத் தலையசைப்பர்." என்னும்உண்மை யநுபூதியுடையார் இபபேதைகளை யெதிரிடுவதெங்ஙனம?

இங்ஙனநிறக, இவாகளாழ்வாாகள சிவவாககியரைத்திரு த்தியும, சிவனது நெருபபுக்கணணைப பங்கப்படுத்தியும, பா ண்டியன் சபையில கிழியறுததும, மதுரைசசங்கபபுலவரைாத தாழத்தியும், சோழனமுதலியவர்களைவெனறு வைஷ்ணவத் தை நாட்டியும, தங்களமத சித்தாநதஞ் செயதனாகளென்று இரண்டுசாமங் குறைததார. இவறறை முறையேவிவகரிக்கு மிடத்துப் பரசிவனருளால் "சிவசிவ, என்றறிற்றுடககததது மூலமநதிரததை யுச்சரிததுக்கொணடே அவதரிததவுண்மை யால் "சிவவாககியா" என்று காரணங்கருதிய வழியானேவந் த அற்புதத்திருநாமங்கொண்டு மெய்ஞ்ஞானிகளெல்லாம அ வ்வன்பரைத் துதிததிருப்பாராகவும, முழுமூடசிரோமணிக ளாகிய இப்பேதைகள மாறுகப் புலமபுவதுகொணடு எமக்

கொருதாழ்வுமின்றென்க, "கண்டதுபொய்யென்றகண்டாகாரசி வமெய்யெனவே-விண்டசிவவாக்கியர்தாண் மேவுநாளெந்நாளோ" என்றருளியதாயுமானசுவாமிகள திருவாக்கேசான்றுமென்க.

சிவவாக்கியம்.

''குண்டலங்கள்பூண்டுநீர்குளங்கடோறுமூழ்குவீர்
மண்டுகங்கள்போலநீர்மனத்துமாசறுக்கிலீர்
மண்டையேந்துகையரைமனத்திருத்தவல்லிரேற்
பண்டைமாலயன்றொழப்பணிந்துவாழலாகுமே,,

என்று உண்மையுணாததும எமது சுவாமிகள் வேறுச மயததைஅடைநதாரென்னும் பித்துரையை யாவரங்கீகரிப்பா ர்? இதனைவிரித்தெழுத வெமக்குடன்பாடில்லையாகலின இவ வளவில்விட்டனம.

இதுநிற்க, ஓராழ்வார் சிவனது நெருப்புககண்ணைப்பங் கப்படுத்தினரென்றூர். அதனை விசாரிக்குமிடத்து அவ்வாழ்வா ர தனது காலிலிருநத கணணால் சிவனைவென்றூரென று அவ ர்களசுவடியில்எழுதியிருக்கின்றது. அவ்வாழவார்க்குக் காலி லே கண்வந்ததெப்படி? காலிலே கண்ணொன்றுபெற்றவராக வும, சூத்திலே வாயொன்றுடையவராவர்போலும. சமஸ்தா ன்மாக்களும் நெற்றியிலே கண்படைத்தவராகவும, அவ்வாழ வார் காலிலேகண்பெற்றது கலியின்புதுமையென்க. உத்த மாங்கமல்லாவிடத்துக கண்பெற்றதனால இந்திரனைப்போல் சாபத்தால் விகாரப்பட்டவரென்றமையும. இவ்வவலட்சண முடையார சிவனை வென்றூரென்பது முழு மூடக்கதையா மென்க. " నాలావిస్ఫులింగేనలలాటకేన। సర్వంజగద్వ్యాప్తం... శ్చన్న ష్ట్వాప్రసర్వ్యరతు। కేనంస్వత్వం భ్రుకుటీతటోత్థ,, என்றுபைப்பலாத த்திற்கூறியவாறு சமஸ்தாணட சராசரங்களையும் நெற்றிக்க ண்ணொறியொன்றினால் சுட்டெரிக்கவல்லவராகிய பரசிவப் பிரபுவை வினைவயப்பட்டுக் கிருமிகீடங்களாய்ப் பிறந்திறந் துழலு மோரோழை வெல்லுமென்பது வேதமிருந்தவூரில் கு டியிருந்தறியாத விழலர் கூற்றுமென்க.

இதுநிற்க, ஓராழுவார் பாண்டியன்சபையில் கிழியறுத் தாரொன்றுரா. அவர்கிழியறுத்தபுதுமை யிங்கேகிழியுண்டதெ ன்க. எங்ஙனமெனின, அவரைக் கிழியறுக்கும்படி எதிரிட்டு வாதித்த சமயிகளொருவருமில்லையாகவும், எங்களாழ்வார் கி ழியறுத்தாரென்பது யாரைநோக்கி?

ஓரரசன் தனது அற்பபரிபாகததளவாய விருமபிபதற் கேறபசென்று அவனலகட்டிவைததிருநத கிழியையறுதத கறபனுககதையை அவாகளசுவடிகளாலேயே அறியக்கூடுமாக வும், அதனல சிவோதகாஷந தாமுகுமெனபது என்ன அ றிபாயமை? உளளபடியே அவாபரத்துவஸ்தாபநஞ் செயதி ருபபாராயின, எங்கள-சொககலிங்கமூாத்தி அமமதுரையில் இனனுமெழுநதருளியிருக்கவா? அன்றே வேரைக்கெல்லி வெ ளீவிட்டிருககமாட்டாாகளா?ஒனறுமில்லாதகாலததிலேயே அவாகட் கொவ்வோாகாலத துணடாயிருநத.அதிகாரத்தினல எமது அருடபெருஞ்செல்வமாகிய முருகக்கடவுள வரைப்பா கியதிருவேங்கடம், சோலைமலைமுதலிய தலங்களையெலலாம பரட்டி அவநெறியிற் புலம்பித்திரியுமபேதைகள தமபால் ஏ தாவது உண்மைகண்டிருப்பாாகளாயின சுமமாவிருப்பார்க ளா! இதனல அநாதிதொட்டு இதுகாறுஞ் சிவப்பிரகாசங்கம ழுநதுகொணடினிது விளங்கும அமமதுரையில் வைஷ்ணவ மோாகாலத்தில் ஓங்கியதெனனும ஓநதித்தலை யெடுப்பு நசுக் கிபபட்டதென்க.

இதுநிற்க, ஓராழுவாா தமது பாசுரங்களால்சங்கத்தா ரைக்கீழ்ப்படுத்தினரொன்றுர். இது நுழைந்தான் கீழநுழைந் தகதையாமென்க சிவாநுக்ஞைகொணடு திருவள்ளுவர்-ஒள வை - இடைக்காடராகிய இவாகடாமே சங்கததாரைவென்று அருட்பிரகாசமபூண் டுலகியமாங்மியம் எசசமயிகளும் கூறு கிறகவும, யாருமில்லாதவூரொன்று கருதி அசுவமேதஞ்செ யயவந்தனர்போலும். ''பொய்யடிமையில்லாத புலவர்க்குமடியே ன்'' என்று திருததொண்டத்தொகையில் எடுததுக்கூறப்

பெற்ற பெருஞ்செல்வர்களை இவர்களாழ்வார்களென்றது இராமனை யிராவணனென்றதுபோலு மென்க.

இதுபிறகு ஓராழ்வார் சோழனையெதிர்த்துச் சைவத்தைவென்றாரென்றோ இதனை விசாரிக்குமிடத்துச் சோழராசன் "ஶிவாத்பரதரம் நாஸ்தி" என்று எல்லாரிடத்துங் கையொப்பம்வாங்கி வருங்காலத்தில் நாலூரான்கண்டு எம்பெருமானார் கையொப்பமிட்டாலன்றே பிரயோசனமுண்டாவது? மற்றவர்களெழுதினால் என்னபயன்? என்று சொன்னதாகவும், அதுகேட்டஅரசன் உடையவரை அழைத்துவரும்படிச் சிலரையனுப்பினதாகவும், கூரத்தாழ்வான் அரசன் வஞ்சகனென்றறிந்து தேவரீரெழுந்தருளுவது யுக்தமன்று, அடியேன்போய் வருகிறேனென்று உடையவருடைய திரிதண்டகாஷாயாதிகளைத் தரித்துக்கொண்டு பெரியநம்பிமுதலியவர்களோடு இராஜசபைக்குப் போனானென்றும், பின்பு உடையவர்சகோதரிகளின் புத்திரர்களாகிய முதலியாண்டான் - நடாதூராழ்வான் முதலியவர்கள் தேவரீரிங்கிருக்க வொண்ணாதென்று உடையவருக்கு வெள்ளைசாத்தி மேனாட்டுக்கெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு போனார்களென்றும், முன்சென்றகூரத்தாழ்வான் சோழராஜன்சபையில் வித்துவான்கள் சொன்னகட்சிகளுக்கு உத்தரஞ்சொல்லிக் கண்டித்துவிட்டாராயினும், அரசன் பலாத்காரமாய் "ஶிவாத்பரதரம் நாஸ்தி" என்று கையொப்பம்வைக்கச்சொல்லி நிர்ப்பந்தித்தன்மேல் "த்ரோணமஸ்தி தத: பரம்" என்று கையொப்பமிட்டானென்றும், அதனால் அரசன் குபிதனாய் அவருக்கும் பெரியநம்பிகளுக்கும் நேத்திரோத்பாடநம் பண்ணுவித்தானென்றும், பெரியநம்பிகள்திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினாரென்றும், ஆழ்வார் நேத்திரமுள்ளவர்போலவே கோயிலில் எழுந்தருளியிருந்தானென்றும், இவைகளை யெல்லாம் உடையவரறிந்து மிகவுங் கிலேசித்துக் கூரத்தாழ்வானிருக்கப் பெற்றோமேயென்று தேறிய பெரியநம்பிக்கு ஸ்ரீசூர்ண பரிபாலநஞ்செய்து முடித்தானென்றும் அவர்கள்சுவடியினால் தெளிவுபெறவிளங்கும்.

இதனைவிவகரிக்குமிடத்து, உடையவரை அழைத்தபோ
து கூரத்தாழ்வான சென்றதனால் உடையவரினும இவர்க்கா
திக்கம அதிகரிக்கின்றது. அரசனையெதிர்ப்பது சொற்பகாரி
யமாகையால் ஆசிரியர்வேண்டுவதில்லையெனின், அவர்பூண
டிருந்த காஷாய திரிதண்டங்களைத்தாங்கிச்சென்றதென
னை? பொய்வேடங்கொண்டு சென்றதனால் தாமே அவ்வுடை
யவரென்று அரசனை வஞ்சிக்கப்புகுந்தாரென்பது தானேபோ
தரும். இங்ஙனமாகவும், அரசனைவஞ்சகனென்றது பெரும
பாவமெனக. ஆசாரிய பக்தியினால அவரைநிறுத்திவிட்டுத்
தாமபோயினரெனின, அரசனது ஆணைக்கு ஆசிரியரஞ்சி
னரென்பது சொல்லாமேபமையும். ஆசாரியருடைய மானத
தையும பிராணத்தையுங்காப்பது விரதமாயச்சென்ற சிஷ்யா
களை அரசனுக்குக் காட்டிக்கொடுத்துவிட்டு ஓடிப்போயொ
ளித்திருந்த ஆசாரியவைபவம நன்றுநன்று. காஷாயாதிசிந்நங்
களின்றி வெள்ளுடைதாங்கிச்சென்றதனால வாரணடுக்கொளி
த்தவைபவஞ் சொல்லவேண்டி வருகிறது. அரசனுக்குப்பய
ந்தோடிப் பதுங்கியிருந்த இவ்வதிசூரர பன்னீராயிரஞ்சமணா
களோடு வாதித்து அவர்களகாண ஆயிரமபணமுடிகளுள்ள
ஆதிசேடனாக எழுந்தருளியிருந்தாரென்றும இரண்டுமுழுக்கீள
ம எழுதிவைத்திருக்கின்றது ஸ்ரீஞானசம்பந்தமூர்த்திகள் சம
ணபௌத்ததாதிகளைவென்று எண்ணாயிரம்பேரைக்கழுவேற்றி
ச சைவப்பிரசாரஞ்செய்தனர் என்று ஸ்காந்தாதிப்பிரமாணங்
களிற்கூறு முண்மையில அசூயைகொண்டு கைகொண்டது,
மனமபோனது, காயிதஞ்சென்றது, என்று நாலாயிரங்கூடச
சேர்த்துப் பன்னீராயிரஞ்சமணர்களை எங்கள ஆழ்வார்வென்
றாரென் றெழுதிக்கொண்டது கற்பனைவயபத்தென்று மேதா
வியா சிந்தியாமற்போகார். சமணபௌத்தாதிகளால் தேயப்
புண்டு சொரூபநாசமாகிக்கிடந்த இவர்களசமயம சைவத்தை
அதிக்கிரமித்ததென்பது வீணவழக்கெனக. அரசனைமாறுவே
டத்தால் வஞ்சிக்கச்சென்ற கூரத்தாழ்வான் கண்ணிழந்தப்பு
துமை காணப்பட்டது. உடன்சென்ற பெரியநம்பி பெரிய

வாளிடஞ்சேர்ந்தனன். ஆச்சரியமஆசசரியம;; இங்ஙனநிற்க. "𑌶𑌿𑌵𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑌤𑌰𑌂𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿" என்று அரசன் கையொப்பம்வைக்கச் சொன்னகாலத்தில் சிவம் என்பது குறுணியென்று பொருள் கொண்டு குறுணிக்குமேல் பதக்குப பரமாகையால் "𑌦𑍍𑌰𑍋𑌣 𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌪𑌰𑌂" என்று விபரீதங்கொண்டெழுதின வர்க்குக் குறுணிக்குப்பொருள சிவம எனறு வநததுபோல் பதககுக்குப் பொருள விஷ்ணுவென்று வநதிருககவேண்டுமே! துரோண மெனபது விஷ்ணுவைவிளககாதாகவும், அத்துரோணத்தை ப பரங்கூறியதென்னமடமை? துரோணமே பரம்பொருளா ககொணடவாபோலும பதககுககுமேலே முக்குறுணி தூணிமுதலியவைகள பரமாகுமே! அவைகட் கெனசெயவல்லா ர? இதுநிற்க, இராமாநுஜாசாரியா தப்பிப்போயவிட்டது நலலகாலம. அரசன்கையில அவரு மகப்பட்டிருப்பாராயின் சிஷ்யாகள்பெற்றபேறு தாமுமபெறுவதிற சநதேகமிராது. பின விளைவுபாஞ்சராததிரம பரவி அபபாழஞசமயபபடுகுழியில புனமககள வீழ்நதழியவரும வினையிருப்பதால சிஷ்யாக ளுக்கு அரசனாலகிடைதத சிததிமுத்திகள தமககுக்கிட்டாமற் போயிற்றென்க. இதனால் இவவற்பாதிகாரிகள சைவத்தை வென்றோமெனபது பாழாகிவிட்டதென்க

இனிச் சோழவிஜயததில், குலோததுங்க சோழமஹாராஜன் திக்விஜயங்கொண் டெழுநதருளி எல்லாமதங்களையு மவென்று "𑌶𑌿𑌵𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑌤𑌰𑌂𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿" என்று கையொபபமவாங்கிக்கொண்டு வருகையில இராமாநுஜாசாரிய ரென்பவா அதிபிரபலியராய் வைஷ்ணவமத சித்தாநதஞ் செயதுவருகின்றாரென்று கேள்வியுற்று அவரை அழைத்துவருமபடிச் சிலரையனுப்புதலும், அவர் அரசனுடையபோராற்றலைக் கேள்வியினாலுணர்ந்து ஒருவரோடுஞ் சொல்லாமல் தமது எதிவேஷத்தைமாற்றி வெள்ளுடைதாங்கி யிடம்பெயாந தோடிப்போய் விட்டனரென்றும், எஞ்சிநின்றவர்களில் கூரத்தாழுவான் உடையவராகவும், பெரியநம்பி கூரத்தாழ்வானாகவும், பொய் வேடந்தாங்கிக்கொண்டு இராஜசபைக்குப் போனகாலத்தில் சதுர்வேதபாரகராகிய பிராமணோததமாகளும திருநெறித் த

மிழவேத முணர்ந்த சிவனடியார்களுமபுடைசூழ இனிது வீற்றிருக்கும் அரசனுடைய அருட்கோலப்பொலிவைக்கண்டு நெஞ்சுலாந்து, முகமபுலாந்து, நடுங்கிநிற்கையில் அரசன் அவர்களைநோக்கி ஹரதத்தாசாரியசுவாமிகள் இருப்புப்படியேறிச்சாதித்த கட்சிகளைசசொல்லிவாதித்தகாலையில் ஒன்றுஞ்சொல்லவகையறியாது மயங்கவும், அரசன புன்னகைகொண்டு ஆயின், உங்களுடைய அபிமதமெனனையெனறு கேட்டகாலத்தில் அவ்விருவரும் பயந்தவர்களாய நடுநடுங்கி உமது கருத்தின்படிக் கையொப்பமவைக்க இசைந்தோமென்றுகூறி, அரசனால்கொடுக்கபபெறற அத்திருமுகத்தைவாங்கி “ த்ரோணமஸ்தி தத꞉பரம் ” என்று விபரீதங்கொண டெழுதினாகளென்றும, அதன்மேல அரசன்கோபிதது “ ஶிவநிந்தாகரம் த்ருஷ்ட்வா காதயேதத²வா ஶபேத், தே³ஶம் வா தத்பரித்யஜ்ய க³ச்சே²த்³யத்³யக்ஷமோ ப⁴வேத் ” என்னும பிரமாணப்படி இபபதிதாகளைக்கொனறுவிடுங்கோளென்றுகொலைஞரை யழைத்து ஆக்ஞைவிதிததனனென்றும, கூரத்தாழவானபயந்து அரசனே! எங்களை நிரபராதியாகக் கொள்ளும நான் எதிராஜனல்லன். இவா கூரததாழவாரல்லர். எமமுடைய ஆசிரியராகிய உடையவா உமது பேராற்றலுக்கஞ்சி ஓடிப்போயவிட்டபடியால் அவாமானத்தைக் காப்பாறறும்படி நாங்களவந்தோம. எங்களைக காப்பாற்றுமெனறு கெஞ்சிக்கேட்கவும, அரசன் இரக்கமுற்று உங்களைக்கொல்ல ஒருவாறு இசைவில்லையாயினும, நீங்கள சிவநிந்தகாகளாயிருப்பதுபற்றி ஒருவித சிட்சைக்குரியவாகளாவீகளென்று கூறிக் கொலையாளிகளைநோககி இவாகள கண்களைப்பிடுங்கிக் காட்டில்விட்டு வாருங்கோளெனறுவிதித்து அவ்வாறே நடத்தினனெனறும முறைபேசகூறி, எலலாமதங்களையும்வெனறு திருநீற்றுசசெலவததை யுலகமெங்குமபரவசசெயத காரணம்பற்றி அவ்வரசபபிரபுவைத திருநீற்றுச சோழமகாராஜனென்றும் புகழந்து கூறுமாக.

இவ்வுணமையை மறைதது வேறுவிதமாய் இவர்கள கூறினுங் கூரததாழவான்கண்ணிழந்ததும, இவர்க்காசிரியரா

கிய உடையவர் காஷாயமிழந்ததும் பிசகாது கூறினராகலி
ன் இதனுண்மை இவ்வாறுமெனப்து விவேகிகளறியாமற்
போகார். அவ்வாழ்வார்கள் உச்சவத்தில் வெள்ளைச்சாத்து
என்று நடந்துவருவதே அதற்குச் சான்றுமெனக் இதனைச்
சிலர் கூரத்தாழ்வான அரசனைப்பார்த்தகண்களால் ஆசிரிய
ரைப் பார்க்கக்கூடாதென்று காப்பூரக்கட்டியைக் கண்களி
லொற்றிக்கொண்டதால் கண்களவிந்தனவென்றும், சிலர்
ஆழ்வார்தாமே கண்களைக் கையால் தோண்டியெடுத்து அர
சன்மேலெறிதலும், அதனால் அரசனுக்குச் சிலதீங்குகள்வி
ளைந்தனவென்றும், சிலர் ஆழ்வார்களுடையகண்களை அரச
னே களைந்துவிட்டனனென்றும், ஒன்றுக்கொன்றுமாறாக ஒ
ருவர்சொன்னபடி யொருவர்சொல்லாமல் குழறுபடையெ
னப்து தோன்றப்பிதற்றுகின்றனர் அன்றியும் சோழமகா
ராஜனைக் கூரத்தாழ்வான்வாதித்து வென்றதாகவும் சில
பொய்யுரைகளைநிறைந்துக "கூரேசவிஜயம்" என்றொருநூ
லையுங்கற்பித்து வெளியாக்கியிருக்கின்றனர். இந்தப்புரட்டெ
லலாம் இனி பசிட்டு வெளியாக்கப்படும் சோழவிஜயத்தால
தொலையுமெனக. இதனால் சோழனை யிவர்களாழ்வார்கள
வென்ற பொய்ச்சகதை வெட்டவெளியாய்விட்டதாகையால்
பின்விஷயங்களை விசாரிப்போம்.

அரசனால் சிட்சிக்கப்பட்ட இருவருள் பெரியநம்பியெ
னபவர் உடனே யிறந்துவிட்டதால் கூரத்தாழ்வான் திகில
டைந்து சிறகொடிந்தபட்சிபோல சித்தப்பிரமங்கொண்டு தி
ரிந்துகொண்டிருக்கையில் சிஷ்யர்களைக் காட்டிக்கொடுத்து
விட்டோட்டமபிடிந்த பரமாசாரியமூர்த்திகளாகிய உடைய
வர்நடந்த விருத்தாந்தங்களையெல்லாங் கேள்வியுற்று இனி
யென்னசெய்வதென்று ஆலோசித்துத் தம்மவர்களையனுப்பி
க் கூரத்தாழ்வானை யழைப்பித்துக்கொண்டு பாண்டவர்கள்
அஞ்ஞாதவாசஞ்செய்ததுபோல ஒருவருந் தாங்க ளின்னாரெ
ன்றறியாதபடி வஞ்சவேடங்கொண்டு மறைந்திருந்து காலங்
கழித்துக்கொண்டிருக்கையில், இவர்களுழிருந்தபடிச் சில

காலத்தில் சோழமகாராஜன் விதேகமடையவுங்கேள்வியுற்று, அதிகசந்தோஷத்தையடைந்து நம்முடையதவம் பலித்ததென்று நல்லநாள்கொண்டு அவிழ்த்தெறிந்த காஷாயத்தை யாதரவாயுடுத்து வெளியேபுறப்பட்டு மூடசனங்களாகிய ஒட்டா உபயாவாகளையும், சிலவட்டமாளையும் பிடித்துச் சூடுபோட்டு அப்பிரமாணிய சித்தமான பட்டைநாமங்களைச்சாத்தித்து ராசாரங்கிலேயில் வேதசிவாகமவிருத்தமாய ஒழுக்க காலங் கடத்திக்கொண்டுவருகையில் சோழமகாராஜனுடைய திருக்கூட்டத்தவாகளால் பலமுறை யபஜுபப்பட்டு அவமானமடைந்தவாகளாயினும் "பாபககலிகாலபபண்பாளை" என்நருளிய இரட்டைப்பா தெய்வாகளின்படி மந்தமதிகளுக்குத் தாபம்போதங்களைச்செய்துகொண்டு ஸ்ரீநீலகண்ட சிவாசாரியசுவாமிகள் செய்தருளிய ஸ்ரீபாஷ்யத்தை அபகரித்து அதனை நமது ஊழியவலிப்பெற மனம்போனபடிக்கெல்லாம பொருள்கொண்டு விசிஷ்டாத்துவித பாஷ்யம் என்னும்பெயரால் வெளியிட்டு புதுக்கிய பாஞ்சராத்திரபபிரதிஷ்டையில புனமகாகளைவிழுத்தி வேதசிவாகமங்களுடைய உண்மைகெட்டு மறைந்தொழுமபடிச் செய்துகொண்டிருந்த கதிர்த்தனாகளெனனும், சோழவிஜயத்தால உண்மையினிது விளங்குமாகையால அப்ரயோஜனங்களைப் பற்றி விஸ்தரிப்பானேன்.

இதுகாறுங் கூறிவந்த ப்ரமாணங்களால் இவர்களெல்லாம் பூர்வோத்தர சைவத்தைச்சேர்ந்தவர்களென்றும் வீணவாதமதிரவலமாகிவிட்டதாகையால சிவனடியாாகளாலிவர்கள் பூர்வாசாரியார்கள் பங்கப்பட்ட விருத்தாந்தங்களைப்பொருவாறு சுருக்கிக்காட்டுவாம்.

கஞ்சனூரிலே, மதுசூதனாசாரியென்னும் பேருடைய பாஞ்சராத்திரியொருத்தன சிவநிந்தகரூப அனேகனைத் தனது துாபபோதத்துக்குள்ளாக்கிக் கெடுத்துக்கொண்டுவருகையில் அவனுக்கு ஒருசுபுத்திரா அவதரித்துச் சிவநேசத்தோடுவளர்ந்து வருமஅதிசயத்தைப் பாஞ்சராத்திரியுணர்ந்து உள்ளமவருந்தியொருவாறு தெளிந்து அப்பிள்ளைக்குச்

சுதரிசனுசாரியென்னும் பெயர்புனைந்து பாஞ்சராத்திர காமங்
களைச் செய்யத்தொடங்குகையில் அவர் தந்தையைநோக்கி உ
மமால்தரப்பெற்ற இச்சிறுதெய்வப்பேரும், உமமால் செய்வி
க்கப்படும் அவைதிககருமங்களும், எமக் குடன்பாடில்லையெ
ன்று மறுத்துரைத்துச்சிவபிரானருளிய வேதசிவாகமங்களிர
ண்டுமே முக்கியப் பிரமாணங்களென்றும், அவற்றால் துணிந்
து கூறப்படும் உண்மைப்பொருளாயுள்ளவர் பரமபதியாகிய
சிவபெருமானேயென்றும், அவரையடையவருஞ் சன்மார்க்கம்
சைவமார்க்கமேயென்றும், அச்சமயத்தாற் பெறப்படுஞ்சிவ
தீக்ஷைமுதலியனவே முத்திசாதனமென்றும், இவ்வுண்மைமு
த்தியடைபவர்கள் சிவனடியார்களேயென்றும், இதுவேயென
னுடையநிச்சயமென்றுந் துணிந்துகூறிச் சர்வமங்களகுணாக
ரனுமவிளங்கும் ஹரனெனனும் திவ்வியநாமத்தினையுடைய சிவ
பெருமானுக்கு நானந்தமாகிவிட்டேனாகையால் என்னைப்பி
னி ஹரதத்தனென் றுணரக்கடவாயென றுரைத்தருளி விபூ
தியுருத்திராக்கமாதிசைவமுத்திரைகளைத்தாங்கிக்கொண்டுசி
வமேசாதிருவடிகளை ஆசிரயித்துச்சைவமார்க்கப்பிரசாரஞ்செ
ய்துகொண்டுவருகையில் பாஞ்சராத்திரி அசூயைப்பதிகரித்த
வனுய்ஹரதத்தரைப் பார்த்துச்சிலவேதவாக்கியங்களைக்கூறிநா
ராயணனே பரம்பொருளென்று உபதேசிக்கப்புகுந்தகாலத்
து அவன்சொன்ன வாக்கியங்களையெல்லாம் ஒவ்வொன்றாக
க்கண்டித்துப் பூர்வபக்ஷஞ்செய்து மேல் சித்தாந்தவாக்கியங்
களால் உண்மையைத் தெளிவுபெறக்கூறிச் சர்வசன பிரசி
த்திபாய அரசன்முதலியவர்களறிய அக்னிசமஸ்காரப்பட்ட
இருப்புப்படிகளின்மேலிருந்து " గాయత్రీవల్లభత్వాద్గురుధరతనయస్థాపిత
నాధితత్వాచ్ఛ్వేతః కైలాసయానాత్ ప్రథమవితతయాభీష్టసంతానదానాత్। నే
త్రేణస్వేనసాకందశశతకనకత్రైవిష్టనామార్చితత్వాత్। తత్తస్మైచక్రప్రదానాదపి

చపశుపతిస్సర్వదేవప్రకృష్టః॥ కందర్పధ్వంసకత్వాద్గురుశకబళనాత్సోమగర్వాప
హత్వాత్। దైతేయానాంపురత్రయవిదళనాద్దక్షయజ్ఞాపహత్వాత్। పాథర్నస్థ

స్వాస్త్రదానాన్మురహరివిజయాస్త్రాధవేస్త్రీశరీరే। శాస్త్రసంపాదకత్వాదపిచప
శుపతిస్సర్వదేవప్రకృష్టః॥ భూమౌలోకైరవేకైస్సతతవిరచితారాధనత్వాదమీ
షాం।మహైశ్వర్యప్రదానాద్దశవిధవపుషావిష్ణునాపూజితత్వాత్ ।హంసక్రోడాంగ
ధారిద్రుహిణమురహరాన్విష్టశీర్షాంఘ్రికత్వా। ద్ధ్యానాత్పృష్ఠానముక్త్యైరపిచ
పశుపతిస్సర్వదేవప్రకృష్టః॥ వారాణస్యాంచపారాశరనియమభుజస్తంభనాత్ప్రా
క్పురాణాం।ప్రధ్వంసేకేశవేనాశ్రితవృషవపుషాధారితత్వాద్రథత్వాత్ ।అస్త్రాకై
ర్బాణాంప్రాశీహైరనిశగళగతాలంకృతాభూషితత్వాత్ ।జన్మధ్వంసాద్యభావాద
పిచపశుపతిస్సర్వదేవప్రకృష్టః॥ " எனகிற சுலோகங்களைக்கூறி ஒ
வ்வொருபடியிலிருந்துகொண்டு ஒவ்வொருவிஷயமாகவாதி
த்து ஒருவரும் தம்மெதிர்நின்று வாய்திறப்பதற்கிடமில்லா
மல் எல்லாரையும்வென்று அன்றபரிசத்தால் செங்கிறங்தோ
ய்ந்துவிளங்கும் அப்படிக் கினுச்சியிலிருந்துகொண்டு "ஹா
த்ததஸஹஸ்ரம்" என்னும் கிரந்தமொன்றியற்றி ஆயிரங்க
ட்சிகளால் தமது சித்தாந்தத்தைநாட்டித் தந்தையுட்பட
எல்லாரையுந்திருத்தி யாவர்க்குஞ் சிவதீக்ஷைசெய்து சமா
க்கத்திலுபவித்தப்பிரபாவம் ஸ்ரீமத் அப்பதீக்ஷிதஸ்வாமிகளரு
ளிய "ஹாரதத்தமாஹாத்மியம்" என்னுங் கிரந்தத்தால் இனிது
பெறப்படும் இவரைத் திருநந்திதேவர் அவதாரமென்று சிவ
ரஹஸ்யமாதிகிரந்தங்கள்கூறும் இவரால்செய்யப்பட்ட நூ
ல்கள் சதுர்வேதசாரம், தத்வநிரூபணம், ஹரிஹரதாரதம்ய
ம், ஸ்ரீகண்டபாஷ்யசமர்த்தனம், உஜ்வலம் என்கிற ஆபஸ்த
ம்ப சூத்திரபாஷ்யம், ஞானரத்னாகரம், சிவாதிக்யசிகாமணி,
பக்தாதிக்யசிகாமணி, சைவாகமபூஷணம், விபூதிபஞ்சகம்,
ருத்ராக்ஷபஞ்சகம் முதலியனவாம் இவரை நூல்களில் சு
தர்சனாசாரியென்றும், ஹரதத்தாசாரியென்றும் மேலோர்
கள் கூறுகின்றனர் இவர் இருப்புப்படிமேலேறிக்கூறிய
சுலோகப்படித் திருவாவடுதுறையாதீனத்துச் சிவஞானசு
வாமிகள்மொழிபெயர்த்தருளிய உண்மைவாக்கியம்வருமாறு.
" உயர்காயத்திரிக் குரியபொருளாகலிற், றசரதன்மதலை தாபித்தேத்த

[illegible], கட [illegible]ணன்கயிலையினணணிகின [illegible]ப்பப், புகழச்சியினமைந்த ம[illegible]
[illegible]பெறுதலிற, றணுதவிழியுட னொராயிரங்கமலப், புதுமலாகொ
ணடரி [illegible]சனையாறறலி,ஞங்கவறவொங்கி யாழியீந்தருடலி,னைங்கணை
[illegible]பவினை யழலவிரு[illegible] தாக்கலி, னைமபருங்கடுவிட மமுதுசெய்தி
[illegible] றெணினைத்தலைவனைச செகுத்துயிாபருகலி, னவுணாமுப
[illegible] மறியவிலவாயாலிற, றக்கன்வேள்வி தகாததருளசெய்தலிற, [illegible]
[illegible] நாய[illegible]றணகரு[illegible] னபடைவழங்கலின, மாநடமடங்கலை வலிதப
[illegible]கோறலின், மாபோ[illegible]மசடு உவாரியசாலைத,தடமுலைதினை ததுச சா
[illegible]தணைததருதலி, [illegible]புகட[illegible]வணா[illegible]பி ருன்ரேரனேக, ரன்புமிநாா
ரு[illegible] னையாாறலி, ருணகிரசெலவமுமாங்கவாசகருடலி,ரனயிருபி
[illegible]பிறு மரியருசசிாதலி, னிருயருமனனமுமேனமுமாரி, யடிமு
[illegible]சேட வழாபிழமபாகலி[illegible], பிறபிறபபாரி யுயிாகருணமினமைய
[illegible]கைகுழகிட[illegible] தகாசிமாலவளாபபி[illegible] பொயபுகவியாசனை
[illegible] [illegible]ததலின, முபபாமிழபபடி முருந்தபுததேன மாலவிடையா
நாலமொடுதாஙகலி. னயனசிரமாலை பளவிலவணிதலின, ஞான
[illegible] [illegible]பேணின [illegible] , [illegible] பெயரிய தனிமுசாசடவு
[illegible] [illegible]ளைய [illegible] [illegible] [illegible] தெரிசவயவட[illegible]
[illegible]றுகி[illegible]வா[illegible] உ[illegible]த்துபயபபெறுவா[illegible]

இனிச [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]பொருததன ஸ்ரீப[illegible] அபபி[illegible] லவாமிகா
[illegible] [illegible] அநுபை பதகா[illegible] அவ[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] அ[illegible] அவ [illegible]
[illegible] [illegible]டைய சிவன விட[illegible]ருளியது [illegible]தியமாயின
[illegible] [illegible]விடததை நீருமுணடு சுகித்திருமபாா[illegible]
[illegible] கூறுதலும அதறகுத தீக்ஷிதஸவாமிக ளிசைந்து
அப[illegible]ஜனால கொடுக்கபபட்ட விஷங்கலந்த பாலைபுணடு
ஒ[illegible] மதனைவருந்தாது சிவதாவவிவேகம என
னுங கிரந்தமொன றபபோதே யியறறி ராவ ஜனபபிரசிந
[illegible]பா[illegible] அரசனமுதலியவாகளஞசுமபடிப பிரசங்கிததனரென
[illegible] அந்நமறுததுககூறவகையிலலாமல பேயபோலவிழி
க்கந்த தாததாசாரியினுடைய தீயசெபகைகையும விசார

லோபத்தையும் அறிந்த அரசன் சிவஞானசெல்வராகிய தீக்ஷிதஸ்வாமிகளை யடைந்து ஆசாரிய மரியாதைகொண்டு தன்னுடைய தவம் பலித்துக் கைவந்தது போலும் மகிழ்ந்து பேரன்புடையவனாய் ஒழுகிவருங்காலத்தில் தாததாசாரி அதிகமாச்சரியங்கொண்டு அரசனிடத்திற்சென்று என்னுடைய சிஷ்யனாகிய நீ என் விரோதியை யபிமானிப்பது யுக்தமன்று எனக் கூறித் தீக்ஷிதரோடுவாதித்து அவர் செய்த கிரந்தங்களையெல்லாங் கண்டித்து வைஷ்ணவ ஸ்தாபனத்தை நாட்டப் போகின்றேனாகையால் இப்பெருவிஷயத்தை நீ முன்னின்று முடிக்கவேண்டுமென்று சொல்லவும், அரசன் உள்ளம்புழுங்கித் தீக்ஷிதஸ்வாமிகள் விஷயத்தில் அவ்வாறு நடத்தத் தனக் கிசைவில்லையாயினும், தாததாசாரி தன்னுடைய ஆசாரியனென்னும் விசுவாசம் பாராட்டி அவனை மறுக்கக்கூடாதவனாய்த் தீக்ஷிதஸ்வாமிகளையடைந்து வந்தனம்புரிந்து விஷயம் இன்னதென்று அறிவிக்கவும், சுவாமிகள் சந்தோஷித்து அரசனைநோக்கி இந்தவாதமுடிவில் தோல்விவெற்றிகளை நிச்சயித்துக்கூறுதற்கு மத்தியஸ்தர்வேண்டுமாகையால் யாரையாவது நியமிக்கப்படுத்துமென்று திருவுளம்பற்றுதலும், அரசன் வியாசபட்டர், பராசரபட்டர் என்னும் பேரையுடைய மத்துவாசாரியர்களையும், இன்னும் அனேக மதவாதிகளையும் வரவழைத்து அவர்களில் மத்துவாசாரியர்களாகிய இருவரையும் மத்தியஸ்தராக நியமித்து வாதாரம்பமாகி நடந்துவருகையில் தாததாசாரியின்னிடைந்து கட்சிகள்சொல்லவகையறியாமல் குவாதஞ்செய்யத்தொடங்கவும், மத்தியஸ்தராயிருந்தவர்களில் வியாசபட்டரென்பவர் எழுந்துநின்று தீக்ஷிதஸ்வாமிகளை நமஸ்கரித்துக் கொண்டு "సంచారే శివమతే ప్యయదీక్షితేన దోర్దాల దాహకమతం సుతరాం నిరస్తం। శృంగత్వ మద్రిషువ్యపేషు చత స్తము ద్రా హారిద్ర చూర్ణమ బలాకుచ కండలేషు॥" என்கிற சுலோகத்தைக்கூறிச் சைவாசாரியராகிய அப்பயதீக்ஷிதஸ்வாமிகள் செய்துவரும் சைவப் பிரசாரத்

நால் வைஷ்ணவமதம பாழாகிவிட்டதெனறும, அது பாழா கிவிடவும, அம்மதசின்னங்களி லொன்றாகிய ஊர்த்தவபுண் டரரேகைகளாகிய சிருங்கங்கள பாவத்சிகரங்களையடைந்தன வெனறும, தப்தமுத்திரைகளாகிய சங்குசக்கரமுத்திரைகள எருதுகளுக்காயவிட்டனவெனறும, ஸ்ரீசூர்ணமென்கிற மஞ்ச ட்பொடி ஸ்ரீகளுடைய குசமண்டலத்திற சேர்ந்துவிட்டதெ னறும எடுத்துப் பிரசங்கித்து அஞ்சலிபத்தராய நிற்கை யில பராசரபட்டா எனபவா கொஞ்சமவருந்தி மத்தியஸ்த மாகவந்த நம்மில்வியாசபட்டா சைவராய்விட்டனரேயெனறு சகிக்கமாட்டாமல எழுந்து தீக்ஷிதரோடு அனேகவிதமா யவாதிக்கததொடங்கி ஏழுநாளபரியந்தம வாதித்துந்தீக்ஷிதா பினவாங்காமல்வாதித்துவருந்திறத்தையும,அதெ நயவசபையி லவிளங்கிவருமுண்மையையுங்கண்டுபெரிபாகவிசேஷத்தால தீ க்ஷிதாபால தமக்கும பக்திஜநித்து அவரை நமஸ்கரித்துக்கொ ண்டு அபசாரக்ஷமை வேண்டிநிற்கையில தீக்ஷிதரவர்கள எ ழுந்துநினறு அனேகமதவாதிகள நிறைந்திருக்கும அச்சபை யைநோக்கி இபபோதுநாம செயதுவரும சைவபபிரசார த்தை மத்துவ ராமாநுஜாசாரிய மதஸ்தாகள மறுத்து எ மமால் கண்டிக்கப்பட்டாாக ளானபடியால இச்சபையிலவே று எந்தமதஸ்தாகளாவது எமமை மறுக்ககூடுமாயின அவ வாறுசெய்யலாமென்று திருவுளமபறறுதலும, வரநந்தியென் னும பௌத்தனொருவனெழுந்து பிடகாகமவழித்தாயச சில பொய்யுரைகளைபபிதறறி யுடனே கணடிக்கபபடவும, மாயா வாதிகளாகிய சிலஸ்மார்த்தாகள அவரையணுகித் தேவரீா வைதிகதுல்யராயிருந்தும அதனை யிங்கேவிளக்கி அத்வைத ஸ்தாபனஞ்செய்யாமல் வேதபாஹ்யமாகிய சிவாகமவழித்தா யச சைவபபிரசாரஞ் செயதுவருவது யுக்தமன்றென்று கூ றியகாலத்தில் அவர்களைநோக்கி வேதசிவாகமங்களிரண்டுமே பதியாகிய சிவபிரானருளிய உணமைப்பிரமாணங்களாகவும, நீங்கள சிவாகமங்களைநிந்தித்து வேதவிருத்தமான துராசார ம்பூண்டு தீயவொழுக்கத்தில்நிற்கும பாஷணடிகளாவீர்கள

ன்று அவர்களைக் கண்டித்து "வைதிகாசார நிர்ணயம்" என னுங் கிரந்தமொன்று அப்போதே யியற்றி வேதசிவாகம சம்மதமான தருமங்களைக்கூறிச சித்தாந்தப் படுத்திவிட்டு, மேல ஒருவரும தம்மை யெதிர்த்து வாதிக்க விடமில்லா மல எல்லா மதங்களையுங் கண்டித்து "பரமதத்திமிரபாநு" எனனுங்கிரந்தமொன்றியற்றி சைவத்தினுண்மையை அநே கவித்தங்களால எடுத்துக்கூறிப பிரசங்கிக்கவும், இவ்வற்புதங் களையெல்லாங்கண்டுகொண்டு நிற்பவராகியபராசரபட்டா தீ க்ஷிதஸ்வாமிகளை வலமவந்து அவரை நமஸ்கரித்துக்கொண்டு அரசனமுதலிய மஹாசனங்களகூடி ய அப்பெருஞ்சபையைப பார்த்து " ధర్మధ్వాంతౌఘవిధ్వంసనపవనమణిశ్చైకతత్త్వ ప్రదీపః! సంస్కృత్యంభోధిమధ్యప్లవనపటువరో ద్యైతతృష్ణాపహారీ! దుర్వాదిజాలకాంచ్ఛాముఖసరసిరుహే కాయతాపాదిమేధః! నైవాచారార్ధచంద్రః స్ఫురతి జయజయ శ్రీకరాపఞ్చవక్త్రః!! " எனகிற சுலோகத்தைக்கூறி மாத நுவமதமாகிய காட்டாந்தகாரந் தொலைய உதிக்கும ஞானசூ ரியனெனறும, பௌத்தசித்தாந்தமாகிய மஹாரணியத்தைத் தகிக்கவரும ஜ்வாலாகனியெனறும, சிவாகமஙகளை வேத விருத்தமெனறு கூறித்திரியும பாஷண்டிகளாகிய சர்ப்பச மூகங்கள நசிக்கவெழுந்த கருடபகவானெனறும, இராமாநு ஜமதமென்கிற பாவதமபொடிந்துபோகப பேதித்துடைக்கும் வச்சிராயுதமென்றும, சைவாசாரமனனகிற சமுத்திரத்தினின றுந்தோன்றிய பூரணசந்திரனெனறும,மஹாவித்வசிரோம்ணி யாகிய அப்பதீக்ஷிதஸ்வாமிகள(யாவராலும்புகழுந்துணைக்க)சா வோத்தகாஷராய்ப்பிரகாசிக்கின்றாரெனறு தெளிவுபெறப் பிர சங்கித்துமுடிவுகூறுதலும, இவ்வற்புதங்களையெல்லாம பிரத் தியட்சமாகக்கணட அரசன் அதிக சந்தோஷத்தையடைந்தவ னாய்த தீக்ஷிதஸ்வாமிகளைப்பணிந்து -எனனுடைய அபசாரத் தைப்பொறுத்தருளல்வேணடுமென்று பிரார்த்தித்துத் தாத் தாசாரியைநோக்கி இனி யிப்படிப்பட்ட சிவாபராதவிஷயத்தி லஎன்னைஅழைப்பது யுக்தமனறெனறு கூறிவிட்டுத, தீக்ஷி

நஸ்வாமிகளிடத்தில் வியாசபட்டர் பராசரபட்டர் முதலியவர்களோடு தாமும் சிவதீக்ஷை பெற்றுக்கொண்டு சைவப்பிரசாரஞ்செய்துவருகையில் தாத்தாசாரி திகிலடைந்து இனியென்ன செய்வதென்று யோசித்து ஒருநாள் தீக்ஷிதரவர்கள் நதிக்குச் சென்று ஸ்நானஞ்செய்து நித்தியானுஷ்டானமுடித்துக்கொண்டிருக்கும் சமயம் பார்த்து சில துஷ்டர்களையேவி இதுநல்லசமயமாகையால் அவரைக் கொன்றுவிட்டு வாருங்கோள் என்று அனுப்ப அவர்கள்சென்று பார்த்தார்கள் தீக்ஷிதரை யணுகியகாலத்தில் அநேகர் சூலபாணிகளாய்க்கொண்டு அவரைச்சூழ்ந்து நிற்பதும், வந்தவர்கள் பயந்து தீக்ஷிதரைச் சரணமடைந்து தமது தீயவெண்ணத்தை வெளிப்படுத்தவும், சுவாமிகள் அவர்களை நோக்கி சிவனடியார்களுக்குத் தீங்கு நினைக்கும் அபராதங்களை இப்பூமியில் நடப்பவர்பாதகர்களும் ஏழுகுலமும்போய்விடுவது அரிதன்றென்று கூறி "సకలభువనకర్తా సాంబమూర్తిర్మహేశః ప్రకటనపిత్రాణం సాగమం చేశ్వరోయం ఛదతేర్మహత్వం భూతియద్రాక్షధారాంశివితిసమ్మతి: స్వవర్తిహీనస్యాదకాండే॥" என்கிற சுலோகத்தைக்கூறிச் சாம்பமூர்த்தியாகிய சிவபெருமானே சகலபுவனகர்த்தாவாயிருந்தால், சிவாகமங்களோடு சமஸ்தவேதபுராணங்களும் உறுதிப்பிரமாணங்களானால், விபூதி ருத்திராக்ஷங்கள் தெய்வீகமுடையதானால், என்னுடைய சத்துருவாகிய தாமாசகனுக்கு அகாலமிருத்து சம்பவிக்குமாக என்று பிரமாணஞ் செய்துகூறுதலும் உடனே தலையிலேயிடி விழுந்து செத்தானென்று ஸ்ரீ சிவஞானசுவாமிகள் செய்தருளிய "தீக்ஷிதமாகமியம்" என்னுங் கிரந்தத்தால் உண்மையினினுவிளங்கும் இந்தமூர்த்திகளைச் சிவாஷ்டமத்துவிலொன்றென்று மேலோர்கள்கூறுகின்றனர் இவரால்செய்யப்பட்ட கிரந்தங்கள் சிவகர்ணாமிர்தம், பிரமதர்க்கஸ்தவம், சிவார்க்கமணிதீபிகை, தப்தமுத்திராவித்ராவணம், பாகவததாத்பரியசாரசங்கிரகம், பாரததாத்பரியசாரசங்கிரகம், இராமாயணதாத்பரியசாரசங்கிரகம், சிவபுராணதாமசத்வநிராகரணம், சர்வார்த்தசாரசங்கிரகம், பரிபாஷாமஞ்சரி, ஹரதத்தயாமியம், பாஷண

டமத்தசபேடிகை முதலியனவாம். இந்நூல்களில் சிலவற்றை ஸ்ரீசிவஞானசுவாமிகள் மொழிபெயர்த்திருக்கின்றனர். அவற்றை யிடம்வந்துழிக் கண்டுகொள்க.

இவ்வுண்மைகளை யுணரப்பெறாத எழும்பூரானொருத்தர் வெளியிட்ட "சைவவாதசைலாசனி" என்னுந் தெலுங்குச் சுவடியில் ஸ்ரீகண்ட சிவாசாரியஸ்வாமிகளையும், ஹரதத்தாசாரியஸ்வாமிகளையும், தீக்ஷித ஸ்வாமிகளையும், பலவாறு நிந்தித்திருக்கின்றனன். அவற்றையெல்லாங்கண்டித்து "வைஷ்ணவவாததூலவாதூலம்" என்னுங்கிரந்தமொன்று கந்தசாமித்தேவரென்பவரால் முன்னமே நாமே வெளியிடப்பட்டிருத்தலால் அவ்விஷயத்தைப்பற்றி யிங்கே விரித்தெழுத வேண்டுவதில்லையாயினும் ஒருவாறு சுருக்கிக் காட்டிக்கண்டிப்போமாக. ஸ்ரீநீலகண்டபாஷ்யம் இராமாநுஜ பாஷ்யத்திற்குப் பிற்பட்டதாகையால் முன்னோர்கள் யாரும் அதனைக் கண்டிக்கவில்லையென்றும், அந்தபாஷ்யத்தைச் சாத்திசெய்து எந்தப்பிராமஹணனும் அப்யசிப்பதில்லையென்றும், அதற் குபதேசபாம்பரையில்லையென்றும், அதற்கு நெடுங்காலத்தின்பிறகு ஹரதத்தாசாரியரால் சதுர்வேததாத்பரிய நிர்ணயம்" என்கிற சைவகிரந்த மொன்றுபிறந்து அப்போதே கண்டிக்கப்பட்டதென்றும், இந்நூலாசிரியர் அத்வைதமதஸ்தரென்றும், அதற்கு நெடுங்காலத்தின்பிறகு சைவர்கள்வருந்தித் தங்களுக்குக் கீர்வாணசம்பந்தமான கிரந்தங்களொன்றுமில்லாத துக்கத்தினால் அப்பய்யதீக்ஷிதரென்கிற அத்வைதியை யடைந்து சிலகிரந்தங்கள் அவர்செய்து கொடுக்கப் பெற்றுக்கொண்டனரென்றும், அவைகளும் அப்போதே கண்டிக்கப்பட்டனவென்றும், அந்தக்கிரந்தங்களைத் தீக்ஷிதரவர்கள் பிராமாணிய புத்தியாய்ச் செய்யவில்லையென்றும், சைவபாஷ்யாதிகளுக்கெப்படி வியாக்கியானங்கள் செய்தனரோ அப்படியே மத்துவ ராமாநுஜ சங்கர பாஷ்யங்களுக்கும் வியாக்கியானஞ் செய்திருப்பதால் சைவபாஷ்யாதி கிரந்தங்களுக்குச் சிறப்பு கூறுவது பொருந்தாதென்றும் மனம்போனபடிக்கெல்லாம் பிதற்றியிருக்கின்றனன். இதனை முறையே விவகரிக்குமிடத்து ஸ்ரீநீல

கண்டபாஷ்யம் எல்லாப்பாஷ்யங்களினும் முற்பட்டதென்பதை நிரூபிப்போம். ஸ்ரீகண்டாசாரியசுவாமிகள் தமது பரமாசாரியமூர்த்திகளாகிய சுவேதாசாரியர் திருவருளால் தேவீபாகவதம், மஹாபாரதம் முதலிய கிரந்தங்களுக்குப் பாஷ்யஞ்செய்துமுடித்துச் சூத்திரபாஷ்யம், உபநிஷத்பாஷ்யம், சிவஞானபோதம் என்னும் ஆகமாந்த சூத்திரபாஷ்யங்களுஞ் செய்திருக்கின்றனர். இதுகளெல்லாம் பிராசீனமேயன்றி நவீநமன்று. அவர்க்காசிரியராகிய சுவேதமுனிவர் சிரஞ்சீவித்வமடைந்து இன்னு மெழுந்தருளியிருப்பவராகக் கூர்மபுராணமுதலியவற்றால் நிச்சயிக்கப்பட்டவர். ஸ்ரீநீலகண்ட சிவாசாரியசுவாமிகள் மாணாக்கருளொருவராகிய பிரமஹவித்யார்தவர் என்பவரால் "தர்ப்பணம்" என்னும் வியாக்கியானமொன்று ஸ்ரீநீலகண்டபாஷ்யத்திற்கு அப்போதே செய்யப்பட்டது. சிலகாலத்தின்பிறகு "ஸ்ரீகண்டபாஷ்யசமர்த்தநம்" என்றொரு வியாக்கியானம் ஸ்ரீஹரதத்தாசாரிய சுவாமிகளால் செய்யப்பட்டது. "தாராவளி" என்றொரு வியாக்கியானம் சிலகாலத்தின்பிறகு நிஜகுணயோகீந்திரரென்பவரால் செய்யப்பட்டது. சிலகாலத்தின்பிறகு "சிவார்க்கமணிதீபிகை" என்னும் வியாக்கியானம் ஸ்ரீமத் அப்பயதீக்ஷிதஸ்வாமிகளால் செய்யப்பட்டது. இங்ஙனமாகவும் இராமாநுஜர்முதலியவர்களால் கண்டிக்கப்படாதகாரணத்தால் ஸ்ரீகண்டபாஷ்யம் பிற்பட்டதென்று பிதற்றியது பேதைமையென்க. சங்கராசாரியர் ஸ்ரீகண்டாசாரியரோடுவாதித்துத் தோல்வியடைந்து சைவதீக்ஷை பெற்றுக்கொண்ட மான்மியம் மேலிடங்களில் விவரித்தோமாகையால் சைவபாஷ்யம் அவரால்கண்டிக்கப்படாமை வெளிப்பட்டது. சங்கராசாரியர் நீங்கலாக மற்றைப் பாஷ்யகர்த்தாக்கள் கேவலம் அற்பாதிகாரிகளேயாகையால் அவர்களால் கண்டிக்கப்படுமென்பது ஒருவாற்றானும் பொருந்தாது. இராமாநுஜர் விருத்தாந்தம் சோழமகாராஜன் விஷயத்தில் வெட்டவெளி யாகியத்தால் சைவபாஷ்யத்தைக் கண்டிக்குமவ்வளவுதிறம் எங்கேயிருந்துவரும்? தாம் வேறாகச்செ

யதுகொணட விசிட்டாததுவித பாஷ்யததிறகு ஆதாரமா கின்ற சைவபாஷ்யததை இராமாநுஜா கண்டிக்காமைகொ ணடே அது பிறபட்டதெனறு கூறியது அறியாமையெனக இவாகள வெளியிட்டிருககும " கூரேசவிஜயம " என்னுஞ சுவடியில கணடிககபபட்டவைகளாக எழுதியிருக்கும விஷய ங்கள முறையே ஹரதததாசாரிய சுவாமிகள சுலோகமொழி பெயாபபேயனறி வேறில்லை இதனால் கூரததாழுவான் ஹர தததாசாரிய சுவாமிகளுககுப பிறபட்டவனென்பது பெற பபடும. ஸ்ரீகணடபாஷ்யததிறகு ஹரததத வியாக்கியான மொன்று "ஸ்ரீகணடபாஷ்ய சமாததனம" என்னுமபேரா ல் பிரகாசிக்கினறது இதறகுமுனனு மொருவியாக்கியான ம "தாப்பணம" எனனுமபேரால் பிரகாசிக்கினறது. இந் தவியாயங்களால ஸ்ரீகணடாசாரியசுவாமிகளகாலம் இராமா நுஜாமுதலியவாகள காலத்திற்கு நெடுங்காலம முறபட்ட தெனறு ஸ்பஷ்டமாய்விளங்கும இந்தநியாயங்களை யுணரா து ஸ்ரீகணடபாஷ்யம பிறபட்டதெனறு குறைதத மட்டிவா சகம பாழாகிவிட்டதெனக. மேறகூறிய வியாக்கியானங் களை ஸ்ரீபாஷ்யத்தைச சாநதிசெய்த புணணியவிசேஷத்தா லேயே பிரமஹவிததியாத்வரா முதலிய மஹாததுககள செ ய்திருப்பாராகவும், இதனையறியாது அநதபாஷ்யத்திற்கு உப தேசபரமுபரை யில்லையென்றுகூறிய மடமைக்கு விசனப்ப டவேணடியிருக்கிறது அது கேவலம சுத்தசிவசநமார்க்கப பிரதிபாதகமாயிருத்தலால் ஆதிசைவாகளுக்கே அதிகாரவி சேஷத்தால் பலிதமாகிவரும இபபோதும அதிகாரிகள் அ நுட்டித்துவருகின்றனா. ஆயின, சாவபபிராமஹண சம்மத மின்றேயெனின், அது எநதபாஷ்யததிற்கு மிலலையாகவும் அங்ஙனங் கேட்பது அறிவீனமென்க இராமாநுஜபாஷ் யம் வைஷ்ணவர்களுக்கு மாத்திரம பிரயோஜனப்பட்டுவரு மன்றி அதை எநதஸ்மார்ததனும மாத்துவனும பரிசிக்கவு ஞ்செயயான் வைஷ்ணவருளளும வடகலையாா அதனை விசே ஷமாகப் பாராட்டார்கள அபபடியே ஒவவொரு மதஸ்

தனும் தந்நம் பாஷ்யத்தையே ஆதரித்து வருவானன்றி எல்லாப் பாஷ்யத்தையும் சமமாகப் பாராட்டுவானென்பதில்லையாகவும், சங்கராசாரியர் மதஸ்தராகிய ஸ்மார்த்தக்கும்புகள் சைவபாஷ்யத்தை அப்யசிக்காதுகொண்டு குறைவுகூறவந்தது என்னமதியீனம்? இதுநிற்க, "உஜ்வலம்" என்று செப்பப்பட்ட ஆபஸ்தம்ப சூத்திரபாஷ்யத்தால் ஸ்ரீஹரதத்தாசாரியசுவாமிகள் சைவாசாரத்துல்யரென்பது இனிது பெறப்படும் இவரையும் தீக்ஷிதஸ்வாமிகளையும் அத்வைதிகளென்று கூறியழுந்தான தீக்ஷிதாவிஷயமாய மேலிடங்களில் யாம் உதகரித்த சுலோகங்களால் அவரைச் சிவமஸ்தரென்றும், சைவாசாரதுல்யரென்றும், ஸ்பஷ்டமாய்க்கூறியிருத்தலானும், அவர்செய்திருக்கும் சைவக்கிரந்தங்களானும் அவர்மதம் இன்னதென்று புத்திமான்க ளறியாமற்போகார் அவர் சைவபாஷ்யத்திற்கு வியாக்கியானஞ்செய்ததுபோலவே மத்துவராமாநுஜ சங்கரபாஷ்யங்களுக்கும் வியாக்கியானஞ்செய்திருப்பதால் ஸ்வபாண்டித்ய பிரகடனார்த்தமேயன்றிப்பிராமாணியபுத்தியா லன்றென்று பிதற்றினன் அப்போதுஎல்லாப்பாஷ்யங்களும் அப்படியேயாகி அவருடையஸ்வமதமின்னதென்று விளங்காமற்போகும் அவர்சுத்தசைவாசாரியரென்பதற்கு எண்ணிறந்தனவாய்ச் செய்யப்பட்டுள்ள சைவக்கிரந்தங்களே சான்றுமாகவும், அவரை அத்வைதியென்றும் அவர் பிராமாணியபுத்தியாய்ச் சைவநூல்கள் செய்யவில்லையென்றுங்கூறியது விசாரசூனியமென்க ஆயின் அவர் மற்றைமதங்களுக்கும் நூல்செய்ததென்னையெனின், அக்காலத்திலிருந்த அத்வைதிகள் சிலர் இவரைநோக்கி நீர் வைதிகத்துல்யராயிருந்தும் சங்கர பாஷ்யாதிகளை அப்யசிக்காததென்னையென்று கேட்டகாலத்தில் அவர்களைநோக்கி எல்லாமத வுண்மையையுமறிந்து மீசுரப்படும்பரி பாகிகளேசைவாதிகாரிகளாவராகையால் யாம் சுத்த சிவசந்மாக்கம் பற்றியொழுகும் புண்ணிய விசேஷத்தை யடைந்தோமென்று கூறி, இனியாரும் அப்படிமயங்காவண்ணம் சங்கரபாஷ்யம்,

பதத்துவபாஷ்யம், இராமாநுஜபாஷ்யம் ஆகிய மூன்றுக்குந் தனித்தனிவியாக்கியானங்கள் செய்தனர்.

> "புறச்சமயநெறிநின்று மகச்சமயம்புக்கும்
> புகன்மிருதிவழியுழன்றும் புகலுமாச்சிரம
> அறத்துறைகளவையடைந்தும் அருந்தவங்கள்புரிந்தும்
> மருங்கலைகள்பலதெரிந்து மாரணங்களப்படித்துஞ்
> சிறப்புடையபுராணங்களுணர்ந்தும்வேதாந்தச்
> சிரப்பொருளைமிகத்தெளிந்துஞ் சென்றாற் சைவத்
> திறத்தடைவரிதிற் சரியைகிரியாயோகஞ்
> செலுத்தியபின்ஞானத்தாற் சிவனடியைச் சேர்வர்"

என்றருளிய அருணந்தி சிவாசாரியசுவாமிகள் திருவாக்கானு முண்மாக இந்நியாயங்களால் அவர்விஷயத்தில் மஹிமைபோ ப்படிக்கெல்லாம் பிரதிஷ்டிதரீயும் நவ்யவாசகங்கா ரிரஸதமா யிற்றென்ற ஸமாசாரங்களாதிப்பியாசவும் அக்காலத் திருந்த மாத்துவவைஷ்ணவர்கள் சிலர் சைவத்தில் நுழைக்கி நார் அந்நியாயத்தால் இப்போதிவ்வேழுமூர்த்தி கொடுக்கும்படி யீக்ஷிதர் சைவபாஷ்யத்திற்கு வியாக்கியானஞ்செய்ததுபோ லவே மாத்துவர்கள் பங்கட்கும் வியாக்கியானங் ஞ் செய்திருப்பார் சிவோத்கர்ஷத்துவப்பிரகடனத்துப் பொருந் தியின்று ஸ்வஸமயப்பிரபல அவர்களைக்காவப்படுக பார்த்து மந்திதவாசக ஓவியார்நியாயப்பிரசங்கம் ஒன்றிற கிரந் தங்களால் உடனே அவர்களைக்கண்டித்துவிட்ட வுண்மையை யுநூல்கள் காட்டுகின்றனவாதலின் அதனைப் பரிட்சிக்கின் கண்டுணர்வாராக இந்நூல் வைவர்களேவண்டுகோளால் சி லகிரந்தங்கள் செய்தாரேனும் பிந்துணர்க்கணடிக்கப்பட்ட னெகசோவர்த்தனகிரிரங்காசாரிபெனபவர் இராமசுப்பிரம ணியசாஸ்திரியெனும் அதனைத்திப்பப்பட்டது "விஷ்ணுதத் துவரகசியம்" என்னுநூல் ப்பு நுகொடுக்கப்பெற்றுஇப்போ து வெளியிட்டிருக்கும் பிரத்தியக்ஷ பிரயாணத்தாலகையிலா காமலைபிறனாவே ண்டி நூலொசரவபூணெடாழுகு நுனைணுணா விலலாமந்தமதிகளிவாபு ப்பந்திராலிக ளறியாமறபோ

கார் இவர்கள்பெருங்காப்பியமாகக் கொண்டிருக்குங் கம்பராமாயணம்-இராமாயணகீர்த்தனைமுதலியவைகள சைவர்களசெய்துகொடுத்தனவேயன்றி வேறில்லையாகவும, நூலயாசகம யாரிடத்துணடென்பது விவேகித்துணர்வாராக. இதுமடடோ சினனசாமிசாஸ்திரிஎன்னும ஸ்மாரததபிராமணரை யாசிநதுத் தங்களில யாரும் பிரபனனுளில்லாதகாரணம பற்றியேயன்றோ அவாபால் வைஷ்ணவபபிரசங்கங் கேட்டுவருகின்றனர்? இதனை யாருமறிவாாகளே! இதுநிற்க மூடசிரோமணியாகிய மூடிசசூாமுதலிபோலவே இவவெழுயபூாககவிபும சில துஷ்டததனங்கள அனேகவித மாயததனது நூலில் காட்டியிருக்கின்றுனைகயால் அவற்றை இடமவநதுழியெடுநது காட்டிக் கணடிப்போமாக

இனித்தஞ்சாவூரிலே சிவாக்ரயோகிகளெனனுஞ்சிவயோகியொருவாசைவப பிரசாரஞ்செய்து கொணடிருககையில அககாலத்திலிருநதமணவாளமாமுனி யென்னுமபாஞ்சராததிரியொருத்தன் அவரிடத்தில் அசூயை பதிகரிததவனுய்ததனது பெருங்கூட்டததோடும சாபபோஜி மகாராஜனையடைநது சிவாகரயோகியைவெற்றிபுனைநது வைஷ்ணவஜபஸ்தமபமநாட்டவுத்தேசித்திருக்கின்றேனெனறு கூறுதலும, அரசனவருநதிஇதுதக்கசெய்கையன்றுயினும்பினனிடுவதுருறைவெனறு கொண்டு சிவாகரயோகிகளையடைநது விஷயததைத் தெரிவிதது அவா சமமதபபடிப் பெருஞ்சபையொனறு சேரதது பபதினெட்டு நாளவாதமெனறு தீாமானிதது வாதத்திறபினனிடைநதவர்கள வெறறியடைநதவர் சமயஞ்சோவதென்று முடிவுகொண்டு வாதாரமபஞ்செயது பதினேழுநாளாகிவெறறிசிவாக்ரயோகிகள பரமேபாகிவரு மதிசயததால் அரசன் சநதோஷமடைநது வருமுணமையை நோககிப பாஞ்சராத்திரியும அவன கூட்டததாருமபயநது இன்னும ஒருநாளதானிருக்கினறதே எனன செய்வதென்று ஆலோசிததுப பதினேழாநா ளிரவில் வாதமுடிநது சிவாக்ரயோகிகள தமது திருமடததையடைநது நிஷடைசாதித்திருககுங் காலததில

அவர்மடத்தைச்சுற்றி நெருப்பிட்டுவிட்டு ஒன்று மறியாதவ ர்களைப்போல் மறுநாட்காலையில் வாதசபைக்குப் போனகாலத் தில் சிவாக்ரயோகிகள் வராமைகண்டு அரசன் எதிர்பார்த் துக்கொண்டிருக்கையில் அவருடையமடம் தீப்பற்றி யெரிந் துவிட்டதென்று ஊர்முழுதும் பிரஸ்தாபமாகி அரசன்செவி யிற்புகுதலும், உள்ளமடுங்கிப் பதைபதைத்து ஓடோடியுஞ் சென்று மடத்தைப்பார்த்தகாலையில் எல்லாங்கரிந்து சாம்ப ராய்க்கிடந்தும் சுவாமிகள் திருமேனிக்குத்தீது அசைவற்ற நி லையினிருந்த அற்புதத்தைக்கண்டு அத்தியாநந்தங்கொண்டு சந் நிதியைப்பணிந்து அடியற்றபனைபோல் திருவடிகளில்விழுந்து நமஸ்கரித்துக்கொண்டு இச்சிவாபராதஞ்செய்தவர்கள் அப்பா ர்ப்பர்களேயென்று அவர்களெல்லாரையும் ஓர் அறையிற்போ ட்டுப் பூட்டிக்கொளுத்தி விட்டதாகச் சிவாக்ரயோகிகளி டமிருந்து நாலதினிது பெறப்படும். இவர் வைதிகத்துலயரா யிருந்து சிவதீக்ஷைபெற்ற மஹாசைவரென்க. இவரால் செய் யப்பட்டகிரந்தங்கள் சிவஞானபோதபாஷ்யம், சித்தாந்ததீபி கை, சிவஞானசித்தியார்பிரவாச வியாக்கியானம், வேதாந் ததீபிகை, தத்துவதரிசனம், பாஞ்சராத்ரமதசபேடிகைமுத லியனவாம்.

இனிக்கோயம்பூரிலே பிப்பாசையென்னுமெய்யப் பப்பேர்பெற்ற சிவனடியார்களுடைய பரிகலசேஷத்தைவண்டியி லேற்றிக்கொண்டு தமது திருமடத்துக்கு எழுந்தருளப் ப ண்ணிக்கொண்டு போகையில் மார்க்கத்தில் சிலஸ்மார்த்தர்க ளும் வைஷ்ணவர்களுங்கூடி எங்களுடைய அக்கிரகாரத்தில் இவ்வசுத்தத்தைக்கொண்டு போவது புத்தமன்றென்று மறுத்தகா லத்தில் அவர் புன்னகைகொண்டு வண்டியிலிருக்கும் பரி கலசேஷப் பிரசாதத்தைக் கைகளாலவாரி அந்தப் பிராம ணர்களுடைய மடங்களின்மேல் வீசுதலும் அக்கிரகார மெ ல்லாம் புகைந்து வெந்து கரிந்து போகவும், அவர்கள் பயந் து சிவனடியாராகிய பிப்பாசையரைச் சரணடைந்து உ யிர் பிழைத்தார்களென்று வசவபுராணத்திற் கூறப்பட்டிருக் கின்றது.

"எச்சிலல்ல விதூநம்பினோர்க்கமு திகழ்ந்தபேரையிறப்பிப்ப தென்றலுங், கச்செழும்விட மோசிங்கமோவெய்ய காலனோவெங் க தப்புலி யோவென, வச்சமின்றி மறையவர்கூறவே யையர்பிப்பபாச சையரதுதனை, மூச்சுமாடையை நீககிக்கரத்தினுன் மொண்டுவேதிய ரிலவின்முனிந்திட".

"பலவிததில விழுந்தியிடிகளோ பரவுமின்னின மோவடவ நகியோ, சொல்லுதற்கரி தாம்வடவாவனற ருனியதாகச சொமல் படி லென்றெழுந, திலலமெநருக் திரிபுரமோவெழி லீசனெறறி வி ழியங்கி யோவெனப், புலலரநதணா கொப்பூர்த தெருவெலாம ப கைநதெழுநது பொடிபட வேகவே".

"துட்டராமையரிலலுந்தாமோதராதுய்யவிலலமுமசசுதரிலலமு, முடடவெநதது பாறகரபட்டரில முடியவெநதது நாரசிங்கையாதய. பட்டசாலையு மாரணபபட்டரப் பணணரிலலும் பரநதெரிகொதத தே.தட்டிலாதசநயாசிபுராணிகா சாமவேதாமடமவெந்துசாய்நததே"

எனறுவருமவாககியங்களாலுங் கணடுணாவாராக

•இனிக காசிபபதியிலே மஞசிதேவரெனபவ ரொருவா சைவப்பிரசாரஞ செய்துகொணடுவருநகையில அவாபால அ ருயைகொணட வைஷ்ணவாகள் சிலா அங்கேயுளளபெருமா ள கோயிலிலிருநதுகொணடு மஞ்சிதேவரைத் தங்களோடு வாதிக்குமபடி யழைதத்நகாலையில அவா புனனகைகொண டெழுநதருளி அவாகளைபபாாதது இங்கே யெழுநதருளியி ருககும பெருமாள யாவருங்காண வீதியிலேநடநதுவநது எங்கள விசுவநாதசுவாமியை வணங்குமபடிச செயகிறேன பாருங்களெனறு கோயிலுககுளளேசென்று பெருமாளை ப ழைத்துககொணடுபோயப பரமசிவத்தை வணங்குமபடிச செயதமானமியமும வசவபுராணததாலினிது பெறபபடும

"நியருசசிப்போனெங்கணிததனேயாவருமி
னியலர்ககரங்கொளெஃகநிமலனதாமேயாமி
னியனிததிடுநதொழிறகெனெஞ்சிறைகர்ததாவாயி
னீயரன்விசுவநாத னிலயமுன்பணிவாவென்ருர்"

"நயைாயினரதிசயிப்பச் சஙகரனன்பனாரே
ாரகரவெனககளிப்ப வகநதைசோவாதாவெளகி

வெருவியுண்மருண்டுநிற்ப மெய்த்தவர்மஞ்சிதேவர்
வருதியென்றுரைத்தசொல்லே மாதவன்றலைமேற்கொண்டே."
"அஞ்சியங்கோயில்விட்டங் கடிபெயர்ந்தகன்றவீதி
விஞ்சியவெளியிற்சென்று மேதினிமதித்துச்செல்ல
மஞ்சையர்முதலாநல்லோர் மகிழ்ந்துமுன்விரைந்துசெல்ல
வஞ்சகச்சமயவாதர் மயங்கினர்பின்னேசெல்ல."
"வந்துகோயிலுட்புகுந்து மாதவன்விசுவநாதன்
கந்தமாமலர்த்தாண்முன்னங் காதலிற்பணிந்தங்கின்ன
மிந்தமாநிலத்தோர்காணக் கிடப்பதையெழுப்பமாட்டா
ரந்தமால்சமயத்தோர்க ளாதலாலரனேமேலோன்."

என்று வரும்வாக்கியங்களே சானருமென்க.

இவ்வாறு பலபிரமாணங்களால் விஷ்ணுபக்தாகள சிவனடியார்களால் பங்கப்பட்ட விருததாநதங்கள வெளிப்பட்டதனறியும திக்விஜயம் எமபாவையங்கார் என்னும் யாஞ்சராத்திரி யொருத்தன் "அதாவசிகாவிலாசம்." என்றெழுதிவிட்ட துர்வாதநூலைக் கணடிநது "அதர்வசிகாவிலாசநிரசநம்." என்னுங் கண்டநகிரநதமொன்று மைசூர்வீரபத்திராராத்ய ரென்பவரால் செயயப்பட்டது மன்றி அவர் பால் வாதித்துத் தோல்வியடைநத அபபாஞ்சராத்திரி தன்னுடைய விருதுகண் முதலியவற்றை யெல்லாம் அவர் திருவடியில்ததத்தமபணணிவிட்டுத் தானும் அவர்கருத் தனது பெருங் கூட்டததோடு கொததடிமையாகி யொழுகிவநதபிரபாவம் சங்கரபட்டரெனபவரால் செயத "சகலவேத சிகாமணி." என்னுங் கிரநதததா லினிது பெறப்படும. இவைகளன்றியும், இநதிரத்துய்மன் என்னும விஷ்ணுபக்தன் சிவனடியாராகிய அகஸ்தியபகவானைக்கணடு வணஙகாதசெருக்கால் காட்டானையாக அம்முனிவரால் சபிக்கப்பட்டவுண்மையைப் பாகவதாதி பிரமாணங்க ளுணர்ததும. இதுநிறக, விஷ்ணுபகதனுகிய பிரகலாதனெனனும் இரணியகுமாரன் அரசாண்டுகொணடிருக்குங்காலததில சிவனடியா ரொருவா அவன கொலுவீற்றிருககுஞ் சபைக் கெழுந்தருளுதலும் அவரைக்கணட இராக்கதவரசன மிகுந்த செருக்கால வழிா

டாதொழியவும், முனிசசிரேஷ்டர் அவனை நோக்கி நீயிவவளவு மமதைகொணடிருப்பது நாமவிஷ்ணுவை வழிபடுகினறோமெ னனுஞ செருக்கேயொழியவேறிலலை யாகையால நீயும அவ விஷ்ணுவும ஒருவரையொருவர் விரோதித்துத் திராபபகைவா களாககடவீாகளென்று சபிதது விட்டுபபோயவிடுதலும, உ டனேயவனுக்கொரு விபரீதமபிறநதுநமமுடைய தநதையை க்கொனற சத்துருவாகிய விஷ்ணுவை நாமவழிபட்டுவருவது நமபால் என்னபேதமையெனறு ஆலோசிதது இபபோதே சென்று அவவிஷ்ணுவை யெதிர்த்துப பழிக்குபபழி வாங்க வேணடுமெனறு ராக்ஷசவிருததி யதிகரிததுச சேனைகளோ டுதிருபபாறகடலையடைநது எனனுடைய தநதையைககொ னற வுன்னையுயிரோடு விடுகிறதில்லை எனனோடு போாபுரிய வாவெனறு விஷ்ணுமூாததியை யழைததகாலையில் அவா ஆச சரியமடைநது இதுசிவனடியாாககப சாரமிழைததகொடுமை யானல நாமெனனசெயவதெனறு சிநதிதது அவனோடு பதினு யிரமவருடம போர்புரிந்து அவனுடையசெருககுடைநதுபோ கனனுககப் புடைததுப புறங்கணடோடுமபடிச செயததா கக கூாமபுராணததா லினிதுபெறப்படும பினனர் அபபிர கலாதன விஷ்ணுவினிடத தனபொழிநது சிவபெருமானை வ ழிபடடொழுகும புணணிய விசேஷததைப்படைநது காசிப பதியிறசென்று சிவலிங்கப பிரதிட்டைசெயதுயநததாகக் காசிகணடமுதலிய வுணமைநூல்கள துணிநது கூறும. இதுமட்டோ, இவாகள பெரியதிருவடியென்று வணங்குங்க ருடனைச சிவபெருமானுடைய திருமுடிமேலுலாவும பெரு வாழ்வுபெற்ற சாபபமொனறு "ஏனகருடாசுகமா" எனறு கேட்டுபபங்கப்படுததியும, அககருடனது செருக்கழிய வொ ருகாலததில நநதிகேசுரா தமது சுவாசத்தால நாசிவழியாயப் பலமுறை யுளவாங்கியும வெளியேவிடுத்தும வருததிச் சிறகு களெலலாம முறிநதுபோகசசெயது பங்கபபடுததியும், சிறி யதிருவடியென்று கொண்டாடும அநுமானை இராமபத்திரா தாம் இராவணனைக் கொன்ற ஹததிதொலையச சிவப்பிரதிஷ் டைசெய்யவேண்டிச் சிவலிங்கமொன்று கொணடுவருமபடி க் காசிக்கனுப்பியகாலததில் நநதிகேசுரருததரவினறி யிறு

மாப்போடு சிவசந்நிதியை யணுகுதலும், ஆக்ஞையின்றி முன்
னே நடக்கும அநுமானுடைய இடைபெலும்புமுறிந்து போ
குமபடி நந்திபகவான தமது திருவடியைத்தூக்கிப பின்னே
பிருந தோருறைகொடுதது இரத்தங் கக்கிவிழும்படிசெய
து பங்கப்படுத்தியப திகழந்தபிரபாவங்கள் முறையே ஸ்காந
தம், வேதாசலமாகாமியம், காளிகாகண்ட முதலிய பிரமாண
ங்களாலினிது பெறப்படும இப்படி யின்னுமநேக முனிவர
லினிதனை யிவவளவிலே நிறுத்தியிட்டு மேல சிவனடியார்க
ளால விஷ்ணு பங்கப்பட்ட விருத்தாநதங்களிரண்டொன்று
எடுத்துக்காட்டுவோமாக

க்ஷுபதேவனென்னும அரசன சிவபக்தராகிய ததிசிமுனி
வரை விரோதங்கொண்டு அவரை வெல்லும்படி விஷ்ணு
வைநோக்கித தவஞ்செய்தகாலையில விஷ்ணுமூர்த்தி வெளிப
பட்டு அவனபக்கலசார்ந்து ததிசிமுனிவரை பெதிர்த்துத த
மது சக்ராயுதத்தை அம்முனிவர்மேற பிரயோகித்திட்டலும
அஃது குயவனறி கிரியாமெனக் கூர்மழுங்கி வலமாய்ப்போ
கவும் நாணி, விலலைவளைத்து அநேகமாயிரம்பாணங்களை வரு
ஷித்துப பராக்கிரமசாலியாக நின்றகாலையில முனிசசிரேஷ்
டர புன்னகைகொண்டு தருப்பைப்புலலொன்றெடுத்து அப
பாணங்களைபெல்லாம விழுங்கும்படி விடுத்தலும அந்தனை
பாணங்களும பாழாகிவிட்டதால இனி யென்னசெய்வதென
றுலோசித்து முனிவர பிரமிக்கும்படி விசுவரூபங்கொண்டு
எண்ணிறந்த விஷ்ணுக்களாகத் தோன்றி அவரைச் சூழ்ந்து
கொள்ளுதலும முனிபுங்கவர அவவதிசயத்தைக்கண்டு அஞ்
சினவர்போலொதுங்கித தமது திருவடியைத்தூக்கிப பெரு
விரலொன்றை யசைத்தமாத்திரத்தில சங்கு சக்ரகதாகட்க
கோதண்டபாணிகளாகிய விஷ்ணுக்கள பறபலகோடிகளாயு
திர்தலுங்கண்டு விஷ்ணுமூர்த்திபயந்து ததீசிமுனிவரைச் சர
ணடைந்துய்ந்த மாகாமியம பாத்மபூர்வத்தினும், ஸ்காந்தத்தி
னும், விசிதமா யெழுதப்பட்டிருக்கின்றது. அன்றியும அக
ஸ்தியபகவான் குற்றாலமென்னுந் திருப்பதியி லெழுந்தருளி
யிருந்த விஷ்ணுமூர்த்தியினுடைய சிரத்திலே தமது திருக்க

ரத்தையமைத்து அவர்க்குச் சிவசாரூப்பியத்தைக் கொடுத்த ருளிய பிரபாவம் குற்றாலமான்மியம், ஸ்காந்தமுதலியவற்று னினிது பெறப்படும். இதனால் விஷ்ணு சிவசாரூப்பியத்தை யடைந்தாரென்பது பெறப்படினும் முக்கியவிருத்தியாற் சிவனடியாரால் பங்கப்பட்டது வெளிப்பட்டதெனக. இதுநிற்க, சங்குவர்ணனெனபவரால் ஒருபெரிய யுத்தத்தில் விஷ்ணுமூர்த்தி சிகையறுப்புண்டு பங்கப்பட்டாரென்று ஸ்காந்தபுராணத்திற் கூறப்பட்டதன்றியும், சங்கரதாசையனென்னும் மெய்யன்பரொருவர் காசிப்பதியி லெழுந்தருளியிருந்த விஷ்ணுமூர்த்தியைத் தமது நெற்றிக்கணணால் எரித்துவிட்டாரென்றும், பெருமாள எரிந்துபோயக கோயில் குட்டிச்சுவராகிச சூநியாலயமென்னும் பேராலிப்போதும் வழங்கிவருகிறதென்றும் வசவபுராணத்தில ஸ்பஷ்டமாயக கூறப்பட்டிருககின்றது

"மோகவாலயத்துவாழு முகுந்தனுக்குடலாம்பஞ்ச
லோகமுமெரிந்துவீழந்த துறைபிரமாணமன்றே
போகவேயிந்தநீயாள் புரத்தினுளரிக்குத்தாதர்
சோகமேலிடவிருக்குஞ் சூநியாலயத்தைக்காண்டி."

என்று வரும வாக்கியமே சான்றுமெனக இப்படியே யின்னுஞ் சிவகணங்களால் பங்கப்பட்ட விருத்தாந்தங்கள் ஸ்காந்தமுலிய பிரமாணங்களி லேராளமாயுரைக்கப் படுமாகையாலிதனை யிவ்வளவிலே நிறுத்தி யினிச சிவனடியார்களால் விஷ்ணு அநுக்கிரகம்பெற்ற மானமியங்களை யெடுத்துக் கூறுவோமாக.

ஸ்ரீராமசந்திரா தமது குலபத்தினியாகிய ஜானகியையிழந்து சித்தப்பிரமங்கொண்டு ஆரண்ய சஞ்சாரஞ்செயது கொண்டிருக்கையில் அகஸ்தியமுனிவருடைய ஆசிரமத்தை யடைந்து தனனுடைய குறைகளையெல்லா மவர்பாலெடுத்துசசொல்லி அநுக்கிரகஞ்செய்யும்படிப் பிரார்த்தித்த காலையில் முனிபுங்கவா கிருபைகூர்ந்து அவருடைய சித்தப்பிரமந்தொலையும்படித் தத்வஞானோபதேசஞ்செயது தெளிவித்து மேல் விரஜாதீக்ஷைசெய்து சிவலிங்கப்பெருமானை யெழுந்தருளப்

ண்ணிப் பூசிக்கும்படி அநுக்கிரகித்தருளலும் சிவபெருமான் உமாதேவியாரோடும் வெளிப்பட்டுப் பாசுபதாஸ்திரமுதலிய திவ்யாஸ்திரங்களும சீதையையடையும வரமும் அருளிப்போ யினமென்று பாதமோத்தரத்தினும,வானமீகபபுரோக்தமாகிய இதிகாசத்தினும் விசிதமாய்க் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இரா மாயணத்தில் “ வுக்ஷூர்ஸ்ஃமஹாதேவம்” என்னும்வாக்கியத்தால் சீதையைமீட்டுக் கொண்டு ஸ்ரீராமபத்திரா அயோத்திக்கெ ழுந்தருளுகையில் பஞ்சவடிதீரத்தத யடைந்து பூர்வத்தில் நான் இவ்விடத்தில் மகாதேவனை யாராதித்து உன்னைய டையும் வரத்தைப் பெற்றேனென்று கூறிய வுண்மையை யறியாமல் முடிச்சூழுதலி யெனபவன் தான்வெளியிட்ட “கூரோசவிஜயம” எனனுஞ்சுவடியில இராவணனைக்கொன்ற அத்திதொலையும்படி இராமன சிவபிரதிட்டை செயததற்கா தாரமாகச சைவர்கள இநதவாக்கியத்தையே யுதகரிப்பதாக வெண்ணிக்கொண்டு பூர்வம என்கிறசபதத்தால் இராவணனை க்கொன்றபிறகு செயதசிவபிரதிட்டைக்குப பொருத்தமில்லை யென்றும, மஹத் என்பது சலமாகவும, மஹாதேவனென் பது வருணனாகவுஞ் சமாதநித்து அவனை நான பிரார்த்தித் தேனென்று சொன்னதாக்க காமதேநுவைவிட்டுக் கழுதையி னகாலில விழுவா னிவனேபோலும புரட்டியிருக்கின்றனன ிரமகத்திதொலையும்படி இராமன சிவபிரதிட்டை செயதற் காரமான வாக்கியங்களை யிடமவநதுழி யுதகரிப்போமாக. எதுபிரசங்கததால் மேல்வாக்கியம பூர்வசப்தத்தால் பாதிக கப்படாமை வெளிப்பட்டதனறியும, பாத்மோத்தர வசன ததால இராமன சிவதீட்சாவிசிட்டதை யடைந்தானென்று கூறுமுண்மையினுனும மஹாதேவருடி நாமபபிரதிபாதக வி சேஷததானும அப்பேதையினுடைய தூவாதம் நிரஸ்தமாயி ற்றென்க.

இனி ஸ்ரீகிருஷ்ணருக்கு உபமன்யுபகவான் சிவதீக்ஷை செயது சிவபூசை யெழுந்தருளப பண்ணிக்கொடுத்த விசே ஷத்தால் அதனை விதிப்படியநுட்டித்துச் சர்வாபீஷ்ட சித்தி யடைந்தனனென்று சைவபுராணம், மஹாபாரதம், கூர்மபுரா ணமுதலியவற்றால் துணிந்துகூறப்படும. இனி ஞானசம்பந

தமூர்த்திகள் விஷ்ணுவுகருச சிவசாரூப்பியமளிதத வுண்மை யை மேலிடங்களில இருபததிரணடாமபக்கத்தி லெழுதியிரு ககின்றே மாகையா லாணடு கணடுகொளக. அனறியும பிர ததியட்சப பிரமாணமாய்த் திருமேற்றளியெனனுந தலததி னுஞசென்று கணடுணாவாராக. இதுமட்டோ, ஸ்ரீசுநதர மூாத்திசுவாமிகள திருவஞ்சைககளததில சுவாமிதரிசனஞ செயதுகொண டிருககையில விஷ்ணுமூாத்தி பிரமன முத லிய தேவாககளோடு ஐங்கடைநது சுவாமிகளை யழைததுக கொணடுவருமபடிச சிவாக்ஞையாகையால் நாங்கள யானை கொண்டுவநதிருககிறோம தேவரீா இதனமேலாரோகணிதது தகொண்டெழுநதருளல வேணடுமெனறு பிராாததிதது அவவாறே சுவாமிகளை ஸ்ரீகைலாயததிற்கழைததுக்கொண டுபோனதாக உபமநயுபகதவிலாசம, திருததொணடாபுரா ணமுதலிய வுணமைநூலகளிற கூறப்பட்டதனறியும சுநத ரமூாததிசுவாமிகளருளிய தேவாரததிலும, விஷ்ணுமுதலிய தேவாகள தமமையவநதெதிாகொணடு வழிபட்டதாகக கூறி யிருக்கின்றனா

"இநதிரன்மாலபிரமன் னெழிலாா்மிகு தேவரெலலாம
வந்தெதிர்கொள்ளவென்னை மததயானை யருள்புரிநது
அநதரமாமுனிவ ரிவனாரென வெமபெருமா
னந்தமரூரனெனறு னெடிததான்மலை யுததமனே"

என்றிவரும அருளவாககிபமே சான்றுமெனக. புரா ணப் பிரமாணஙகளைபபறறத தேவாரப்பிரமாணம பிராசுரி யமுடையதென்க. பிரத்தியக்ஷ சிததியாப அவாகளவநதெ திர்கொணடு வழிபட்டதைக் கூறியவுணமையுடைய தாகை யால் ஒருவராலும பாதிக்கப்படாமை வெளிப்பட்டது. இத னுல் ஸ்ரீசுநதரமூாததி சுவாமிகளுடைய அருளைப் பெறுதற கான பெரும்பாக்கியததை விஷ்ணுமூர்ததி யடைநதாரெ ன்பது நாட்டப்பட்டது. ஹரததாசாரிய சுவாமிகளமுத லாகச சுந்தரமூாததி சுவாமிகளிறுதியாய் இதுகாறும யா மகூறிவந்த சிவபக்தாதிக்யவிசேஷப் பிரசங்கத்தால் இவர்கள பேயாழ்வார்கள சைவததைவென்றார்களென்னும்வீண்வாதம

அறவே நிரஸ்தமாயிற்றென்க கூரனுதியராகிய இவர்களாழ வாாகளபாஞ்சராத்திராகம சித்தமான தாமதப்பிரசாரத்தால உலகததைக்கெடுககவே பிறககபபோகிறாாகளென்று கேதா ரகணடமுதலிய நூல்களி லெழுதபபட்டிருப்பதால அவ்வு ணமையைப் பாலிக்கவேபிறநது தாமதப பிரவாததகமபூண டொழுகிவநதவர்களைபபற்றி யாமிங்கெனனை விஸ்தரிததெழு தவுரியேம இதனை யின்னும விரிக்கிற்பெருகுமென்றஞ்சி யி வவளவிலே நிறுததிவிடடுப் பினவருங்கட்சிகளுககுச சமா தானமவனாயபபுகுநதனம

இனியவ வழுவாசகப்பிறலில் நாலு -ஐந்து - ஆறு - ஏழு இலககங்களிட்டு எழுதியவிஷயங்கள சிறுபிளளைகள விவகா ரமாயக காணப்படுதலால அவைகட கிங்கே சமாதானங்கூறு மலவிடப்பட்டது அவற்றின் விஸ்தாரததை யாம வெளியிட டிருககும் "இராமாநுஜமதசபேடிகை" என்னுநூலில் பரகக ககாணலாம. இதுநிற்க, மேற்கணட ஆறுவதிலககக்குறிபபி லீணடுசெசிநதிககவேணடிய அதயாவசியகரமான விஷயமொ னறுண்டு. எனனெனின, அத்துஷ்டவாசகத்தில் "[illegible] [illegible]" என்கிற வாக்கியததையெழுதி இதன்பொருள தேவாகள யாகஞ்செயது யாகப்பதியாகிய விஷ்ணுவுக்கவிச ளிதது முறையே சமஸ்ததேவாகளுககுங் கொடுததபிறகு இ னனும அவிசுபெறுதற்கு யாரேனுமுளரோவென்று கேட்டத ற்கு உருததிரனனறி யிரண்டாவதியாருமில்லையென்று சொ ன்னதாகக குலவிககூறியுழுதாா. அதனைப் பாாக்குந்தோறு ம எமக்குவியப்பும நகைபபுமதிகரிக்கினறது. சமஸ்ததேவா ககளுக்கும அவிசுகொடுததானபிறகு உருததிரனன்றி அவிசு பெறுதற் கிரண்டாவதியாருமில்லையென்று பொருள்கொண டக்கால்உருததிரமூாத்தி அவிசுபெற்றபிறகுமறறும அவிசு பெறுவார் ஒருவருமில்லாதிருததல்வேண்டும. ஆகவே,அவிசு பெறுவாரில்உருத்திரமூாததி கடைப்பட்டவராதல்வேணடும அவிசுபெறுவாராகிய தேவர்கள அதிகாரபேததகதினலேயே கிரமவரிசையாயப் பெற்றுவருவாராகலின் உருத்திரமூர்ததி யைக் கடைபபட்டவாராகக் கொளளுமிடதது அவனாச் சம

ஸ்ததேவர்க்களினுங் கீழ்ப்பட்டவாராக நிச்சயிக்கப்படும். ஐயையோ! இப்படிப்பொருளை கொண்டுதிரியும்பாவிகளை உருத்திரனுக்கு மேலொருதெய்வமும் சமஹாரத்துக்கு மேலொரு கிரியையும் இல்லையென்றுகூறும் வேதசாட்சிக்கென்னசெய்வார்கள்? இதுநிற்க, அவிசுபெறுதற் கியாரேனுமுளரோ வென்று கேட்டகாலத்தில் உண்டு இல்லையென்று சொல்லவேண்டுவதொழிந்து இரண்டாவ தியாருமில்லையென்றுசொலவது எவ்வளவும்பொருந்தாது. இரண்டாவதில்லையென்னும் பிரயோகம் உயர்ந்தவிடத்திற் பிரயோசனகரமாமன்றித் தாழ்ந்தவிடத்தில நிஷ்பலிதமாகும் "ఏక ఏవ రుద్రోన ద్వితీయాయ తస్థుః" என்று வரும் வாக்கியத்தால் உதகாஷப்பிராபயமே சித்தியாயினதன்றி ஸ்வலபாநுகூலசித்தி பாதகமாயவிட்டது. இந்த நியாயங்களால உருத்திரமூர்த்திக காதிக்கமதிகரிக்கின்றது. அன்றியும் "గాథపతిం మేధపతిం రుద్రం జలాష భేషజం" என்னும் ருகவேதவாக்கியத்தால் உருத்திரமூர்த்தியை மேதபதியென்றும், எக்ஞபதியென்றும் சத்துக்கள் நிச்சயிக்கின்றனர். "యజ్ఞా నామధ్వరస్య రుద్రం"என்கிற எஜுஸ்ஸம்ஹிதா வாக்கியத்தால் உருத்திரமூர்த்தியை எக்ஞபதியென்று நிச்சயிக்கப்படுகின்றது. "అయం సోమః కపర్ది నే ఘృతం న పవతే మధు। త్రిష్టుప్ యజ్ఞస్య సప్త హోతృణాం నిహితో యజ్ఞియానః" என்னும் இந்தமந்திரத்தால் சபத ஹவிர்யக்ஞ சப்தபாகயக்ஞ சபதஸோம யக்ஞங்களிலும் ருத்ரபததபாதி பதங்கள பிரகாசித்தலால் உருத்திரமூர்த்தியை யிருபத்தொருயக்ஞங்களுக்குந் தலைவராக நிச்சயிககப்படுகின்றது. "ఇమం పశుం పశుపతే తే అద్య బధ్నామ్యగ్నే సుకృతస్య మధ్యే" என்றும், "రుద్రో వా ఏష యదగ్నిః" என்றும் வரும் சுருதிகளால் உருத்திரமூர்த்தியை அக்னிஸ்வரூபரென்று துணிந்துரைககப்பட்டது. மேல்வாககியங்களால அக்னியைக்காட்டிலும வேறுபடாத ஹேபசுபதி! இந்தபபசுவை எக்ஞமத்தியில் உன்பொருட்டே கட்டுகின்றேன் என்று ஸ்பஷ்டமா யுண்மைப்பொருள வெளிபபட்டதாகையால எக்ஞபதித்வம் சிவபெருமானுக்கே யுரிமையெனபது நாட்டபபட்டது. அன்றி

யும், கூர்மபுராணத்தில் "అహంహి సర్వహవిషాం భోక్తా చైవ ఫలప్రదః సర్వదేవతనుర్భూత్వా సర్వాత్మా సర్వసంస్థితః॥" என்று கூறப்பட்டுள்ள வாக்கியத்தால் சர்வகதனுகியும், சர்வசொரூபியாகியும், அக்னி சோமேந்திரவிஷ்ணுவாதி சர்வதேவ தநுர்ப்பூதனுகியும சர்வமுக்ய ஹவிர்த்திரவியங்களுக்கும போக்தாவாய நானே பலப்ரிதாதாவாகினறேன் என்று பரசிவவாக்கிய வுண்மை வெளிப்பட்டதால் சிவபெருமானுக்கே ஏகஞபதித்வம சித்தமாயிற்றெனக.

ஆயின், இந்திராக்னிமுதலிய தேவாக்களைச் சுருதியாதிகளிற கூறுவதென்னையெனின, அக்னி உருத்திரமூர்த்தியினுடைய அஷ்டதநுவி லொருதனுவாகலானும, அகனிமண்டலமத்தியில அநதாயாமியாயிருப்பவா ஸ்ரீருத்திரமூர்த்தியேயாகலானும, சமஸ்த அக்னிஹோத்திராதி காமங்களெல்லாம ருத்ரசேஷமாகவே காணப்பட்டதனறியும, தேவதத்தாதி சபதங்களால் சரீரவிசிஷ்டமாகிய ஆத்மஸ்பாவம வெளிப்பட்டதுபோல் இந்திராதி சபதங்களால தத்தத்தாயாமியாகிய பரமேசுவரன அந்தந்தஆஹுதிகளால்திருப்திபடைந்தவராய அவ்விந்திராதிகளைத்திருப்தியடைவிப்பரொனபது சுருதிசமமதயுக்திபோதகமெனக இவ்வுண்மையை மேலயாமகாட்டிய கூாமபுராணவாக்கியத்தால ஸ்ரீருத்ர மூர்த்தியைச சாவதேவதநுாப்பூதரெனறுரைதத நியாயத்தை விசாரித்துத தெளிந்துய்பவராக. இந்திராதி தேவாக்களுக் குததத்நதாயாமியாயவிளங்குவாா பரமசிவம எனபதறகு அருசசுனன் ஸ்ரீகிருஷ்ணரிடத்திற்செய்த பூஜோபஹாராதயுபசாரங்கள சிவபபிரீதிகரமாயிற்றென்றுரைக்கும பாரதத் துரோஹணபாவ வாக்கியமே சான்றுமெனக. இதுகாறுமயாமெழுதிவந்த நியாயங்களால யாகபபதியாவாா சிவபெருமானேயென்று யினிதுபெறபபடுதலும இவ்வுண்மையையறியாமல யாகபபதியாகிய அச்சுதனுக கவிசனித்த பிறகுளனறு முழுநீளமெழுதிக்கொண்ட அப்போலி நூற்புலவாவிசாரஹீனத் திறகுப் புத்தியான்கள விசனப்படாமலிராாகள இமமஹாகவியைப போலவே முடிச்சூரக கவியொன்றும எழுமபூாககவியொன்றும தமது துஷ்டவாசகங்களில்

பலவாறு பிதற்றியிருக்கின்றதுகள். அத்துராக்ஷேபங்கள யா மிங்கேயெழுதிய சமாதானங்களாலேயே பரிகரிக்கப்பட்டதாகையால் அப்பசுபிராயர்களகூற்றுபாழாகி விட்டதென்க

ஆயினவிஷ்ணுவை எகருபதியாக வேதங்களிற் கூறிய தில்லையோவெனின் „యజ్ఞేన యజ్ఞమయజంత దేవాః" எனகிறபுருஷ சூக் தத்தால யாகீயபசுவாத யுபகரணமான எக்ஞாமததை யுடைய விஷ்ணுவால எக்ஞேசுவராராதனரூபயாகத்தைததே வாக்களசெயதார்களென் றுணமை வெளிபபட்டதாகையால விஷ்ணுவை எக்ஞரூபியென்று கொளளவிடமுணடா மனறி எகருபதியெனறு கூறுவது எவவளவும பொருநதாதென்க "యజ్ఞో వై విష్ణుః॥" எனகிற சுருதியேசாட்சியாவதாடு எழுமபூரி ரொட்டி யெழுதிககொணட வாககியங்களெல்லாமும விஷ்ணுவை எக்ஞரூபியெனறே விளககினதாகலானும வேததிலகூறுத எகருபதிதவம விஷ்ணுவுககு இபபசுபிராயர்கள வேறெங்கேயிருநது சொலலவலலவராவர ? விஷ்ணுவைபபசுவாகக் கொணடு தேவாகள சிவபபிரீதியாகயாகஞ் செயதாாகளெனறுசுருதிபபிரமாணஙகளவெகுவாயக காணபபடுமுணமையை விசாரியாத இவாகள வீணேயிருநதவாறுஅங்கேதாகொடிதுகொடிது சிவபெருமானைக காதபதியென்றும, மேதபதியெனறும, அதவராஜனெனறும. எகருபதியெனறும பலநாமங்கள பாராட்டி வேதஙகள உதகரிததவுணமையை மேலிடஙகளில் விஸ்தரிததுக காட்டினோ மாகையால எகருபதிதவமயாாக குணடெனபதைப புததிமானகள பருதது வாராக

இதுமட்டோ,ஸ்ரீராமபததிராபாரதலடசுமணனைநோக்கி விளனெனனும அரசனமஹாதேவனைபாரா திநதுப பரிமெதஞசெய்துயநதானகையால நாமும அபபரிமெதஞ் செயவோமெனறு சிவாராதனததால அசுவமேத யாகஞ் செயதாரென்று உத்தரராமாயணததிலும, பரிமேதததால மகாதேவனையே யுபாசிததாரெனறு போதாயனராமா யணததிலும ஸபஷ்டமாயக் கூறியிருககு முணமையால எகருபதி சிவனேயெனபது பெறபபட்டது

இவ்வாறே சைவம், ஸ்காந்தம், லிங்கம், பாகவதம், நாரசிங்கமுதலிய புராணங்களால் ஏகரூபதியாவார் சிவபெருமானேயென்று நிச்சயிக்கப்பட்டதாகையால் விபரீதசாஸ்பதமான வீண்வாதங்கள் விட்டொழிந்ததென்க. பிரமன் - விஷ்ணு - இந்திரன் முதலாகிய தேவர்களும், மற்றை முனிவர்களும், காசி - குருக்ஷேத்திரம் - கங்காதீரம் - இந்துசரசு - மாநசரசு - யமுனாதீரம் - சேதுகட்டமுதலிய ஸ்தானங்களில் உருத்திரமூர்த்தியை யாராதித்து அநேகயாகங்கள் செய்தார்களென்று பூர்வபிரமாணங்கள் வெகுவாய்விளங்குகையால் முழுப்பூசனிக்காயைச் சோற்றிலேமறைப்பதுபோல சிவபெருமானுக்கு ஏகரூபதித்வம் யாண்டுங் கூறினதில்லையென்னும் இவர்கள் பெரும்புரட்டுகளெல்லாம் பாழாகிவிட்டதென்க. இன்னும் யாகத்திரவியமாகிய பசுவும், தத்ஸம்பந்தமாகிய கௌவியமும், சிவசம்பந்தமென்பது சர்வசம்மதமாகையால் யாகீயமான சமஸ்தத்ரவ்யங்களும் சிவசம்பந்தமென்றே நிச்சயிக்கப்பட்டது.

ஆயின் "అపస్పృశ్య" எனகிற வாக்கியத்தால் உதகபரிஷேசனம், ருத்ராஹுத்யனந்தரத்தில் ஆசாரமாயிருந்ததேயெனின், யாகங்களில் ருத்ரவிபாகம் முதலில் கொடுக்கவேண்டியதாகலின் அங்ஙனங்கொடுத்தபிறகு விஷ்ணுவாதி தேவர்களுக்கு அவரோடு சமானமாக வுடனே கொடுக்கப்படாததாகையால் ருத்ராஹுத்யனந்தரமாகிய ஜலபரிஷேசனம் உருத்திரமூர்த்தி அந்தர்த்தானமாதற் பொருட்டென்று முதனூலுணர்த்துமென்க "అపఃపరిషించతిరుద్రస్యాంతర్హిత్యై" எனகிறசுருதியால் உருத்திரமூர்த்தியினுடைய அந்தர்த்தானத்திற்காகச் சலபரிஷேசனம் செய்கின்றார்களென்று பெறப்பட்டது "యోఽహం దేవమన్యైర్హీనదైవైః సమత్వేన బుద్ధిః సన్యాంధారణాద్బ్రాహ్మణాత్సోంత్యజో నాంత్యజోంత్యజః" எனகிற்புராணவசனத்தால் எவன் அன்னியமான ஹீனதேவங்களோடு சமானமாக ருத்ரவார்த்தையாவது ருத்ரதேவனைப்பேசுவானோ அந்தத்தாமதி

பொனடாளனுவனன்றிலோகபபிரதிநிபாலசண்டாளனெனா
றைககபபடு மவன சணடாளனுகான எனறுஸ்பஷ்டமாயக
றபபட்டிருககினறது மேலவாககியங்களால ருதராக்ஷ
பனா ரம ஜலபரிஷேசனப்பிரசங்கம நிரபபாதிதமாபவிட்ட
தாக இனனும் சிவபெருமானைச சாமானியமாகிய இதர
தெயவங்களோடு சமானமாககொணடு நமஸ்கார ஸ்தோத்தி
ரா திகள செயயபபடாதெனறு விதிககும் ருதவேதவாககியங
ளையிங்கே யுதகரிககினறோம "
இநதசுருதியில, சுரசிரேஷ்
டபரியவாகிய ஹேருதரமூரததி' உனனை இதரதெயவங்க
ளோடு நமஸ்காரங்களாலும், துஷ்டஸதோததிரங்களாலும்,
அவமானங்களாலும கோபிககசசெயயாதே எனறு சொல
லப்பட்டிருககினறது இநதால சிவபெருமானோடு சமானமா
க மற்ற தெயவங்கட் கவிரபபாகங்கொடுப்பாரைப் பாசுபதவிர
ா பிரியயாரெனபது பெறப்படு மால சகலதேவதாவாதி
களிம் ஸ்ரீருதரமூர்ததிரு அனனியதெயவங்களோடு சமான
மான மாநதிரங்களிலவது ஒருங்கிசெபதல கூடா
ம, ருதராக்ஷதிகொடுதரபிறகு அவர அநதாநதான
நபநறகாசமேவ ஜலபரிஷேசனம அாரமாயிறமெனலும்,
நதிரமூர்ததி அநதரந்தாநறுசெபதபிறகே மறறைந்தே
ல நீங்கு ஆறுதிகொடுதல வேனடுமெனறும் ஙிசசயி
ப யமோ ரதவுருவுருகினறனா சிவபெருயான அந
தாரோ சுசெயயாதபடசததில அவரோடுமானமாய அனனி
தெயவஙகட காஷுதிசெபபககூடாதாகபால ருதராக்ஷ
பமாநதரமான ஜலபரிஷேசனம அநதிபாவசியகாயாயிறமெ
னா இபபடி விசாரிததறியாத மூடஜனங்கள உருததிரமூர
த்தி சமதெயவமாகையால ஜலபரிஷேசனம அவாக காரார
பிறமெனறு தங்கள சுவடிகளில் எழுதியிருககினறனா அ
வாகள பிபாமையை யெடுதஙுரைகக எமககு நாணமாயிருக
கிறது அவரபபடியே நீசசதெயவமாகிறபட்சததில சமஸ்
கதெயவாகளுககும கொடுகதுத் திாகதபிறகு அவர பெறுதற

சூரியரேயன்றி முதலில் அல்லது இடையில் பெற்றுச் சூரி
யாரென்பது எவ்வளவும் பொருந்தாது இங்ஙனமாகவும், ஜல
பரிஷேசனம் விதித்தமையால் அவர்க்குப்பின்னர் ஆஹுதி
பெற்றதற்கான தேவர்களினுமிருப்பதாகப் புலப்படுகின்ற
து. ஆகவே, அவர்க்குப் பிற்பட்டவர்கள் அதிக நீசமுடை
யாரென்பது பெறப்பட்டது அதிக நீசமுடையாரைவிட்டு
அற்ப நீசமுடையார்க்குச் சலப்ரிஷேசனம் விதித்ததுயா
து காரணம்? அன்றியும், உருத்திரமூர்த்தி நீசதெய்வமா
னபோது முறையே அவர்க்குப்பின்னவர்கள் அதிக நீசமு
டையாரென்பது பெறப்பட்ட நியாயத்தால் ஜலபரிஷே
சனம் அநாவசியமென்றே நிச்சயிக்கப்படுகிறது உருத்திரமூ
ர்த்தி யொருவர்தவிர மற்றவர்கள் நீசமுடையாரல்லவெனி
ன், அல்லாதவர்களைப் பின்னிருத்தி உருத்திரமூர்த்தியை மு
ன்னிருத்தியதற்குக் காரணம்வேண்டும். இதுஎங்குள்ள ஸம
பிரதாயம்? இனி யிந்த விதிமுறையால் பஞ்சமனுக்கு முன் ம
ரியாதையும், பிராமணனுக்குப் பின் மரியாதையும் செய்யவே
ண்டிவரும் இப்படிப் பூர்வோத்தர விரோதங்கள் வெகுவாய்
க் காணப்படுதலால் உருத்திரமூர்த்தியை நீசதெய்வமென்
று பிதற்றியது பேதமையாய்விட்டது. ஆகவே, அதிபராயப
தராகிய உருத்திரமூர்த்திகளுக்குக் கொடுத்த காங்கொண்டே நீ
சதெய்வங்களாகிய விஷ்ணுவாதி தேவர்களுக்குச் சமானமாய்
ஆஹுதிகொடுக்கப்படாதென்றே ருத்ராஹுத்யனந்தரமான
ஜலபரிஷேசனம் ஆசாரமாயிற்றென்க. மேலிரண்டுநியாயங்க
ளாலும் ஜலபரிஷேசனப் பிரசங்கம் நிஷ்பாதிதமாய்விட்டதா
கையால் எக்ஞபதித்வம் சிவபெருமானுக்கே யென்பதுஎல்லா
வித்தத்தாலுஞ் சாதிக்கப்பட்டது. இதனையறியாத அமூடசி
ரோமணி "[illegible])" என்கிறவாக்கியத்தை எக்ஞசம்பந்த
மாக அபார்த்தங்கொண்டு உபக்கிரமோப சம்ஹார நியா
யங்களையறியாமல் எசுர்வேதம் முதற்காண்டம் எட்டாம்பி
ரசினத்திலுள்ளதாகப் பெரும்புளுகொன்று சாதிக்கவந்தார்
அதனைசசகத்காரண விஷயமாய்ப் பிரதிபாதிக்கும் ருக்வேதவா

நமெபமெனறு மேலோாகள நிசசயிததிருக்கின்றனர். அன்றி யும, அநநவாக்கியததை "நதவிதியதே" என்று முடிததாா ' ...... " என்று விளங்கும வாஸ்தவசொரூபததை ஆபாசப்படுததிக்கெடுததுவிட்டாா அநதிகாரதோஷத்தாலே யே யிவவாபாசங்களசமபவிபபதாகலின் அவருடையஅதிகார மிப்பகுதியினை யுடையதெனறு புத்திமான்கள கணடிராமற் போகாா. இதுகாறும விவகரித்த நியாயங்களால் எக்ஞபதி யாவாா. சிவபெருமானேயெனறு பிரசங்கிககபபட்ட தன்றி யுந தக்ஷப்பிரஜாபதியினுடைய யாகததில் விஷ்ணுமூாததி யாகப பதியாயிருநது வீரபததிரரால் நாகபாசத்தாற்கட்டுண டிருநத மானககேடும, அவரை யாகபபதியாககொணட த க்கனுடையதலையுருணடுபோயவிட்டதும, சாவப்பிரசித்தியா கையால எகஞபதி சிவனேயென் றறியாதவாகட்குத தலை போயவிடுமென்பதே சாஸ்திர சமமதமெனக. இனனும வி ரிககிற பெருகும.

இனியவ் வழுவாசகப்பிறவில் சிவநின்மாலியப்பிரசாத ம அசுததவான்களுக்கே யுரியதென்றும், சுததாத்மாக்களுக்கு அருகமலலவென்றும, அதனை மண்ணிடைப்புதைத்தல, த டாகங்களிற்போடல் விகிதமென்றும, அதவாவுட்கொணடா ல அதோகதியடைவார்களென்றும, இவவாறு ஸ்காநதம, ம நுஸ்மிருதிமுதலிய பிரமாணங்களிற கூறபபட்டதெனறுந தா றுமாறுகப்பிதற்றி அப்படி நிகழநதவுணமை வெளிபபடாத த வரெயின்கதையொன்று எழுதிவிடுததாா. அனறியும, "எவ வமில் சிவன்கோயினின்மாலியம" என்றற் றொடக்கத்துவா கசிபத்தால் சிவநின்மாலியம சிலமுடையோாகளுக்கு ஆகா மையை அறபபளீசுரசதகத்தால் சாதிக்கத்தலைப்பட் டொரு முறை யழுது தொலைத்தாா.

இதனை முறையேவிவகரிக்குமிடததுச் சிவநின்மாலியம போஜனயோக்ய மல்லவென்பது எவ்வளவும் பொருந்தாது ஜாபாலசுருதியில் " ......

జిఘ్రతి । యద్రేణాత్తమశ్నంతి। యద్రేణపీతంపిబంతి। రౌద్రాఘ్రాతంజిఘ్రంతి। తస్మాద్బ్రాహ్మణాః ప్రశాంతమనసోనిర్మాల్యమేవభక్షయంతి" என்கிறவாக கியத்தால் சிவபுக்தமாகிய பிரசாதத்தையே புசிக்கவேண்டுமென்றும், ருத்ரபீதமாகிய ஜல க்ஷீராதிகளையே பானம்பண்ணவேண்டுமென்றும், ருத்ராகராதமாகிய கந்தபுஷ்பாதிகளையே ஆக்கிராணிக்க வேண்டுமென்றும் பெறப்படுதலால் சிவநின்மாலியக்கிராஹ்யம் சாந்தசீலர்களாகிய பிராமஹணர்களுக்கு நிட்பாதிதமாய்ச் சாதிக்கப்பட்டது. இதற்குப்பிரமஹணம், இலிங்கபுராணத்தில் "పుష్పంఫలం సుగంధంచవస్త్రాణ్యాభరణానిచ। శివార్పితానిస్వీకుర్యాదన్యథాశిల్పిపీభవేత్" என்கிற வாக்கியத்தால் சிவார்பிதமாகிய கந்தபுஷ்பமால்ய வஸ்திராபரணாதிகளையே கிரகிக்கவேண்டுமென்றும், அப்படிக் கிரகிக்காமல் ஆத்மபோகார்த்தமாய்க் கிரகித்தபக்ஷத்தில் பாபத்தை யடைவரென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அன்றியும் பிரமஹாண்டபுராணத்தில் "మహ్యామన్నంప్రయత్నేనని వేద్యాశ్నాతియస్సదా। సభూపాలస్సర్వవేత్తాభవత్యేవహిసర్వదా। అతీతానాగతంజ్ఞానంభూపాలత్వంచశాశ్వతం। జాతిస్మరత్వంసౌందర్యంమత్నైవేద్యస్యభక్షణాత్" என்றுற்ட்டக்கத்து வாக்கியங்களால் சிவநின்மாலியத்தை எவன் புஜிப்பானோ அவன் சகலார்த்த வேத்தாவாகிச் சக்ரேசுவரனுவனென்றும், அவனுக்குத் திரிகாலக்ஞானமும், நிருபபூபாலத்வமும், விசேஷசௌந்தரியமும், உண்டாகுமென்றும், விஸ்தரித்து துரைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த வாக்கிய விசேஷங்களால் சிவநின்மாலியம் பரமபாவனமாகக் கிரகிக்கத்தக்கதென்று நிச்சயிக்கப்பட்டதாகையால் பூர்வோத்தர சம்பந்தங்களைத் தெரியாமல் பிதற்றிவரும் பேடிவாசகங்களை சபேடிகை செய்யப்பட்டனவெனக்

இனியந்தத் துஷ்டவாசகத்தில் சிவநின்மாலியம் அசுத்தவான்களுக்கே யுசிதமென்றும், சுத்தாத்மாக்களுக் கருக

ம[illegible]வென்றும் எழுதியிருக்கின்றார். மேலும் உத்தரி த[illegible]டிய உபநிஷத்வாக்கியத்தால் ஈச்வரர்களாகிய [illegible]மூர்த்திகள் பசுக்களென்றே சொல்லப்பட்டதன்றியு ம் [illegible] பிராதமத்தில் "[illegible]" என்று கூறிய சி[illegible]னத்தால் உபநிஷத் சம்பிரதாயஸ்தர்களாகிய சுவா மி[illegible]ர்களும் வேறாகப் பசுவை விசாரித்தது போல சிவ[illegible] ப[illegible] வறிந்தவர்களால் அதிகாரிகளாகிய பிரசித்தர்களான [illegible] சிவனையல்லாமல் சேவனை நரகமென்றுதான் சொல்லாது [illegible] [illegible] ஆகியும் [illegible]புராணத்தில்

"[illegible]"

என்கிற சுலோகத்தால் சிவமனத்தை வாஞ்சிக்கா[illegible] [illegible] ஜன்மாந்தியும் அபோஹமாயும், அதனாலன்றி [illegible] நரகமே யென்றும் [illegible]ஆகிய சிவபரர்களுக்கே சிவனையறிந்த ஞானமாவது [illegible] என்றும், சாதிக்கப்பட்டது இந்த நியாயங்களால் சிவனையல்லாமல் சுதந்தரமாகச் சொன்னது [illegible] சுதந்தரமாகச் சொல்லத்தக்கதேயாகுமென்றும், [illegible] இன்னமாகவும் சிவனையல்லாமல் சுதந்தரமாக [illegible] அசிராறுப்பென்றுரைத்த [illegible] வாசகம் நிரஸ[illegible]மாயிற்றென்க.

இதுபற்றி "[illegible] சிவனை [illegible] [illegible] பொருந்திலமுடை யோர்களு [illegible] பேதைமையு ஞாலமேயும்" என்னும் சிவாக்கிய [illegible] பெரும்பெரிய பிரமாணமாகக்கொண்டு தனது மடி[illegible] சாதிக்கப்புகுந்தார். அது எவ்வளவும் பொரு [illegible] ஆதலினால் சாதாரணமான ஒரு விதவாதனால் செ[illegible]ட்டதன்றிப் பூர்வாசாரியர்களால் செய்யப்பட்டதல

லவாகலின் அதனை யிங்கே யங்கீகரித்து நியாயஞ்சொல்ல
த்தவசியமன்றாயினும் அவ்வாக்கியத்துக்கு அபார்த்தங்கொ
ண்டெழுதிய அப்பேதையினுடைய விபரீதத்தைக்காட்டி
க் கண்டிக்கவேண்டு மென்பதுபற்றியே யீண்டெடுக்கப்பு
ருந்தநிந்தனக எவ்வமில்ல சிவன்கோயிலென்றெடுத்துச் சி
வோத்காஷப் பிராப்பந் தோன்றக்கூறினவர் சிவப்பிரசாத
த்தை நிந்திப்பாரென்பது இயற்பூப்பேதைபோல்வார் து
ணிபாமேயன்றி மேதாவிப் பெரியோரெனக் மேலவா
க்கியத்துக்குப் பொருளிப்படியெனின், அந்தவாக்கியத்தில் சி
வனுடைய கோயிலினமாலியமென்று கூறப்பட்டதனுள்
அதனுண்மையை விளங்கச் சில நியாயங்களைப் பிரமாணபூர்வக
மாய் விஸ்தரித்துக் காட்டுவோமாக. பிரமாணட்புராண
த்தில் "శివానుభూతమఖిలంనిర్మాల్యంపరిభాష్యతే।భోజ్యంధార్యమితిద్వేధా
షడ్విధంచభవిష్యతి। దేవస్వందేవతాద్రవ్యంనైవేద్యంచనివేదితం।చండద్రవ్యం
బహిఃక్షిప్తంనిర్మాల్యంషడ్విధంతథా। దేవస్వంగ్రామభూమ్యాదిదాసీదాసచతు
ష్టయం। హేమరూప్యకరత్నాదిదేవద్రవ్యమితిస్మృతం। యత్సంకల్ప్యచదేవాయ
పత్రంపుష్పంఫలంజలం।అన్నపానాదితత్సర్వంనైవేద్యమితికీర్తితం।ఏతత్త్రివిధనిర్మా
ల్యంగ్రాహ్యమితికథ్యతే। ద్రష్టూదాదోష్ఛజనంకుర్వన్భూమానస్యాదమంగళః।శివ
ద్రవ్యాపహారేణనరకంయాత్యసౌనరః। శివోపభుక్తస్రగ్గంధమన్నపానాదికంత
థా। నివేదితమిదంప్రోక్తంసర్వపాపహరంపరం।స్థాపితంవిధివల్లింగంసర్వదే
వానుత్తైర్నరైః। ఏతత్త్రివిధనిర్మాల్యంచండేశాధికృతంభవేత్। బహిఃక్షిప్తమ
స్పృశ్యంస్యాదన్యద్రవ్యస్వకారణాత్। పిశాచానాంచసర్వేషామధికారోత్రసర్వ
దా। నిర్మాల్యేషడ్విధేనిత్యమేకమేవనివేదితం" என்றற் றொடக்கத்
துவாக்கியங்களால் நின்மாலியமானது தேவஸ்வமென்றும்,
தேவத்ரவ்யமென்றும், நைவேத்யமென்றும், நிவேதிதமெ
ன்றும், சண்டாதி க்ருதமென்றும், பஹிக்ஷிப்தமென்றும்,
ஆறுவிதங்களாய்ப் பகுக்கப்பட்டு அவற்றுள் தேவஸ்வமெ
ன்பது சிவசம்பந்தமான கிராமபூமியாதிக ளென்றும், தேவ
த்ரவ்யமென்பது, சிவசம்பந்தமான சுவர்ணரஜித ரத்ந

திகளென்றும், நைவேத்யமென்பது சிவாத்நமாயச சங்க ற்பிக்கப்பட்டு அர்ப்பணமாகாத அன்னபலபுஷ்பாதிகளென் றும, இம்மூன்றுவித நிர்மாலியங்களுஞ்சுத்தாத்மாக்களுக் குக கிராஹ்யமல்லவென்றும, மேல்நிவேதித மென்பது சி வார்பிதமாயவிட்ட அன்னபலஜலாதிகளென்றும, இஃது பாவனமும், பாபஹரமுமாயச சுத்தாத்மாக்களால கிராஹ்ய மாகத்தக்கதென்றும. சண்டாதிகருத மென்பது, "ஈக்ஷ்ர ஶ:சண்டேஶ்வராயஸ:" என்று அர்ப்பிக்கப்பட்ட திரவியமென் றும,* பஹிக்ஷிப்தமென்பது பாஹ்யதேசத்தில் வைத்திருக் கும ஜலான்னபத்ர புஷ்பாதிகளென்றும, இவ்விரண்டில் மு தலாவது சண்டேசுரப்பிரீதிகரமும, இரண்டாவது பிசாச பபிரீதிகரமுமாகையால இவைகளும சுத்தாத்மாக்களுக்கு அ க்கிராஹ்ய மாகுமென்றுநிச்சயித்து ஒன்று கிராஹ்யமும, ஐந்து அக்கிராஹ்யமுமாக நாரதமுனிவாகூறினதாகப் பெ றப்படுதலால் யாமங்கேகாட்டிய கோயில்நிர்மாலியமென்ப து தேவஸ்வமாதிகளேயே விளக்கினதன்றி நிவேதிதமாகிய சி வப்பிரசாதத்தை யன்றென்பது நிரப்பாதிதமாயச சாதிக்கப் பட்டது

இதுநிறக, அம்மட்டிவாசகத்தில் சுருதிஸ்மிருதிகளிலு ம சிவ நிர்மாலியதோஷங் கூறுவதாக எழுதப்பட்டிருக்கின றது அது இந்தசுருதியில் ஸ்மிருதியிலென்று காணப்படவி ல்லை சிவநிர்மாலிய கிராஹ்யமான சுருதிவாக்கியத்தை மேல பாம காட்டியிருக்கின்றோமாகையால அப்பேதையினுடைய துர்வாதம நிரசிக்கப்பட்டது. அதவாஸ்மிருதிகளாலேகதே சமாய்ப்பாதிக்கப்பட்டாலும் அது "ஶ்ருதி ஸ்ம்ருத்யோர்விரோதே ஶ்ருதிர்பலீயஸீ" என்கிறநியாயத்தால் சுருதிஸ்மிருதிகளுக்குப் பர ஸ்பரவிரோதமுண்டாகிற பட்சத்தில ஸ்மிருதியைக்காட்டிலு ம் சுருதிப்பிரமாணம பலிஷ்டமுடையதாகக் கொள்ள வே ண்டுமென்கிறபடிச் சுருதிபாஹுள்யமுடைய எமக்கு ஸ்மி ருதிபாதகத்தால் வருந்தோஷம் நிஸ்புருஹமெனக.

இன்னும், அத்துஷ்டவாசகததில் சிவநின்மாலியததை மணணிடைப் புதைததல தடாகங்களிற போடல் விகிதமெ னறும, அதவாவுட்கொணடால் அதோகதியடைவார்களென றும ஸ்காநததகதிலும, சுப்பிரபேதமெனனும ஆகமததிலுங் கூறபபட்டதாக அழுதாா. மேலிடங்களில யாமவிவகரித்துவ நத நியாயங்களால்நினமாலியபபகுதிகள வெளிப்பட்டதாகை யாலசணடாதிக்ருதம, பஹிஷ்கூப்தமாகிய இவவிரணடுமே ப க்ஷணயோக்கிய மல்லவென்று தடாகங்களில் விட்டுவிடச சி வாகமங்கள விதிக்குமனறிச சிவாபபிதமாய்விட்டநிவேதித மாகிய சிவப்பிரசாதத்தையொருபோதுஞ் சொல்லாதென்க. இனி அம்மூடவாசகததில இறக்கமுத்தியென்கிற காசியில சிவபபிரசாத நுகர்நத பாதகததவனையை அதற்கிறுதி நாள வநதபோது அமராகள இப்புணணியக்ஷேத்திரததில் சிவப பிரசாதநுகர்ந்த இந்தப்பாதகததவனை யுயிர்விடலாகாதென் றெணணிக் காகததைக்கொணடு அதனைக் காசியெல்லைக்க ப்புறத்தே யெறிநதுவிடுமபடிச செயதார்களென்று காசிக ண்டத்திற் கூறியிருத்தலால் சிவநின்மாலியத்திற்குப் போ ஜனயோக்கிய மில்லையென்று' சாதிக்கப்புகுந்தார். காசிகண டத்தில் ஓங்காரவிலிங்கத்தின சிறப்புரைத்த அத்தியாயத்தி ல சிவநின்மாலியநுகர்ந்த தவனையைக காசிக்கப்புறததேகொ ண்டுபோயக் காகமொன்று அதன் வினையிருந்தபடித தின் றுவிட்டதாக எழுதப்பட் டிருக்கிறதன்றிக் காகத்தைக்கொ ண்டு தேவாகள காசிக்கப்புறப்தே எறிந்துவிடும்படிச செய ததாகக் காணபபடவிலலை. தேவர்கள செயதாகளென்று இல்லாத விஷயத்தைக் கற்பிததுரைதததனு லெனனபல னகணடாா? இப்படியெழுதுவதனுல நூற்புரட்டரென்று நிசசயிககப் படுகின்றனா. இதுநிற்க சிவபபிரசாத நுகாந ததவனைகருத் தோஷாரோபிதமவநத தெனனையெனின், மே லபாம பலவிடங்களிலும சிவநின்மாலியம சுததாத்மாக்களு ககே பிரயோசனங்கூறிறுைமனறி அசுததாதமாக்களுக் கல லவாகலின முழுமலதேகியாகிய தவனைக்கு எபபடி அபபு

ணணியப்பிரயோஜனங்கிடம்' இதுநவீனவிருத்தாநதததால் சிவநின்மாலியம் அசுத்ததாதமாக்களுக்கே அருகமல்லவென்று பெறப்பட்டதால் சுத்ததாதமாக்களுக்கு உரிமையென்று நாட்டப்பட்டது. இவ்வுண்மையைப் பகுத்துணராமல் தவளோயின்கதையைத் தனக்காதாரமாகககொண்டு தடுமாறிப்போய் விட்டார். இந்த நியாயங்களால் சிவப்பிரசாத கிராஹ்யம் சுத்துக்களுக்குப் பரமபாவனமென்று நாட்டப்பட்டது.

ஆயின சைவசம்ஹிதையில "అనర్హంశంభునైవేద్యం" எனகிற வாக்கியத்தால் எமமுடைய நின்மாலியம் அபோஜ்யமென்று சிவபெருமானகூறிய தென்னேயெனின், இவவாறு கேட்ட சைமினிபபகவானுடைய சந்தேகமொழியுமபடி "దేవ దేవస్యవచస్తోవిష్ణోరాయం స జైమినే। యేవీరభద్రశపితాః శివభక్తిపరాఙ్ముఖాః శంభోరన్యత్ర దేవేషు యే భక్తా యే న దీక్షితాః। తేషామనర్హమీశస్య త్వత్ప్రసాద చతుష్టయం" என்கிற வாககியத்தால வீரபத்திர மூர்த்தியால சபிககபபட்டவாகளும, சிவபக்தி விமுகாகளும, சிவபெருமானைவிட்டு அன்னிய தெய்வங்களிடத்துப பக்திசெய்பவாகளும, சிவதீக்ஷா சமஸ்கார மிலலாதவாகளுமாகிய அநதிகாரிகளுக்குத் தமது நினமாலியங் கிராஹ்யமாகாதென்று சிவபிரானருளினதாக வியாசபகவான் உபதேசித்த வுணமைவெளிபபட்டதனுல சிவநின்மாலிய போஜ்பததிற் கருகமலலாதவாகளின் ஞொனபதுவெளிபபடடது. இதனுல்சுத்தாதமாககளுக்கே சிவநின்மாலியபோஜ்பமகூறபபட்டது. பிரமமாணடபுராணத்தில் "నిర్మాల్యసలిలం పీత్వా దేవదేవస్య శూలినః। క్షయాపస్మారకుష్ఠాద్యైః సద్యో ముచ్యేత బాధనాత్। నిర్మాల్యం పరమం పుణ్యం నైవేద్యం పాపనాశనం। బ్రహ్మచారిగృహస్థానాం యతీనాం చ విముక్తిదం। నిర్మలత్వాచ్చ నిర్మాల్యం నృణాం నైర్మల్యకారణం" என்னு மிநதவாக்கியத்தால் சிவபாதோதக பானததினுலும, சிவாாபிதமான ஜலபானததினுலும், க்ஷயாபஸ்மார குஷ்டாதிரோகங்கள நசிககுமென்றும, பரமபுண்ணியமாகிய சிவநின்மாலியம பாபக்ஷயமெ

றும், பிரமஹத்யாதி கிருஹஸ்தாதி எதிகளுக்கும் முக்கிய பிராயச்சித்தமென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டது "ఉపవాససహస్రాణి ప్రాజాపత్యాయుతానిచ। శివప్రసాదసిద్ధస్య కోట్యంశేనాపి నోసమాః। పత్రంపుష్పంఫలంతోయమన్నపానాదికౌషధం। శివార్పణంవినాభుక్త్వాసద్యోభవతికిల్బిషీ" என்னும் வாக்கியத்தால் உபவாச சகஸ்ரங்களும், பிராஜாபத்ய கிருச்சிராதிகளும், சிவநிர்மாலியமாகிய சிவப்பிரசாத பாதோதக கிரஹணபுண்ணிய பலங்கட்குக் கோடியம்சத்திலொன்றிற்கு சமானமாகாது என்று பெறப்படுதலால் சிவார்ப்பிதஞ் செய்யாமல் பத்ரபுஷ்பஜலான்னௌஷதங்களை யெவன் புஜிப்பானோ அவன் உடனே பாபாத்மாவாய் விடுவனென்று மேலோர்கள் நிச்சயித்திருக்கின்றனர். இப்படியினும் மனேக வாக்கியங்கள் சுருதிசம்மதமாய புராணவசனங்களா லுத்தாகப்படுமாகையால் சிவநிர்மாலிய பிரசாதங்களுக்கு த்யாஷ்யங்கூறிவந்த பாபாத்மாக்களுடைய துர்வாதம் நிரஸ்தமாய்விட்டதென்க.

இனியொன்றுக் கய்யாம் சூட சிலர் வேதத்தில் சிவநிர்மாலியமிதிக்கு வைதிகசம்மதமென்றிந் தாந்திரிகசம்மதமென்றேனும் சிவநிர்மாலியமாகவே நிந்தைகூறுகின்றனர். சிவபூஜாவிதிகளைச் சிவாகமங்களே பாஹ்யமாயவிளக்கியிருந்தாலும் வேதங்கள் எல்லாவற்றின் வைதிகபூசையைச் சொன்னதெனப்படுவது எவ்வளவும் பொருந்தாது. திருமறைக்காட்டில வேதங்கள் சிவாகமவிதிப்படி சிவாராதனஞ் செய்தது பிரமாணசித்தமாகையால் தாந்திரிகசம்பந்த தோஷமுடையதென்று சொல்லுவது மூடத்தனமையென்க. இலிங்கபுராணத்தில் "శివాగ్రేశివనిర్మాల్యమగృహీత్వాశివద్విజాత్। స్వయమేవాదదానశ్చేన్నరకంప్రతిపద్యతే" என்கிற வாக்கியத்தால் எவன் சிவத்விஜோத்தமர் கொடுக்க வாங்கிக்கொள்ளாமல் தனக்குத்தானே விபூதிபிரசாதகந்தகுசுமாதிகளாகிய நிர்மாலியங்களைக் கிரகிப்பானோ அந்த நரன் நரகத்தை யடைவனென்று ஸ்பஷ்டமாய்க் கூறியிருத்தலால் வேதத்தில் விதித்தது தாந்தி

ரிகாராதனமேயென்று பெறப்பட்டிய பிராமணாதி சாதுர்வர்ணத்தாரும் சிவப்பிராமஹணாக விடத்திலேயே சிவப்பிரசாதம் பெறவேண்டுமென்பது சாதிக்கப்பட்டது. இதுகாறுங்கூறிவந்த நியாயங்களால் சிவநின்மாலியம் சர்வோத்கர்ஷமாய்ச் சாதிக்கப்பட்டதாகையால் பேதைகளால் தூற்றப்படுந்தூஷணங்கள் நிஸ்புருஹமாயவிட்டதென்க.

இதுநிற்க, அத்துஷ்டவாசகத்தில் "విష్ణోర్నివేదితం శుద్ధం" என்கிறவாக்கியத்தை யெழுதி விஷ்ணு நிவேதிதம் சுத்தமானதென்றும், அதுபோஜனயோக்யமென்றுங் குலவிக் கூறியழுதார். சிவப்பிரசாதமொன்றிற்கே போஜனயோக்யம் வேதத்தில் விதிக்கப்பட்டதேயன்றி யிதரதேவதா சம்பந்தமொன்றுங் கூறினதில்லையாகலின் விஷ்ணுப்பிரசாதக்கிராஹ்யோத்கர்ஷம் நிரசிக்கப்பட்டது. பாகவதாதிபிரமாணங்களில் "ఉచ్ఛిష్టభోజినో దాసాః" என்று விஷ்ணு நின்மாலியக்கிராஹ்யங்கூறப்பட்டதேயெனின், "దేహబుద్ధ్యాత్తుదాసోహం" என்கிறவாக்கியப்படித் தேகபுத்தியுடைய தாசர்களாகிய பாஞ்சராத்திரிகட்குச் சொன்னதேயன்றிச் சர்வவைதிகஜனசம்மதமாய்ச் சொல்லப்பட்டதல்லவென்க. பாஞ்சராத்திரிகளுக்கு மாத்திரமே விதித்ததால் அவைதிகத்வம்பெறப்பட்டது. அன்றியும் பாகவதம் ஏகாதசஸ்கந்தத்தில் "నోపయుంజ్యాన్నివేదితం" என்று கூறப்பட்டவாக்கியத்தினும் அதனுண்மை வெளிப்பட்டது. சிவப்பிரசாதமோவெனின், சுருதிசம்மதமாய்ப் புரஸ்கரிக்கப்பட்டதனால் நிரபவாதமாய்ச் சாதிக்கப்பட்டதென்க. வைதிகர்கள் தாந்திரிகசம்பந்தமான நின்மாலியங் கொள்ளார்களேயெனின், அவர்கள் கொள்ளுவதன்முன் கொடுப்பாரொருவருமில்லையாகவும் அது கொண்டொரு தாழ்வுகூறவந்தது பேதமையென்க. சிவதீக்ஷா சம்ஸ்காரமில்லாதவர்கட்குச் சிவாலய நிவேதிதப்பிரசாதம் போஜனயோக்யமாகாதாகையால் வைதிகருள்ளும் சிவதீக்ஷா விசிஷ்டதையடைந்து மஹாசைவரானவர்களே அதற்குரியவர்களென்று பெறப்பட்ட

து. மஹாசைவரானபிறகும சிவாசாரியனைவிட்டுத் தாமே நி னமாலியத்தைக் கிரகிப்பவர்கள நரகத்தை யடைவரென்று இலிங்கபுராண வாக்கியத்தை மேல காட்டியிருக்கின்றோ மாகையால் தாநதிரிகாராதன நின்மாலியப் பிரசாதத்தை வைதிகாகள் கொளளார்களேயென்னும வீண்வாதம் நிரஸ்த மாயிற்றெனக. இவவுணமை நியாயமபற்றியே சிவாலயங்களி ல சிவப்பிரசாதபாதோதகங்கள சிவதீக்ஷா விசிஷ்டர்களாகிய சைவாசாரியாகளுககு மாததிரமே கிராஹ்யமாகி மற்றை அதீ க்ஷிதாகளுக்கு அககிராஹ்யமாய்விட்டதெனக மேல் விவகரி ததது தாநதிரிக வைதிக ஆராதனபேதமேயன்றி மூர்த்திபே தமல்லவாகலின வேறததிற கூறிய ருதர்புக்தமாகிய பிரசா தபாதோதநங்கள சாவசமமத மெனபது நாட்டப்பட்டது தாநதிரிக வைதிகபூசைகள அதிகாரபேதத்தினுல சிவனைவழி படுமமாாககங்களாக நிசசயமாகையால எநத மாாக்கத்தாலு ம சிவபபிரசாத கிராஹ்பசிததி சாவோதகாஷமாயப் பெறப பட்டது வைதிகதாநதிரிக தீக்ஷாபேதங்களைப போலவே தாநதிரிகதீக்ஷையுள்ளும, சமயவிசேஷ நிரவாண ஆசாரியாபி ஷேகங்கள விதிககபபட்டு மூாததிமானொருவனையே காட டுமுணமையால அவறறை அதிகாரபேதமென்றே கொளள பபடும மேல விவகாரததால வாதமெலலாந தீக்ஷாபேதத் தாற பெறபபட்டதனறி மூாததிபேதததாற பெறபபட்டதி லலையாகலின வைதிகாகளும, சைவாகட்கும, சிவநினமாலிய கிராஹ்யம் சுருதி சமமதபபடி யொநதவிததது சாதிக்கப்ப ட்டது விஷ்ணுபபிரசாதம சுருதிவிலககானபடியால் வை திகாகட்கு அககிராஹ்பமாயவிட்டதெனக. வைதிகாகள சா ளககிராமாதிகளை யாராதிப்பாாகளே யெனின், முனிவாகளு டைய சாபததால சாளக்கிராமாதிகளைப பூசிககப்பெறறவ ாகளாயினும் சிவலிங்கபூசையில, ஆதிததியன, அமபிகை, வி ஷ்ணு, கணநாதாமுதலியவர்களைப பரிவாரரூபமாகவே கொ ளவாாகளன்றி முக்கியபோததேசமாயககொண்டு பூசிக்காரெ னக இதனுல் அபபஞசபூசையில் விநியோகமான நின்மா

லியமும் ருத்ரசேஷமேயானதால் விஷ்ணுநிவேதிதம் வைதிகர்கட்குக் கிராஹ்யமாயிற்றென்பது நிரசிக்கப்பட்டது மேலிடங்களில் யாம் விவகரித்த எக்ஞவிஷயத்தில் இதர தெய்வங்களோடு சமானமாக நமஸ்காரங்களாலும, துஷ்டஸ் தோத்திரங்களாலும், ஆஹ்வானங்களாலும், ஸ்ரீருத்ரமூர்த்தியை யாராதிக்கப்படாதென்னும் ருக்ஸம்ஹிதா வாக்கியத்தைக்காட்டி யிருக்கின்றோமாகையால அசசுருதிக்கு விரோதமாய்ப் பஞ்சபூசையென்றுகொண்டு சிவபெருமானோடு ஹீனதெய்வங்களையும் ஆராதித்துவருவது அவர்கள் வினையிருந்தவாறென்க. இங்ஙனநிற்க, ருக்ஸமஹிதையில "అంతశ్చరంతం జనస్యప్రంపరీశమీనయా। గ్రసంతిజిహ్వయా గృహ్ణంతినసం" என்கிறவாக்கியத்தால் சனங்களிடத்து அந்தரியாமியாயிற்கும பரனாகிய அந்தஉருத்திரனைப் புத்தியினாலுள்ளே பற்றுபவர்கள சத்தியத்தை நாவினாலே கிரகிப்பார்கள என்றுகூறுமாறாற்ல அவ்வுருத்திரனை யுள்ளேபற்றாதவர்கள மலத்தையே நாவினால கிரகிப்பார்களென்று அப்பிரஸ்துதப்பிரஸமசாலங்காரத்தாற பெறப்பட்டது. இதனால் உருத்திரமூர்த்தியை யாராதிப்பவர்களே யுருத்திர நிவேதிதமாகிய அன்னத்தையுணபவர்களென்றும, உருத்திராராதன மில்லாதவர்கள இதர தேவதாராதனர்களாகி மலத்தையே நாவினாற பற்றுபவர்களென்றும நிச்சயிக்கப்பட்டது. இந்த நியாயங்களாலசிவாராதனமும, சிவப்பிரசாதமுமே கிராஹ்யமாகி யிதர தேவதாராதனங்களும, நிவேதிதங்களும அக்கிராஹ்யமாயிற்றெனக. மேல்வாக்கியத்துக்குப் பிரம்ஹணமாய்ப் பராசரஸ்மிருதியில் "అంతశ్చ్ఛంతియేరుద్రం భవానీసహితంశివం। పురీషమేవగృహ్ణంతిజిహ్వయాతేనసంశయః" என்று கூறப்பட்டது

மொழிபெயர்ப்பு

வாசசியார்த்தம

"நற்றகையுருத்திர நாயகன்றனைப்
பெற்றிடுபுந்தியாற பெரிதகத்திடைப்
பற்றிடுவோர்சிதம பரிந்துநாவினாற்
குற்றமிலமுதினைக் கொள்ளுவார்களால்".

சம்மியார்த்தம்.

"உற்றிடுமுமைபுண ருருத்திரன்றனைப்
பெற்றிடுபூதியாற் பெரிதகத்திடைப்
பற்றிடாத்தியர்கள் பரிநதுநாவிஞற்
குற்றமாமலத்திணைக கொள்வருணமையே".

என்றுவரும வாக்கியங்களா லினிதுதெளிவாராக. சிவநி வேதித மல்லாதனவற்றை யுணபவர்கள மலபோஜனததிற கு யோக்யாகளென்று பெறப்பட்ட வுண்மையையறியாம ல் விஷ்ணுநிவேதிதம சுத்தமென்றும், அதுபோஜனயோக் யமென்றுங்கூறவந்த சுருதிபாதகவாதம கணடிக்கப்பட்டதெ னக. விஷ்ணுநிவேதிதம சுத்தமென்றுகூறவந்தது கிறிஸ்தும கமமதியர்களுந் தங்களதங்கள தேவதாராதனங்களில் அர்ப்பி ககபபட்ட பதார்த்தங்களைச சுததமென்று கூறுவதுபோலா மன்றிச சுருதி சமமதகிராஹ்யமான சுத்தமுடைமை பாதக மாயவிட்டது. சைவபுராணததில "శంభోర్నిర్మాల్యంసంశుద్ధం।భుం జీయాత్సర్వదాద్విజాః। అన్యదేవస్య నైవేద్యంభుక్త్వాచాంద్రాయణంచరేత్" எனகிற வாககியத்தால பரிசுததமாகிய சிவப்பிரசாதம சாவ பிராம்ஹணபோஜனயோகயமென்றும, அன்னிய தேவதாரா தித நிவேதிதம அபோஜ்யமென்றும பெறபபட்டதுமன்றி ஸ்காநதத்தில "ప్రసాదమన్యదేవస్య।భుక్త్వా నైక్లీబీభవేత్" என்கி ற வசனத்தால் சிவபபிரசாதமலலாத அனனிய தேவதாராத ன பிரசாதத்தையுணடவாகள நரகத்தையடைவாகளென்றும் நிசசயிககபபடடதஞல விஷ்ணுபபிரசாதம போஜனயோகய முடையதெனறு பிதறறவநதது பேய்த்தன்மையாய்விட்ட தென்க. இதுமட்டோ, "ఈశావాస్యమిదంసర్వంయత్కించజగత్యాంజ గత్। తేనత్యక్తేనభుంజీథామాగృధఃకస్యస్విద్ధనం" என்கிற உபநிஷத்வா க்கியததாலும சிவநிவேதித கிராஹ்யமும இதர தேவதாநிவே திதஅக்கிராஹ்யமுங் கூறப்பட்டதாகையால் விஷ்ணுநிவேதி தம போஜனயோக்யமெனறு கூறவநதது பாழாகிவிட்டதெ ன்க. இதுகாறுங் காட்டிவநதநியாயங்களால் சுருதி சம்மத

போதகமாகிய சிவநின்மாலியப் பிரசாதமொன்றே சுத்தாத்மாக்களுக்குப் போஜனயோக்யமென்றும், விஷ்ணுமுதலிய க்ஷுத்ர தேவதாராதன நின்மாலியங்கள அயோக்யமென்றுஞ் சாதிக்கப்பட்டது. இவ்வுண்மையைப் பதுமம, மானவீயசமஹிதை, இராமாயணம், பாகவதம், விஷ்ணுபுராண முதலியவற்றுளளுங்கணடு தெளிவாராக

இனி யவ்வழுவாசகததில் ஸ்ரீபபபதி கிருஷ்ணவதாரஞ் செய்தருளியபோது சதுர்வேதபாரகாகளிலுஞ் சிலா அவனது அதிதிவ்ய மாயாமோகனததால் கெட்டுபபோகக கேவலம மௌட்டியாளான ஏகாலியன, யாதவாள், ததிபாண்டன்முதலாயினோர் பிரபத்திசெயது மோட்சமடைந்தாகளென்றும, பித்தபபெருமானைக கண்ணபபா எறிபததர்முதலாயினோா தெரியாமல ஒருவிதபத்திபணணி உருததிரபதவியையடைந்தாக ளென்றுங்கூறிப, பிரபத்திபணணுகிறவாகளை முட்டககல லடுககியென்றும, முடிசசவிழுக்கிறவாகளெனறுந தூஷிககபபடாதெனறு அபிமானமபூண்டழுதாா.

இதனை முறையேவிவகரிக்குமிடத்துஸ்ரீயபபதி கிருஷ்ணவதாரஞ்செயதாரென்பது பிரமாணவிரோதமென்க. ஸ்ரீமகாபாரதத்தில் விஷ்ணுமூர்ததி தனனுடையதேகததினின்றும எடுத்துவிட்ட வெளளைமயிரொன்று பலராமனுகவும, கறுப்புமயிரொன்று கிருஷ்ணனுகவும பிறநததாக இனிதுபெறப்படுதலால்ஸ்ரீயபபதியே கிருஷ்ணனுகவநதாரென்பதுவெறுங்கதையாய்விட்டது. இப்படிபபட்ட அவதாரவிசேஷததை மௌட்டியாளாகிய ஏகாலியன,அமபட்டன,வணணுன்,ஒட்டன,உம்பரவன்முதலியவாக ளாசசிரயிப்பாாகளேயன்றிச சதுர்வேதபாரகர்கள எபபடியாசசிரயிப்பார்கள்? அபபடியவதரித்த கிருஷ்ணனுடையபிரபாவத்தை விசாரிக்குமிடத்துத் தந்தையாகிய வசுதேவனுடைய கர்ப்பததி லிரணடுமாசநதங்கியிருந்து அவன்விட்ட வீரியத்தின்வழியாயத தாயுதரத்திறசேர்ந்து அங்கு பத்துமாசம்வனாயில் மலசலததிலூறியும், புழுக்களாற்கு

டையப்பட்டுப் பலதுன்பங்களை யநுபவித்திருந்தும், பின்னர் வெளிவந்து பாலியாவத்தைமுதலிய பலசேட்டைகளையடைந்தும், கடைசியில் வேகாத குறைக்கட்டைப்பிணமாக யாவருங்காணச் செகந்நாதத்திற்கிடப்பதுமாகிய விருத்தாந்தங்களவெளிப்படுமாறு லியாதாறுசிரயிப்பார்கள்? சதுர்வேதபாரகர்கள் பிரபத்திசெய்யாது அவனுடையமாயாமோகனத்தால்கெட்டார்களென்றார். இதனால்அவர்களைக்கெடுத்தவன் இவர்களக்கியபெருமாளேயென்றுபெறப்பட்டதால் பதிதாமமபாதகமாயவிட்டதெக சதுர்வேதபாரகர்கள் கெட்டார்களென்றும், ஏகாலி, இடையன் முதலியவர்கள் மோக்ஷமடைந்தார்களென்றும் பிதற்றிபழுத்தார் வேதபாரகர்களே அவனுடைய மாயாமோகனத்தால் கெடுவாராயின் மௌட்டியாளாகிய ஏகாலி, இடையன் முதலியவர்கள் பிரபத்திசெய்தார்களென்பது விருத்தநியாயத்தை விளைவிக்கும் ஏழை, இடையன், இளிச்சவாயனென்பவர்களாகிய இராமன், கிருஷ்ணன், நரசிங்கன் முதலியவர்களை அவதார விசேஷங்களாகக்கொண்டு பரசிராமன், பலராமன், மீன், ஆமை, குதிரை, பன்றி அவதாரங்களை யோக்யமன்றெனக்கழித்துப் பக்திபாராட்டிவரும் இப்பேதைகளில் ஏகாலி, இடையன் முதலியவர்கள் பிரபத்திக்கு யோக்யராவரன்றிச் சதுர்வேதபாரகர்கள் ஆகாரென்பதே யெம்முடைய சம்மதமுமெனக. இவர்கள் உடையவர்காலத்தும், ஒட்டன், உப்பரவன் முதலியவர்களையே பிடித்துச் சூடுபோட்டுச் சேர்த்துக்கொண்டு சிஷ்யசாம்பிரதாயம் விருத்திசெய்ததாக மேலிடங்களில் யாம் காட்டியிருக்கின்றோமாகையால் அது இங்கே சமாதிக்கப்பட்டது. இங்ஙனமாகவும், ஆத்மாக்களுடைய கன்மாநுகூலசித்தியாய்ச் சமஸ்ததாமங்களும் நிகழப்பெறுமென்பதே சாஸ்திரசம்மதமாகலின் அவனுடைய மாயாமோகனத்தால் கெட்டார்களென்று பிதற்றவந்தது பேதமையாய்விட்டதெனக.

இங்ஙனநிற்க, கண்ணப்பர்முதலாயினோரடைந்தது உருத்திரபதவியாகிய கைலாசகிரியென்றும், இவர்கள் ஏகாலி

முதலியவர்களடைந்தது மோக்ஷவீடென்றும் முத்தி தாரதம்மியங் கண்டெழுதவந்தார். கண்ணனுலே கீதாவுபதேசம்பெற்ற அருச்சுனனுனே கண்ணப்பராக அவதரித்துச் சிவாராதனத்தால் முத்தியடைந்த மான்மியம் காளஹஸ்திபுராண முதலியவற்றுல் நிச்சயிக்கப்பட்டதனுல் கண்ணனை ஆசிரயித்தவர்க்குப் பிறப்புடைமையும், சிவனை ஆசிரயித்தவர்க்கு முத்திபுடைமையும் பெறப்பட்டது

"கண்ணப்பனொப்பதோ ரன்பின்மை கண்டபின்
னென்னப்பனென்னொப்பி லென்னையுமாட்கொண்டருளி
வண்ணப்பணித்தென்னை வாவென்றவான் கருணைச்
சுண்ணப்பொன்னீற்றற்கே சென்றூதாய்கோத்தும்பீ"

என்னுந்திருவாசகத்தால் கண்ணப்பசுவாமிகளுடைய அன்பின்திறத்தை ஸ்ரீமாணிக்கவாசகசுவாமிகளாலெடுத்துக்கூறப்பட்டதனறியும், சிவானந்தலஹரியில், "మార్గావర్తితపాదుకా పశుపతేరంగస్య కూర్చాయతే। గండూషాంబునిషేచనం పురరిపోర్దివ్యాభిషేకాయతే। కించిద్భక్షితమాంసశేషకబళం నవ్యోపహారాయతే భక్తిః కింనకరోత్యహో వనచరో భక్తావతంసాయతే" என்கிற வாக்கியத்தால் அவருடைய பக்திவிசேஷங்களை முறையேயெடுத்துக்கூறிப் பக்தசிரேஷ்டசிகாமணியென்றும் சங்கராசாரியரால் துதிக்கப்பெற்றதனுல் அப்பேதையினுடைய பாழ்ம்பிரசங்கம் பேய்க்கூச்சலாய்விட்டதெனக் பேயினுற்பிடியுண்டான செய்கையாவும் பேய்ச்செய்கையேயாமாபோல் சிவபக்தியுக்தபரம்யவிசேஷத்தால் எல்லாஞ் சிவச்செயலாக அற்புதங்கண்டருளும் எமது சுவாமிகளைத்தெரியாமல் ஒருவித பக்திசெய்தாரென்று நிந்தைகூறிய அப்பேதையினுடைய வாய்ப்புழுத்தழியுமென்பதே நிச்சயமென்க. இங்ஙனநிற்க, எல்லாப்பேற்றினுஞ் சிறந்தது சிவப்பேறென்னு முண்மையையுணராமல் விஷ்ணுபத்தத்தை மோக்ஷவீடென்றும், ருத்ரஸ்தானத்தை யொருபதவியென்றும்புலம்பினுர். "తవ శ్రియే యతతో మర్త్య యన్త్ర యద్రయ త్తే జనిమ చారుచిత్రం। పదం యద్విష్ణోరుపమన్న్యధాయి తేనపా సి గుహ్యం నామగోనాం"

என்னும் ருக்ஸம்ஹிதாவாக்கியத்தால் சமஸ்தம் தேவாக்களும் சிவலிங்காராதனத்தால் தங்கள் ஐசுவரியங்களையடைந்தார்களென்றும், லட்சுமீசமேதராகிய விஷ்ணுவானவர் சிவலிங்கபூசைசெய்து பரமபதத்தையடைந்தாரென்றும் பெறப்பட்டதனால் விஷ்ணுபதமானது சிவாராதனத்தாலவந்ததாக சித்திக்கப்பட்டது. உருத்திரமூர்த்தியை யாராதித்துப்பெற்ற விஷ்ணுபதம் அவ்வுருத்திரஸ்தானத்தைக்காட்டிலும் உயர்ந்த மோக்ஷஸ்தானமென்று கூறவந்தது என்ன அறியாமை? மேலுதாரித்த சுருதிக்குப்பப்பிரமஹணமாய பிரமஹகைவர்த்தத்தில் "రౌద్రంసమభ్యర్చ్యహిలిఙ్గమాదౌశిలామయంచాయహరిస్సుభక్త్యా సుదుర్లభంవైష్ణవమాద్యమగ్ర్యమవాప్తవాన్సపరంపదంతత్॥" எனகிறவாக்கியத்தால் இந்த விஷ்ணுவானவர் ஆதியில் சுந்தரராகவும், சிலாமயமாகவுமிருக்கின்ற சிவலிங்கத்தைப்பூசித்துச் சர்வோத்கர்ஷமாகிய பரமபதத்தை யடைந்தாரென்று கூறப்பட்டிருத்தலால் விஷ்ணுபதம் மோக்ஷஸ்தானமென்பது நிரசிக்கப்பட்டது மேல்நியாயங்களால் உருத்திரஸ்தானமே விஷ்ணுவாதிபதங்களைக்காட்டிலுஞ் சிறந்த மோக்ஷஸ்தானமென்று சாதிக்கப்பட்டது ஸ்காந்தத்தில் "ప్రథమాద్బ్రహ్మలోకాప్తింద్వితీయాద్వైష్ణవంపదం । ప్రదక్షిణాత్తృతీయాత్తులోకంమాహేశ్వరంవ్రజేత్" எனகிற வாக்கியத்தால் முதற்பிரதக்ஷிணத்தால் பிரமஹலோகத்தையும், இரண்டாவது பிரதக்ஷிணத்தால் விஷ்ணுலோகத்தையும், மூன்றாவதுபிரதக்ஷிணத்தால் சிவலோகத்தையும் ஆத்மாக்களடைவார்களென்று பெறப்பட்டதனும் "సూర యాయత్రపశ్యన్తితద్విష్ణోఃపరమంపదమ్॥" எனகிற வசனத்தால் எந்தபதத்தை வித்வான்கள்பார்க்கின்றார்களோ அது விஷ்ணுபதத்தைக்காட்டிலு முயர்ந்த பரமபதமென்று நிசசயிக்கப்பட்டதனும், ருத்ரஸ்தானமே மோக்ஷபதமென்று சாதிக்கப்பட்டது. இதுநிற்க, பிரபத்திசெய்பவர்களை முட்டக்கல்லடுக்கியென்றும், முடிச்சவிழக்கிறவனென்றுந் தூஷிக்கப்படாதென்றார். இதனல் இவர்களில பிரபத்திசெயபவர்கள் முட்டக்

கலலடுககியும, முடிசசவழக்கிறவருமேயாகி அவ ரெவவியல் போராயினும் அவாகளை யொனறுஞ்சொலலபபடாதெனறு இவாகருத்து வெளிப்படுகினறது முடிசசவிழுககிறதுமுதலி ய தூாக்குணங்களை யெடுத்துக்காட்டிக் கணடிபபவாகளை யி பபேதைவெறுபபதனல அவாகளில் தாமு மொருவாபோலு மென்று சங்கிகக விடமுணடாகிறது. இவருடைய பாழமபிர சங்கததில மௌட்டியாளாகிய ஏகாலியன முதலியவாகளெ னறு தாமேகுறிததனல முட்டககலலடுககிகளாகிய மூட சிரோமணிகளே பிரபததிககுரியாரெனபது நிசசயிககபபட டது மெடலனனங் கோவிநதராஜபபெருமாளிடததுப பிரப த்திசெய்பவாாகளு மிவாககுப பககததுணைவாபோலும. இவா களுடைய பிரபததிமாாககததைச சடகோபாமுதலிய பூாவிக ாக ளனுட்டிததததிலலையாகலின முட்டக்கலலடுககிகளுககே பிரயோசனமாயிறறெனக நமமாழவாருடையபிரபநதத்தில், "ஏறியபித்திறேடு" எனனும பாசுரத்தில் "நீறுசெவவேயிடு வாரைக்காணி னெடுமாலடியாரென்றோடும்" என்று கூறியிருந தலால் விஷ்ணுபக்தர்களும நீறு பூசுபவாகளேயென்று நிசச யிக்கப்பட்டுச சித்தாாத்துவபுண்டரதப்த முத்திராங்கிதங்க ள நிரசிக்கப்பட்டதனல் பிரபநதிமார்ககம அவலமாயவிட்ட தெனக. இவர்கள பாகவத சிரோமணிகளாகக்கொணட வி பீஷணன், பிரகலாதன, அருச்சுனன, துரோபதை முதலியவ ர்கட்கும் பஞசசம்ஸ்கார விதாயகமாகிய பிரபத்திமாாக்கம பி ரசங்கிக்கபபடாமை நிசசயமாகையால் அதனுண்மை யித்திற ததெதென்று புத்திமான்கள கணடிராமற்போகாா. இதுநிற்க, பிரபத்திசெய்பவாகளைத தூஷிக்கப்படாதென்பதற் காதார மாயப் பிளளைப்பெருமா ளையங்காருடைய பாடல்களிலொன் றை யுதகரித்தமூதாா். அபபாட்டோவெனின், அப்பர்சுவாமி களருளிய தேவாரப்பொருளைக் களவுகொண்டதாகப் புலப்ப டுகின்றது.

அப்பர்சுவாமிகள.

“ சங்கநிதிபதுமநிதி யிரண்டுந்தந்து
தரணியொடுவானுளத் தருவரேனு
மங்குவாரவர்செல்வ மதிப்போமல்லே
மாதேவர்க்கேகாந்த ரல்லராகி
லங்கமெலாங்குறைந்தழுகித் தொழுநோயாரா
யாவுரித்துத்தின்றுழலும் புலையரேனுங
கங்கைவார்சடைக்கரந்தார்க் கன்பராகி
லவர்கண்டீர்யாம்வணங்குங் கடவுளாரே ”

பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார்.

பாதியாயழுகியகால் கையரேனும்
பழிதொழிலுமிழிகுலமும் படைத்தாரேனு
மாதியாயரவணையா னென்பாராகி
லவர்கண்டீர்யாம்வணங்கு மடிகளாவார்
சாதியாலொழுக்கத்தான் மிக்காரேனுஞ்
சதுமறையால்வேள்வியாற் றக்காரேனும்
போதினன்முகன்பணியப் பள்ளிகொள்ளும்
பொன்னரங்கம்போற்றுதார் புலையர்தாமே.”

மேல்வாககியங்களால் இவர்களையங்காாதிறம்வெளிபப ட்டது. ஆகவே, அத் திருட்டுபபாட்டைக்கொண்டு சபை யேறவந்தது அறிவின்மையும, அவமானமுமாய்முடிந்தது. ஆயினும், அது அப்பாசுவாமிகளகருததை யுடன்கொணடிரு ப்பதொனறுகலின அங்கீகரித்து நியாயஞ்சொலவ தவசியமா யிற்று. அபபிள்ளைக்கவியில் பிரபததிசெயவா ரிழிவுடையரா யினுமென்றது பகவத்குணனுபவஞ்செய்பவர் மாட்டுதததமககி ருக்கும் அன்பு வெளிபபடுத்தவென்க. இதனல் பிரபத்திசெ யவாா முடிச்சவிழ்க்கிறவாகளும், முட்டக்கல்லடுக்கிறவாக ளுமாகவே யிருப்பாாகளென்று அபிமானம்பூண்டு தூவாாதத திறகெழுந்தது விசாரசூனியமெனக. இப்படியே யிவர்க ளா ழுவார்களும தேவார திருவாசகபபொருளகளைத் தங்க ணூல் களில் கிரகிததிருக்கின்றனா.

வாதவூரடிகள.

"இன்றெனக்கருளி யிருள்கடிந்துள்ளத
தெழுகின்றஞாயிறேபோன்று
நின்றநின்றன்மை நினைப்பறநினைநதே
னீயலாற்பிறிதுமற்றின்மை
சென்றுசென்றணுவாய்த் தேய்ந்துதேயநதொன்றாு
திருப்பெருந்துறையுறைசிவனே
யொன்றுநீயல்லை யன்றியொன்றில்லை
யாவரோயறியகிற்பாரே."

சடகோபா

"நின்றவொன்றை யுணர்ந்தேனுக
கதனுணேர்மை யதுவிதுவென்
றொன்றுமொருவாக குணரலாகா
துணர்நதுமேலுங காண்பரிது
சென்றுசென்று பரம்பரமா
யாதுமின்றித தேய்ந்தற்று
நன்றுதீதென் றறிவரிதாய
நன்றாய்ஞானங கடந்ததே."

மேல்வாக்கியங்களால் பொருளமைதியோடு சொல்ல மைதியும்பெற்று விளங்கலான வாஸ்தவார்த்தம வெளிபபட்டதென்க. திருவாசகம், திருவாயமொழியென்னும பிரபநதங்களே யிதற் காதாரமாகையால அவற்றின்பொருளை விரிககுமிடத்துத திருவாசகமெனனுஞ் சொறபொருளே திருவாய மொழியென்று பெறபபட்டதனாலும புத்திமான்கள பகுத்துணர்வாராக. இங்கே யாமிதுகாறும் விவகரித்துவநத நியாயங்களால் முன்னொடுபின் முரணுகக்கூறிவநத மூடவாசகங்கள நிரஸ்தமாயிறறெனக.

இனியவ வழுவாசகப்பிறலில் "காரணந்துத்யேய:" என்கிற வாக்கியததால ஜகத்காரணவஸ்துவாகிய கடவுளையே தியானிக்கவேணடுமெனறு கூறி, ஆங்கிரச உபநிஷதவாககி

யமாக "ஏகோஹவைநாராயண ஆஸீத்நப்ரம்ஹாநசங்கர:" என்னும வாக்கியத்தையெழுதிப் பிரம்ஹருத்ராதிகளிறந்தகாலத்தில் நாராயணனொருவனே யிருக்கின்றானென்றும் "ஸமஸ்தயத்ததயே தேத்யாநாஜ்ஜாயந்தே விஸ்வோஹிரண்ய கர்பயோக்னி யமம்வருணருத்ரேந்திர:" என்கிற வாக்கியத்தால் அவனினைத்தமாததிரத்தில் உலகங்களும, பிரமன், அக்னி, யமன், வருணன், உருத்திரன, இநதிரனு முணடானாகளென்றும, "பிரம்ஹாணமிந்திரம்ருத்ரஞ்ச, யமம்வருணமேவச, நிகாஹ்யஹரதே யஸ்மாத, தஸ்மாத்தரிரிஹோச்யதே"எனகிறவாக்கியத்தால் பிரமஹருத்திராதிகளைச சமஹரிககிறபடியால் அவனுக்கு ஹரியெனனும பெயருணடாயிறறெனறும பிரசங்கித்து, இபபடிசசுருதிகளி லுதகோஷிததிருபபதையே, ஔவையாா "தெய்வமொருவனே யென்றுணரவலலீரேல" எனறும், அததெயவம நாராணனேயென்று பொருளபடத "திருமாலுககடிமைசெய" எனறும அவனது அஷடாட்சர மநதிரசெபமே மோட்சசாதககமாகையால "எணணெழுததிகழேல" என்றும, சக்ராங்கிதம பெறறு அவனுககுத தாசரெனகிற பிரபததிநெறியிலநிறகவேணடுமெனபதை "சககரநெறிநில" என்றும் அருளிசசெயததாககொணடு "ஆரோககியமபாஸகராதிச்சேத்-ஸ்ரியமிச்சேத்ஹுதாஸன -சஙகராதஞானமனமிசசேத- மோக்ஷமிசசேதஜனாரதநாத" எனகிற வாககியத்தால ஆரோககியம சூரியனிடததிலும, செலவம அக்னியினிடததிலும, ஞானம சிவனிடத்திலும, மோக்ஷம விஷ்ணுவினிடததிலும பெறவேணடுமென்பதறகேறபச சிவனால் ஞானமாததிரமே சிததிககுமென்பதற்கு "பலனூழிகாலம் பயின்றரனையாசசிக்கில, நலலறிவுசறறே நகும்" என்று கூறிய ஔவைவாககே சாடசியாமென்றும வாயில்வநதபடித தாறுமாறுயப பிதற்றியிருக்கின்றனர்

இதனை முறையே விவகரிககுமிடத்து முதலில் "காரணந்துத்யேய" எனறு முனனும்பின்னுநதளளி யிடையே நினற வாக்கியத்தை யுதகரிக்கவந்தாா. காரணவஸ்துவைத் தியானிக்கவேண்டுமெனறதனால் அநதக்காரணவஸ்து இதுவென்று அந்த வாக்கியத்திலேதானே யிருக்குமதொழிய வேறுபாகத்

திலேயுள்ள பூர்வபட்சசுருதி யொனறையுதகரித்தது தென்னு விராமன் கதையாய்முடிந்தது. "ப்ரஹ்மவிஷ்ணுருத்³ரேந்த்³ராஸ்ஸம்ப்ரஸூயந்தே ஸர்வாணி சேந்த்³ரியாணி ஸஹ பூ⁴தைர்ந காரணம் காரணாநாம் த்⁴யாதா காரணந்து த்⁴யேய: ஸர்வைஸ்வர்யஸம்பந்ந: ஸர்வேஸ்வர: ஸம்பு⁴ராகாஸமத்⁴யே" என்னும்அதர்வசிகாவசனத்தால் பிரமஹரிவிஷ்ணு ருத்ரோநதிராதிகள பிறப்பிக்கப்படுகிறார்களென்றும், அதனுல் அவாகள சகத்காரணரல்லரென்றும, சாவைசுவரியசமபன்ன னும, சகலஜகதீசனும், அநதருபாசனுவிதிகளால் தியானிககப படுபவனும், தஹராகாசமத்யகதனுகிய சமபுசப்தவாசயனுமா கிய பரமசிவனே ஜகத்காரணவஸ்துவென்று பெறப்பட்டத னுல அப்பேதை யுதகரிககவநதவாக்கியம சிவோத்கர்ஷப் பி ரதிபாதகசுருதி சமபநதமெனபது வெளிப்பட்டது. இபப டி வாக்கியங்களைததிருடி யெழுதிககொணடு திருட்டுபபி ழைப்புபிழைககசசொலலி யிவரை யாரடித்தார்கள? இபபே தையைப்போலவே யிவாகள பூர்வீகர்களும அநதவாக்கியத தைத திருடியிருககினறனா இவாகள திருட்டு வெளிப்பட்டு ப் போயவிட்டதாகையால "காரணந்துத்⁴யேய." எனறு புரட டிபபுரட்டி யெழுதிக்கொணடுவரும அவ்வாக்கியததைத யினி ந தததஞ்செய்துவிடுவாராக —அநதவாககியத்தைத திருடி ககொண்டதால் விஷ்ணுவைக் காரணவஸ்துவென்று வேதஞ் சொல்லவில்லையெனபது சாவசயமதமாய நிசசயிககப்பட்ட து. இதனுல் காரணவஸ்து சிவபெருமானேயென்றும, அவ ரே தியானிக்கப்பட்டவரெனறும, விஷ்ணுபிரமஹராதிகள அ காரணாகளென்றும சாதித துளாககபபட்டது.

இதுநிற்க, "ஏகோஹவைநாராயணஆஸீத்" என்னுமவாக்கி யத்தால பிரம்ஹராதிகளிறநதகாலததில நாராயணனொருவனே யிருககின்றுனெனறு சொலலவநதது அறிவின்மையென்க. அநதவாக்கியம் ஜகதசிருட்டிகாரணவிஷயமாகவநததேயனறி லயகாரணமாகவநததல்லவெனக சிருட்டிககுப்பூாவம பிரம ஹராதிகளில்லையெனறும, நாராயணனொருவனேயிருநதானெ ன்றும், அதன்கருத்து வெளிபபட்டதேயன்றி இப்பேதை கூறியமாற்றம் நிரசிக்கப்பட்டது. இதனை எழுமபூரிரொட்டி

யெழுதியிருக்குஞ் சுவடியிலும்பார்த்துணர்வாராக. எப்படி யாயினும் அந்தச்சுருதியில் நாராயணனேபரமென்று நிச்சய மாகையால் பிரமருத்ராதிகள் அவனிடத்திலேதானே யுண்டானார்களென்று பெறப்பட்டதெனின், மேல்யாமுதகரித்த அதர்வசிகாவசனத்தால் பிரமவிஷ்ணு ருத்ரேந்திராதிகள் சிவபெருமானால் படைக்கப்பட்டார்களென்று வெளிப்பட்டதனால் நாராயணன்முதலிய நால்வர்க்குங் காரணன் பரமசிவனேயென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது வாயுசம்ஹிதையில்;

‘ త్రయస్తే కారణాత్మానో। జాతాస్సాక్షాన్మహేశ్వరాదిత్యుపక్రమ్యస్పష్టముక్తం-
తపసాతోషయిత్వాతుపితరంపరమేశ్వరం। బ్రహ్మానారాయణౌపూర్వంరుద్రఃక
ల్పాంతరేఽసృజత్। కల్పాంతరేపునర్బ్రహ్మారుద్రవిష్ణూజగన్మయః। విష్ణుశ్చభగవాన్రు
ద్రబ్రహ్మాణమసృజత్ప్రభుః। నారాయణంపునర్బ్రహ్మా బ్రహ్మాణంచపునర్భవః। ఏ
వంకల్పేషుకల్పేషు బ్రహ్మవిష్ణుమహేశ్వరాః। పరస్పరస్మాజ్జాయంతేపరస్పరజయై
షిణః। తత్తత్కల్పాంతవృత్తాంతమధికృత్యమహర్షిభిః। ప్రభవఃకథ్యతేతేషాంపర
స్పరసముద్భవాదితి ” என்கிறவாக்கியத்தால் பிரமவிஷ்ணுருத்ராதிகள் சிவனால் படைக்கப்பட்டார்களென்றும், படைக்கப்பட்டவராகிய மூவரும் கற்பங்கடோறு மாறிமாறிப் பிரமனிடத்து விஷ்ணுவு முருத்திரனும், விஷ்ணுவினிடத்துப் பிரமனு முருத்திரனும், உருத்திரனிடத்துப் பிரமனும் விஷ்ணுவும் பரசிவாக்ஞாவசத்தராய்ப் பிறக்கின்றார்களென்றும் பெறப்பட்டதனால் மூன்றுமூர்த்திகளும் அகாரணர்களென்றும், இவர்களைக்கடந்துநின்ற துரியமூர்த்தியாகிய சிவபெருமானே சர்வகாரணனென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டது. இந்நியாயங்களால் “ஏகோஹவை நாராயண ஆஸீத்” என்றுரைத்தவாக்கியம் கற்பபேதத்தைநோக்கி யென்றுபெறப்பட்டதனால் நாராயணனுக்குச் சர்வகாரணத்வசித்தி கூறவந்தது நிரஸ்தமாயிற்றெனக. “హిరణ్యగర్భస్సమవర్తతాగ్రే” எனகிறசுருதியால் சிருட்டிக்குப் பூர்வம் பிரமதேவனொருவனே வர்த்தித்தானென்று பெறப்பட்டதனால் அக்காலத்தில் நாராயணன்முதலியவர்களில்லாதவர்களாய்ப் பின்பு அவராலேயே யுண்டானவர்களாக நிச்சயிக்கப்படுகின்றது. இங்கே பிரமதேவனே காரணனென்று

கூறப்பட்டதனுல் மேல்வாக்கியத்தால் நாராயணனே காரண னென்று சாதிக்கவந்தது தடுமாறிப்போய்விட்டதென்க. இப் படிச் சுருதிகளில் விரோதமாய நாராயணனே காரணனென் றும், பிரமஹதேவனே காரணனென்றுங்கூறிய தென்னையெ னின், மேலுதகரித்துக்காட்டிய வாயுசம்ஹிதரவாக்கியப்படி ப் பரமசிவனுலுண்டாக்கப்பட்ட திரிமூர்த்திகளும் ஒருவரி லொருவர் கற்பங்கடோறு மாறிமாறித்தோன்றிவரு முண் மையால் அந்தந்தஸ்துதிப பிரகரணங்களில் அவரவர்களைக்கா ரணர்களெனறு கூறியதென்க. இநதநியாயங்களால் "ஏகோ ஹவைநாராயணஆஸீத்" எனகிறவாககியம் சூக்குமசிருட்டிய னநதரத்தில தேவாதிஸ்தூலசிருட்டிக்குப் பூர்வம நாராயண ெருருவனேயிருநதானென்று சமாததிககபபட்டதென்க. ஆ கவே, அப்பிராகிருதமாகிய சூக்ஷ்மசிருட்டிக்குக் காத்தாவா ய நாராயணவியதிரிகதமாகிய தேவதைபொன்று வேணடுமா கையால் பிராகுபதசுவேதாசுவ தராதாவசிரஸ்சிகாத்புபநிஷத துக்களில் கூறியபடியே சூக்குமசிருடடியும, விஷ்ணுவாதிமூ ாததிததிரய சிருட்டியும சிவபெருமானுலேயே யுண்டாயிற றெனறு நிசசயிக்கபபட்டது. "యదాతమ స్తంనదివానరాత్రిఃనసన్న చాసచ్ఛివఏవకేవలః" என்கிற சுவேதாசுவதரவாக்கியததால் த மோமாதராவசேஷமாகிய சிருட்டிககுப பூாவகாலத்தில் சர்வ காரணராகிய சிவபெருமா ெருருவரோயிருநதாரென்று பெற பபட்டதனுல மேலதாவ சிகாவாக்கிய வுணமைபபடிப் பிரம ஹவிஷ்ணுவாதிகள் அநதச சிவபெருமானுலேயே படைக்க பபட்டாாகளென்று சாதிக்கபபட்டது. இந்தவாக்கியத்தில "శివఏవకేవలః" எனறு சிவெருவனுககே சத்பாவங்கூறி "ఏవ" எனறு இதரவியவசசேதம வெளிபபட்டதனுல் சதச தாத்மகமாகிய பிராக்ருதாப்ராகருதசூக்ஷமஸ் தூலஸ்ருஷ்டிக ளுக்குமுன்பு சிவபெருமா ெருருவரோயிருநதாரென்று நிச்சயி க்கப்பட்டுப் பரமகாரணத்வம அவாக்கே சாதிக்கப்பட்டது. சிருட்டிக்குப்பூர்வம் எப்படியவரொருவரோயிருந்தனரோ அப் படியே சர்வசமஹாரகாலத்தும் அவரொருவரோயிருந்தாரென

றுகூறும் சாபாலசுருதியையீண்டுதெகரிக்கின்றேம். "ప్రత్యఙ్జన స్తిష్ఠతిసంచుకోచాన్తకాలే। ఏకఏవరుద్రోనద్వితీయాయతస్థే। నబ్రహ్మానవిష్ణుర్న సూర్యోనాగ్నిశ్చన్ద్రతారకాః" என்கிறவாக்கியத்தால் சர்வசம்ஹாரகாலத்தில் உருத்திரமூர்த்தி யொருவர்தவிர இரண்டாவதியாருமில்லையென்றும், பிரமன், விஷ்ணு, சூரியன், அக்னி, சந்திரன், நட்சத்திரங்கள்முதலாக வொன்றுமில்லையென்றும் நிச்சயிக்கபபட்டதனுல் புனருற்பவம ஒடுங்கினவிடத்தினின்றே மீளவுண்டாமெனனு நியாயத்தால் சர்வஜகத்காரணப்பிரபு சிவபெருமானேயென்று சாதிக்கப்பட்டது. இதனுல் சிருட்டிக்குப்பூாவமும பின்னுமிருநதவா ஸ்ரீசிவபெருமானேயெனறு நாட்டப்பட்டது. "ஏகோஹவைநாராயணஆஸீத்" என்கிற வாக்கியத்தையும "ఏకఏవరుద్రోనద్వితీయాయతస్థే" என்கிறவாக்கியதனதயும் பகுததுணருமிடத்து நாராயணரொருவரோயிருந்தாரொன்றும, உருததிரமூாததி யொருவாதவிர இரண்டாவ தியாருமில்லையெனறும பெறப்பட்டதனுல் "నద్వితీయాయతస్థే" என்னும விசேஷாத்ததகால் நாராயணப் பிரதிபாதககசுருதி பாதிக்கப்பட்டொழிநததென்க. "ఏకమేవాద్వితీయంబ్రహ్మ" என்கிறசுருதியால் பிரமஹமொனறேயொழிய இரணடாவ தொன்று மில்லையென்று பெறப்பட்டதுபோலும "ఏకఏవరుద్రోనద్వితీయాయతస్థే" எனகிறசுருதியால் உருத்திரமூர்த்தி யொருவர்தவிர இரணடாவ தியாருமிலலையென்று பெறப்பட்டதனுல் பிரம்ஹபத ருத்ரபதங்கள பரியாயபதங்களாக நிசசயிக்கப்பட்டு அந்தப்பிரமஹம ருத்ரமூாத்தியேயெனறு சாதிக்கப்பட்டதாகையால் ததவியதிரேகமாகிய நாராயணசப்த வாசககசுருதியால் ஜகத்காரணத்வங் கூறவநதது நிரஸ்தமாய்விட்டதென்க.

இங்ஙனநிறக, அத்துஷ்டவாசகத்தில் அவனினைத்தமாத்திரத்தில் பிரமன், அக்னி, ருதான்முதலியவாகளுண்டானுர்களென்று பிரசங்கிததழுதாா. மேல்விவகாரங்களால் நாராயணனிடதது ஸ்தூலசிருட்டி கற்பபேதத்தா லுணடாமெனபதை வெளிபபடுத்தியிருக்கின்றேமாகையால் அதுவும் பூர்வபட்சமாயிறறென்க. "తతస్స్వయంభూర్భగవాన్ స్థూలోత్పత్తిశ్చ తా జ్ఞానచతస్స్వరూపం।

సకారణంకారణానామధీశో నచాస్యకశ్చిజ్జనితా నచాధిపః" என்கிற சுவேதாசுவதரவாக்கியத்தால் அந்த வுருத்திரமூர்த்திக்குப் பிரபுவானவனும், ரக்ஷகனும், லோகத்தி லொருவருமில்லையென்றும், அவருக்கு ஜன்மஸ்தானமும், காரணமுமில்லையென்றும், அவர் காரணங்களுக்கெல்லாம் பிரபுவானவரென்றும், அவர்க்கு உற்பத்திகாரணமானவர்க ளொருவருமில்லையென்றும், அவர் ஆகாசாதிபதியென்றும் பெறப்பட்டதனால் நாராயணனிடத்து ஸ்ரீருத்ரமூர்த்திபிறந்தாரென்று அழவந்தது முழு மூடத்தன்மையாயிற்றென்க இதனால நாராயணனிடத்து உருத்திரன் பிறந்தானென்னும வாக்கியம் திரிமூர்த்திகளிலொருவராகிய உருத்திரமூர்த்தியைக் கற்பபேதத்தாலுணாத்துமேயன்றித் துரியமூர்த்தியாகியபரசிவப்பிரபுவை யொருபோதுமுணர்த்தாதென்க. "బ్రహ్మవిష్ణురుద్రేన్ద్రాస్సంప్రసూయన్తే సకారణంకారణం ధ్యేయశ్శంభుః" என்று மேல்விவகரித்த சுருதிவாக்கியத்தால பிரம்ஹவிஷ்ணு ருத்ரேந்திராதிகள பரசிவமூர்த்தியா லுண்டாக்கப்பட்டவாகளென்று பெறப்பட்டதனால பூர்வோத்தர சம்பந்தாசம்பந்தங்கள தெரியாமல் பூர்வபட்சசுருதிகளைக்கொண்டு விஷ்ணுபாரமயம நாட்டவந்தது விவேகசூனியமென்க.

இதுநிற்க, சஹஸ்ரநாம வியாக்கியானத்தில் பிரம்ஹருத்ராதிகளை ஹரிக்கிறபடியால் விஷ்ணுவுக்கு ஹரியென்னும் பெயர்வந்ததாக நிச்சயித்துக்கூறிதழுதாா. அந்த வியாக்கியானஞ்செயதவர் சங்கராசாரியராகையால் அது ஔபசாரிகமாமேயன்றி வாஸ்தவமாகாதென்க. எங்ஙனமெனின், அவர்செயதருளிய சௌந்தரியலஹரியில் விஷ்ணு பிரமஹாதிகள நாசமானகாலத்தும் உருத்திரமூர்த்தி நாசமில்லாதவராயிருக்கின்றாரென்று கூறியவாக்கியத்தை மேலிடங்களில (உ0) வது பக்கத்தி லுதகரித்திருக்கின்றோமாகையால அவருடைய வாஸ்தவாபிபிராயம வெளிப்பட்டது.

"வேதரஞ்சகன் மால்புரந்தரன் வேகசண்டகு பேரனோ
டாதியெண்டிசை பாலர்பொன்றவு மாதியந்தமி லாதநோர்
நாதர்பொன்றில ரேதுன்மங்கல நாணுறுந்திற மாதலால
நீதழைந்தது யோகமம்பிகை நீலியென்பது பாவமே."

என்கிற வியாக்கியையானும அதனுண்மையைத் தெளிவா ராக. "விஷ்ணும் ப்ரஹ்மாணமிந்த்ரஞ்ச யமமன்யாந் ஸுராநபி। ஸம்ஹ்ருத்ய ஹரதே யஸ்மாத் தஸ்மாத் ஹர இதீர்யதே" என்கிற நாமநிர்வசனத்தால விஷ்ணு, பிரமன், இயமன், இந்திரன், தேவாகள்முதலிய சமஸ்தமான பேரையும சமஹாரிககிறபடியால ஹரனென்னும் பெயாவந்த தாக மேலோாகளால நிசசயிககபபட்டதனுனும, மேலிடங் களில் (உஅ) வது பக்கததில்காட்டிய பைபபலாத வாக்கி யததால் சமஸ்தானை சராசரங்களையும தமது நெறறிக்க ணபொறியொனறினல சுட்டெரிததுவிட்டு மீணடுஞ் சிருட் டிபபதும, சிருட்டிததவைகளை ரக்ஷிபபதும, ரக்ஷித்தவைக ளைச சமஹரிபப துமாகிய ஸ்வதந்திரபிரகடனாத்தலீலைசெய கின்றானென்று பெறபபட்டதனுனும, சாவசமஹாரகாத்தா ஸ்ரீ ருதரமூாததியேயெனறு சாதிககப்பட்டது பரமசிவனுலுண டாககபபட்ட திரிமூாததிகளில பிரமனுககுசசிருட்டியும, வி ஷ்ணுவுக்குச சிருட்டியுநதிதியும, உருத்திரமூர்ததிக்குச சிரு ட்டியுநதிதியுஞ சமஹாரமுமாக அதிகாரநியமமாகையால் ச ாவசமஹாரகிருதயம விஷ்ணுவாதிதேவாகளுக்கு வேதங்களில யாண்டுங்கூறுதென்க. சமஹாரகாததா உருததிரமூாத்தியே யெனறு சமஸ்தவேதங்களாலுஞ சாதிககபபட்டதன்றியும், பிரமனைச சிரததையரிநதும,மன்மதனை முழுதுமெரிததும், இ யமனை மாாபிலுதைததும,சூரியனைப பல்லையுடைத்தும,அக்கி னியைக்கையைபமுறிததும,சரஸ்வதியைமூக்கையரிநதும்,இல கருமியை நாககையரிநதும,விஷ்ணுவினுடைய அவதாரங்களில் மீனைக கண்ணைபபிடுங்கியும, ஆமையை ஓடடைப்பறிததும், பனறியைக கொமபைபமுறித்தும், சிங்கததைதத் தோலையுரித தும,வாமனனை எலுமபையுடைத்தும்,அவைகளைத தமதுதிரு மேனியிறறரிததததுமனறிப பிரமஹவிஷ்ணுககளுடைய சிரங்க ளை மாலையாகபபூணடும,அவாகளைச சுட்டெரிததசாம்பலை பெ லையணிநதும, விஷ்ணுவைச சூலத்திற்கோாதது விளையாடி யும, இவவாறே சமஸ்ததேவாக்களையும நிககிரகித்துவருகின றானென்பது சாவப்பிரசித்தியாகையால் சாவசமஹாரகாதநா சிவபெருமானேயென்று சாதிக்கபபட்டது "ஸாதேவிஷ்ணுவில்

చనం శశితశుమాద్యస్య సింహాజినం । హారే కూర్మశిరఃశిరామ్నుజతశేశంకాళ సాపాయుధం । శూలాగ్రే కేశవ కేశవం హరిశిరో మాలాంచ బిభ్రత్సదా । హ్యేవం విష్ణుమయం సదాశివవపుస్తద్యద్బుధైః కథ్యతే" என்கிற வாக்கியத்தால் சிவனுடையபாதத்தில் விஷ்ணுவினுடையகண்ணும், இடையில் மதம்பொருந்திய சிங்கத்தோலும், ஹாரத்தில் ஆமைத்தலைகளும, ஹஸ்தங்களில் திரிவிக்கிரமனுடைய முதுகெலும்பும, சூலத்துசசியில் சவரூபமான கேசவனுடலமும, மாாபில் விஷ்ணு சிரோமாலையும் பிரகாசித்துககொணடிருக்கின்றனவென்று பண்டிதாகளால் கொணடாடப்பட்டதென்று கூறுமாறறுனுமறிக.

அதிவீரராமபாணடியா.

"கறைகொண்டசூலத் தலையினுங்கையிற கபாலத்தினு
நறைகொணடபங்கயப் பொற்றுளிணையினு நாஙகள்கணடோ
மறைகொணடதென்கரு வைபபெருமானுகரு மாயவனா
நிறைகொணடபேருட லும்பசுஞ்சோரியு நீள்கண்ணுமே."

என்றுவருமஆன்றோர்வாககியங்களாலு மறிநதுணர்வாராக இன்னு மிகதவிஸ்தாரத்தைப பாகவதம, ஸ்காந்தமுதலிய புராணங்களிற காணலாமன்றியும, பைப்பலாதத்தானும் அறியலாமெனக. சிவபெருமானிடதது நிக்கிரகானுக்கிரகம பெறுதவர்கள தேவசமூகங்களில் ஒருவருமில்லையாகவும், அவாகளு ளொருவரரகிய விஷ்ணுவை நிக்கிரஹகாத்தாவென்று சொல்லவந்த ஏழைமதிக்கு விசனப்படவேணடியிருககின்றது. விஷ்ணுவால் நிககிரகமடைந்த தேவர்க்க ளொருவருமில்லையாகவும; தேவர்க்களாலும, ராக்ஷசர்களாலும, மனுஷ்யர்களாலும் பலமுறை யபசயப்பட்டோடி யொளித்திருந்த விஷ்ணுவைச் சமஹாரகர்த்தாவென்று சொல்லவந்தது வீணவழக்காய் முடிந்ததெனக. "అథకస్మాదుచ్యతే మహేశ్వరః- యస్మార్వాన్ లోకాన్సంభక్షస్సృజత్యజస్రం సృజతి వాసయతి తస్మాదుచ్యతే మహేశ్వరః" என்கிற அதர்வசிகாவசனத்தால் சர்வவிசுவததையும் பக்ஷிக்கின்றவனும்,ரக்ஷிககின்றவனும்,ஸ்ருஜிக்கின்றவனும், தன்னிடத்தில்வசிக்கச்செய்கின்றவனுமாகிய காரணததாலேயே மஹேசு

ஷரனென்று சொல்லப்படுவான்என்று நிசசயமாகையால் சர்வ சிருஷ்டிஸ்திதிலயகாரணங்கள் மஹேசுவரசப்தவாசயனுகியஸ்ரீ ருத்ரமூர்த்திக்கே யுரிமையென்று சாதிக்கப்பட்டது. "సర్గం బ్రహ్మరూపో విష్ణుర్భూత్వా చైవ మహేశ్వరః। ఏవం ధ్యాత్వా త్ర్యాత్మా భుఙ్క్తే స్వయం ద్రష్టా ర్జలీప్యతే" என்னு மிநதமநதிரததால் அனைம பிரமஹாவென் றும,சாரம் விஷ்ணுவென்றும,பொசிப்பவா மஹேசுவரரெனறு ம பெறப்பட்டவுணமையானும, சாவகாரணதவசிததி வெளி பபட்டதெனக. இன்னும விரிக்கிற்பெருகும.

இனியந்தத துஷ்டவாசகநதில, சங்கநதாரைவென்ற காலையில் ஔவையாரருளிய "ஐயமிடுமின்" எனனுந் திரு வெண்பாவில "தெய்வமொருவனே யென்றுணரவல்லீரேல்" என றுவருமவாககியத்தால் விஷ்ணு பரஞ்சாதிக்கவநதார். ஔ வையாாஎனனு மருட்பெயர்சாததி எமதன்னைபா ரவதரித்தகா லையில "இட்டமுடனென்றலையி லின்னபடியென்றெழுதி, விட்ட சிவனுஞ்செத்து விட்டானே - முட்டமுட்டப், பஞசமேயானும் பாரமவனுக்கன்றய், நெஞசமேயஞ்சாதே நீ." எனறு தத்வாத் தத்தைவெளிப்படுத்திய சறசாமபிரதாயததை யாவருமறிவா ரன்றியும "சிவாயநமவென்று சிந்தித்திருப்போர்க, கபாயமொரு நாளுமிலலை - யுபாய, மிதுவேமதியாகு மலலாதவெலலாம், விதியே மதியாய் விடும்." என்றருளிய திருவாக்காலும் "தெய்வமொ ருவனே யென்றுணரவலலீரேல்" என்று கூறவந்தது சிவபெ ருமானே யுணாநதுமேயனறி விஷ்ணுமுதலிய தேவர்க்களையு ணாததுமெனபது பரியாசாஸ்பதமாகுமென்க. "சிவத்தைப் பேணிற் றவத்திற்கழகு." எனறு கூறியவாக்கியத்தால் தவச்சி ரேஷ்டர்களால் பேணத்தக்கவர் ஸ்ரீசிவபெருமானேயென்று பெறப்பட்டதனுலும, "எல்லார்ககுமொன்றே சிவமாவதென்று ணர்ந்த, பல்லோர்க்குமுண்டோபவம்." "ஆயுமிரவியுமொன்றேய னைத்துயிர்க்கும், ஆயுங்கரலொன்றேசிவம்." என்று அவரருளியவா க்கியங்களாலும, "தெய்வமொருவனே யென்றுணரவல்லீரேல்." என்னும்வாக்கியம் சிவபரமாகவே சாதிக்கப்பட்டது. ஆயின், "திருமாலுக்கடிமைசெய்." என்றுகூறிய தென்னையெனின்,சை வத்தில் ஞானபூசையில்வைத்துப்பூசிக்குஞ் சததகுரவருள்

விஷ்ணு வொருவராகலானும், ஸ்ரீமந் மாணிக்கவாசகசுவாமிக ளால் விஷ்ணுமுதலியவாகளை வழிபடியாராகக் கூறியிருத்த லானும், விஷ்ணுபக்தி சைவாகளுக்கு நிர்பபாதிதமாயப பெற பபட்டதெனக

சிவதத்வவிவேகவிருத்தி.

"திருமாலிந் திரன்பிரம னுபமனியன் றபனனந்தி
  செயவேளாதித்
தருமமுது குரவருக்கும் தனதருளா லாசிரியத்
  தன்மைநல்கி
வருமெவாககு முதறகுருவாய் மெய்ஞ்ஞான முதநினாகனைம்
  மலருமவாயந்த
வுருவழகும் குறுநகையுங காட்டியரு டருஞ்சிவனை
  யுளத்தில்வைபபாம்."

திருவாசகம.

"கானார்புலிததோ லுடைதலையூண்காடுபதி
யானாலவனுககிங காட்படுவாராரேடீ
யானாலுங்கேளா யயனுந்திருமாலும்
வானாடர்கோவும் வழியடியார்சாழலோ"

என்றுவரும உணமைவாக்கியங்களே சானறுமென்க. இதனால்விஷ்ணுபக்தி தோஷமில்லாதெ,நன்றும அது பாஞ்ச ராத்திரமார்க்கமபற்றிச்செயவது விருததமெனறும,சிவாகமப விதிததபடிசசெயவது தககதென்றுஞ, சாதிக்கபபடடது. இ பபடிவிசாரித் தறிவதொழிநது திருமாலுக்கடிமை செயயெ னறது அவரைப பரமென்றுகூறியதாக மயங்கியழவந்தது மா யததெனக "యత్పాదాంబుజ పూజయాహరిరభూద్దేవో౽వ్యయస్సంస్తు తఃనానాచార్యభూత్కృపాలువిధిప్రభృతయో౽ప్యాచార్యయదాజ్ఞావశాత్ । తం కాలాంతకమంతకాంతకమహాకాంతంమహస్సంతతం। సంతస్స్వాంతసరోజరాజి చరణాంభోజంభజంత్యాదరాత్" என்கிற சூதசமஹிதரவாக்கியத தால் எந்தமஹாதேவனுடைய ஆக்ஞாவசத்தராய அவனுடை ய ஸ்ரீபாதத்தைபாசிதது விஷ்ணு, லட்சுமி, பிரம்ஹாமுதலி

ய சமஸ்ததேவர்க்களும் எல்லாராலும் பூஜிக்கத்தக்க யோக்ய தையையடைந்தார்களோ, அப்படிப்பட்ட காலாந்தகனும், அந்தகாந்தகனும், உமாகாந்தனுமாகிய ஸ்ரீபரசிவப்பிரபுவை ஹ்ருதய புண்டரீகத்தியிலுள்ளவனாகச் சிவஞானிகள் தியானிக்கின்றார்களென்று பெறப்பட்டதனால் விஷ்ணுபக்தி நிரபராதிதமாயச் சாதிக்கப்பட்டது. அன்றியும்,

"வாழ்த்துவதும்வானவர்கடாம் வாழவான்மனநின்பாற்
றாழ்த்துவதுந்தாமுயர்ந்து தம்மையெல்லாந்தொழவேண்டிச்
சூழ்த்துமதுகரமுரலுந் தாரோயைநாயடியேன்
பாழ்த்தபிறப்பறுத்திடுவான் யானுமுன்னைப்பரவுவனே."

என்றருளிய வாதவூரடிகள்திருவாக்கானும் உண்மைவெளிப்பட்டதென்க. மேலிரண்டுவாக்கியங்களாலும் சமஸ்ததேவர்களும் சிவாராதனத்தால் உலகத்தவர்கள் தம்மைவழிபட்டொழுகும் பெரும் பாக்கியத்தை யடைந்தார்களென்று பெறப்பட்டதனால் திருமாலுக்கடிமைசெயவென்னும் வாக்கியத்தாலெமக்கொருவிரோதமுமின்றென்க. இதுமட்டோ, "తథాగస్త్యాదిమునయో దుర్వాసా నందికేశ్వరః । మహాకాళో దధీచిశ్చ పాణినిశ్చ గణాదయః స్కందో భృంగిరిటి వీరభద్రశ్చ ప్రమథాదయః । అజో హరిస్సహస్రాక్షో బాణాసురదశాననౌ । వసిష్ఠయయౌ శ్రీభరద్వాజశ్చ గౌతమః । ఏతే పరమశైవాశ్చ భజంతి పరయా ముదా" என்கிறவாக்கியத்தால் அகஸ்தியர், துர்வாசர், நந்திகேசுவரர், மஹாகாளர், ததீசி, பாணினி, ஸ்கந்தர், பிருங்கி, வீரபத்திரர், பிரமஹா, விஷ்ணு, இந்திரன், பாணாசுரன், இராவணன், வசிஷ்டர், வான்மீகர், பாரத்வாஜர், கௌதமர், மற்றுஞ் சிவகணத்தலைவர் முதலியவர்களைப் பரமசைவர்களாயக்கொண்டு தீக்ஷிதஸ்வாமிகள் ஸ்தோத்திரஞ்செய்திருப்பதானும் ஔவையாரருளிய விஷ்ணுசம்பந்தமானவாக்கியம் சமர்த்திக்கப்பட்டதென்க ஔவையென்பவர் சுத்தசைவசித்தாந்தப் பெருஞ்செல்வத்தினையுடையவரென்று உலகமெல்லாஞ்சொல்லுமன்றியும், சைவர்களல்லாத மற்றைப்புறச்சமயிகளும் அவரைச் சைவசிரோமணியென்று சொல்வாராகவு

ம, விபரீதத்தால் வாயில்வந்தபடிப் பிதற்றவந்தது கேவலம அறியாமை யாயிற்றெனக.

இதுநிற்க, அத்துஷ்டவாசகத்தில் "எண்ணெழுத்திகழேல்" என்பதை விஷ்ணுநாமமாகிய அஷ்டாட்சரத்தையிகழாதேயெ ன்று சொன்னதாக எழுதித்தொலைத்தார. கற்றறிந்தவர்களெ ல்லாம் எண்ணும், எழுத்தும், என்று பொருள்கொண்டிருப் பாகளென்றியும, அதனுண்மைதோன்ற "எண்ணுமெழுத்துங்க ண்ணெனத்தகும்." என்று ஔவையாரே கூறியிருக்கின்றாரா கலானும், இவர்சகோதரராகிய தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளு வதேவரும, "எணணென்பவேனை யெழுத்தென்பவிவ்விரண்டுங் - கண்ணென்பவாழுமுயிர்க்கு" எனறு தெள ளிதிற் கூறியிருக கின்றாராகலானும, "மையறரு - மெட்டெழுத்தை யோதியிவோர் மணணெப்பொழுதும், கட்டுரைக்கவென்னக் கௌதமனு, ரிட்டபெ ருஞ்-சாபத்தியல்பு." எனறு இரட்டையரால் புறக்கணித்துரை ககபபட்ட எட்டெழுத்தையே ஔவையாரசொல்லவநதாரெ னபது அவதிவாசகமாயமுடிநததென்க. அவனது அஷ்டாக்ஷ ரமந்திரசெபம் மோக்ஷசாதகமெனறு கூறியமுதாரே! தனது ஊத்தை வாயைத்திறவாமலிருக்ககூடாதா? சீ! சீ! துர்க்கந தம்வீசுகின்றதே! இபபேதைக்கு அஷ்டாக்ஷரமென்பதேது? பி ரணவத்தைககழித்தால் சப்தாக்ஷரமாகுமனறி அஷ்டாக்ஷரமெ ன்பதுவிருத்தமாகுமே! நாராயணதிநாமங்கள மநதிரராஜமாகி யபிரணவததைச சிரசிற்றுங்கிக்கொணடிருலேயேஜபயோ க்யதையை யடைநதனவனறி ஸ்ரீபஞ்சாட்சரத்தைப்போல் பி ரணவசகிதமாகாமலே வர்ததிக்கும விசேஷமுடையனவன்று ம. பஞ்சாட்சரமோவெனின, சமஸ்தபதார்த்தங்கட்கும்ல வண ம் பிரதானமாய்ப் பாலுக்கெப்படிப் பிரதானமில்லையோ, அ துபோல் பிரணவங்கூடாமலே முக்திப்பிரதாயகமாமென்று சத்துக்கள நிச்சயித்திருக்கின்றனர். "ప్రణవం శతరుద్రీయం తథాధర్వ శిరశ్శిఖా। తేషాం స్వాధ్యాయః శ్రుత్యాధ్యాయకత్వం ఋతేః" என்கிற பிர மாணவாக்கியத்தால் ஓங்காரமும், ஸ்ரீருத்ரமும், அதர்வசிரஸ் சிகையும் ஸ்வாத்யாயமாய்ச் செபிக்கத்தக்கனவென்று வெளி

ப்பட்டதனுல் பிரணவமானது பிரத்யேகமந்திரமென்று நிச்ச யிக்கப்பட்டு நாராயணுதிநாமங்களுக்கு மந்திரபுஷ்டியாகச் சே ர்த்துக்கொண்டதாய் பெறப்பட்டது. பிரணவமானது அக்ஷ ரத்திரயாத்மகபிரமஹ்வாசகமாகிய மந்திரமாகலான் ஜபயோக் யமல்லாத மந்திரங்களிற்சேர்த்து அனுட்டிக்கப்பட்டுவருகின் றது. விஷ்ணு, நாராயணுதிமந்திரங்கள் பிரணவத்தைப்பன்னி யில் ஸ்வதப்பிரமாணங்களும், முக்திஹேதுவுமாகாமையால் முமுக்ஷுக்கள் அவற்றைப் பரித்யஜிப்பாரென்க. மானவபுரா ணத்தில் "నారాయణాదినామాని విసృజ్య నవిచారతః। జపేచ్ఛివాదినామాని సద్యోముక్తింయదీచ్ఛసి" என்கிறவாக்கியத்தால் சத்யோமுக்திய டைய வேணடுமெனகிற இச்சையுடையவர்கள் நாராயணுதி நாமங்களைவிட்டு விசாரமின்றிச் சிவநாமங்களைச் செபிக்கக்க டவா என்று பெறப்பட்டதனுல் இவர்கள் அஷ்டாக்ஷரியினு டைய தௌர்ப்பல்யம் வெளிப்பட்டதெனக. பிரணவத்தைச் சேர்க்காதபடசத்தில ஜபயோகபமும், சுருதிவிதானதவமும் நாராயணுதி மந்திரங்களுக்குச்சம்பவிக்காமையும், பிரணவமி ல்லாமலே ஜபயோக்யமும், சுருதிவிதானதவமும் ஸ்ரீபஞ்சா ட்சரிக்குச் சம்பவித்திருப்பதுமாகிய வுணமையால் எங்கள் அஷ்டாட்க்ஷரிமோக்ஷவிதாயகமுடையதென்று கூறவந்தது நிரஸ்தமாயிற்றெனக. இப்படிப்பட்ட தௌர்ப்பல்யமந்திரத் தையே ஔவையார் விரும்பவந்தாரென்றுதொடுத்த வினவ முக்கும் விட்டொழிந்ததென்க. மேலநியாயங்களால் ஔவை யார இவர்க ளெட்டெழுத்தைக் கூறியதிலலையென்று வெளி பபட்டதனுல் எணணெழுத்தெனபதை எண்ணுகின்ற எழுத் தையென்று பொருளகொணடு ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரசெபத்தைக் கூறினாரெனினும நிர்பபாதகமாயபெறப்படும. "சிவாயநம" என்றறற்றொடககத்துவாக்கியங்களால் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்துண் மையைக் கூறியிருக்கின்றூராகையால் எமதுவாசகம பிழைப டாதென்க. "అగస్త్యరామాదిభిరాదృతత్వాదముష్యమంత్రస్యచవైదికత్వాత్। పరస్యతత్త్వస్యచవాచకత్వాన్నమశ్శివాయేతిసదాజపధ్వం" என்கிற பி ரமஹோத்தரகண்ட வாக்கியத்தால் அகஸ்தியா, ஸ்ரீராமபத்தி

ரர் முதலானவர்களெல்லாம் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரசெபத்தியான பு ராளாகவே யிருந்தார்களென்று பெறப்பட்டதனால் வேதசம் பந்தமுடையதும், பரதத்வவாசகமுமாகிய ந - ம - சி - வா - ய என்னு மைந்தெழுத்துண்மை யினிதுவெளிப்பட்டது. இந் நூல ஞபயோக்யமாகிய ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமே ஔவையார்க் குடன்பாடன்றி இவர்கள அஷ்டாக்ஷரியைமறந்துங் கூறினாரில லையெனக. அவர் செய்தருளிய "விநாயகரகவல" என்னு நூலில் "சத்தத்தினுள்ளே சதாசிவங்காட்டிச் சித்தத்தினுள்ளே சிவலிங்கங்காட்டி, அணுவிற்கணுவா யப்பாலுக்கப்பாலாய்க், கணுமுற்றிநின்ற கரும்புள்ளேகாட்டி, வேடமுநீறும் விளங்கநிறுத்திக், கூடுமெய்த்தொண்டர் குழாத்துடன்கூட்டி, அஞ்சக்கரத்தி னரும்பொருடன்னை, நெஞ்சக்கருத்தி னிலையறிவித்துத், தத்துவநிலையைத் தந்தெனையாண்ட, வித்தவிநாயக விரைகழல்சரணே" என்றருளினாராக லின் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரசெபத்தியானமே மோக்ஷவிதாயகமென்று அவருடையநிச்சயம வெளிப்பட்டது இன்னு மிவ்வாறு பல பிரமாணங்க ளுண்டாமாகலின அவற்றைச சற்றேனும யோசியாது எண்ணெழுத்தென்பதற்கு அஷ்டாக்ஷரமென்றழுவந்து பேரிழவு தொலைந்துபோயிற்றென்க.

இனி யவ்வழுவாசகத்தில, "சக்கரநெறிநில" என்கிற வாக்கியத்தால் சக்ராங்கிதமபெற்று அவனுக்குத் தாசரென்கிற பிரபத்திநெறியில நிற்கவேண்டுமென்று சொன்னதாக அழுவந்தார். இப்படி அன்னிய சமயநூலிலவந்துவிழுந்து தலையடித்துக்கொள்ள இவர்க்கென்ன தலையெழுத்தோ அறிகில ம சக்ராங்கிதமாக்கத்தைக்கூறினா ரென்னுமிடத்துத் தாமுமந்நெறிநின்றாரென்பது தானேபோதரும. ஆகவே, அவர்க்கு நாமத்தைச்சாத்திச் சூடுபோட்ட ஆசிரியர்வேணடும அவரியாவர்? அன்றியும, "சங்குநெறிநில" என்றும, "நாமநெறிநில்" என்றும ஏன் கூறாதுவிடுத்தனர் சக்கரத்தைக் காட்டிலும் நாமம்போடுகிறது முக்கியமாமே! நாமம்போட்டல்லவோ சுடவேணடும்? சைவத்தை நீற்றுநெறிஎன்று கூறுவது பிரசித்தியாமே' அதுபோல் நாமநெறியென்றுகூறுவது அத்தியாவசியமாகவும, அதனை ஏன்விடுத்தனர்? அவர்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய "நீறில்லாநெற்றிபாழ்" என்றற்றொடக்கத்து வாக்கியங்களால் அவர் சுத்தசைவசிகாமணியென்பது பெறப்பட்டிருக்கவும், ஐயையோ இப்படி வீண்வழக்காட்டவி வனையேயின் றுன்மார்க்கரியாவரோ அறிகிலம். சூடுண்ட பாவிகளைக் கண்ணினாற்பார்ப்பதும் பெருங்குற்றமென்று சமஸ்தநூல்களுங் கூறுமாகவும் அப்பிரமாணிய சித்தமான பட்டைநாமஞ்சாத்திர சூடுபோட்டுக்கொள்ளுகிற மார்க்கத்தையே ஔவையார் கூறவந்தாரென்பது அவதிவாசகமா யொழிந்ததெனக.

இனி "శంఖచక్రం మృదా యస్తు కుర్యాత్తాపనకర్మణా। సశూద్రవ ద్బహిష్కార్య స్సర్వస్మాద్ద్విజకర్మణః" என்கிறவாக்கியத்தால் எவன் மிருத்திகையினாலும், தபனகாரியங்களாலுஞ் சங்கசக்ரமுத்திரைகளைத் தரிப்பானோ அவன் சூத்திரனைப்போல சமஸ்த காமியங்களிலுந் தியஜிக்கப்படுவானென்றும் "యథాశ్మశానగం కాష్ఠమనర్హం సర్వకర్మసు। శంఖచక్రాద్యంకసంచన్నృత్యగీతాదికం తథా" என்கிறவாக்கியத்தால் சுடுகாட்டிலுள்ள காஷ்டமானது சர்வகாமியங்களிலும் எப்படி அயோக்கியமாமோ, அப்படிப்போலவே சங்கசக்ர முத்திரைகளைத் தாங்குபவர்களும், தாசகளென்கிறபேரால் கோணங்கிக் கூத்தாடித்திரிபவர்களும் பரித்யஜிக்கப்படுவாராக என்றும் விஷ்ணு ஸ்மிருதியில் கூறப்பட்டிருத்தலால் சக்ராங்கிதமார்க்கம் சர்வோத்க்ருஷ்டமென்று சாதிக்க வந்தது கண்டிக்கப்பட்டதென்க. "బ్రాహ్మణో యది మోహాద్వా తాపయేద్వహ్నినా ద్వయం। నకర్మార్హో భవేదత్ర సతు పాషండసంజ్ఞితః" என்கிற வாயுஸம்ஹிதா வாக்கியத்தால் எந்தப்பிராமணன் அஞ்ஞானத்தினாலே சங்கசக்ராதிமுத்திரைகளைத் தரித்துக்கொள்ளுவானோ அவன் காமியங்களுக்கு யோக்யனாகாமற் போகிறதுந் தவிர பாஷண்டனென்றுஞ் சொல்லப்படுவான் என்றும், "వేదేషు యజ్ఞభాగేషు యస్యనాస్త్యధికారితా। సతాపయిత్వా చ

చక్రాదీన్ ధారయేత్తు భుజద్వయే" என்கிற ஸௌரபுராண வாக்கியத்தால் யாகங்களுக்கு உபயுக்தங்களாகிய வேதங்களில் எவனுக்கதிகாரமில்லையோ அவன் இரண்டுபுஜங்களிலும் சங்கசக்ராதி சின்னங்களை தரிக்கத்தக்கவனென்றும், "బ్రాహ్మణో యది మోహేన ధారయేత్ తప్తముద్రికాః। తస్యదర్శనమాత్రేణ కుర్యాత్సూర్యావలోకనం" என்கிற ஷெ புராண வாக்கியத்தால் எந்தப்பிராமணன் அக்னிதப்தங்களாகிய முத்திரைகளைத் தெரியாமையால் தரித்துக்கொள்ளுவானோ அவனைப் பார்த்தவுடனே அந்தப் பாவ நீங்கும்பொருட்டுச் சூரியதரிசனம் பண்ணவேண்டும் என்றும், "పూర్వజన్మతసుం దధ్వా శంఖచక్రాదిభిః స్పృశేత్। నతస్యనిష్కృతి ర్వేదైఃపిస్నానదానవ్రతాదిభిః" என்கிற வந்ஹிபுராண வாக்கியத்தால் எந்தவிப்பிரன் அக்னிதப்தமான சங்கசக்ராதிகளால் தேகத்தைக் கொளுத்திக்கொள்ளுவானோ அவனுக்கு ஸ்நானதான விரதங்கள்முதலான எந்த ஸத்காமங்களாலேயும் பரிகாரமுண்டாகமாட்டாது என்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டதனால் இவர்கள் பேரிழவுமாக்கம் பேசிக்கப்பட்டதென்க. இன்னும் "శంఖచక్రగదాపాశచాపఖడ్గాంకుశాదిభిః। అంకితాశ్చ యూయం యూయం భవతబాహ్యాశ్రౌతధర్మాః" என்கிற சூதஸம்ஹிதா வாக்கியத்தால் சங்கு, சக்ரம், கதை, பாசம், தனுசு, கண்டம், அங்குசமுதலாகிய சின்னங்களைத் தரிப்பவர்கள் பிராம்மணர்களாவார்களென்று கூறப்பட்டதன்றியும், காசிகண்டத்தில் "వేదబాహ్యేషు తంత్రేషు పాంచరాత్రేషు చద్విజాః। భవంతో దీక్షితా యూయం యుష్మాకం వంశజాస్తథా। అంగేషుచాంకితా యూయం శంఖచక్రాంకుశాదిభిః। భవత శ్రద్ధయా సార్ధం వేదబాహ్యా ద్విజాధమాః" என்கிற வாக்கியத்தால் வேதவிருத்தமாகிய பாஞ்சராத்திர தந்திரத்தில் தீக்ஷையடைந்த நீங்களும், உங்கள் வம்சஸ்தர்களும், அங்கங்களில் சங்கசக்ராங்குசமுதலிய சின்னங்களைத் தாங்கினவர்களாய் வேதபாஹ்யர்களும், பிராமஹணதமர்களுமாவீர்க்

ளாக என்று ததீசி முனிவர் சபித்ததாகப் பெறப்பட்டதனு
னும் இவர்கள் சக்ராங்கிதவைபவம் பாழாயவிட்டதென்க.
இப்படித் ததீசிகண்ணுவாதிகளுடைய சாபசகிரஸ்தராய்க் கி
டந்துழலும் பாஞ்சராத்திரப் பேய்கள் சாபாநுகுணியமாக
ச் சிலக்ரூபனுவாக்கியங்களைக் கொண்டு மந்தமதிகளைவஞ்சி
ப் பாராயினும் பரிபாகிகளை மயங்காரென்க. இந்த நியாயங்
களால் சக்ராங்கிதமாகத்தையே "சக்கரநெறிநில்" என்று
ஔவையார் நவியதாக அபார்த்தங்கொண்டு பிதற்றவந்த மூ
டவாசகம் நிரஸ்தமாயவிட்டதென்க.

இதுநிற்க, ஜாபாலசுருதியில், "అథాచారంశృణ్వంత్వగ్ని
హోత్రాదిభస్మ గృహీత్వా విమృజ్యాఙ్గాని సంస్పృశేత్ । తత్రోపరిత్రిపుండ్రం
ధారయేద్బ్రాహ్మణానామయంధర్మోవర్ణాశ్రమాణాం" — என்கிறவாக்கி
யத்தால் ஆசாரத்தைவிரும்பும் பிராமஹணுதி சாதுர்வர்ணத்
தாரும் அக்னிமந்திரத்தால் விபூதியைக் கையாலெடுத்துச்
சர்வாங்கங்களிலும் பூசிக்கொண்டு பின்னர் திரிபுண்டரமாக
ப் பொதுதாமமாய அணியவேண்டுமென்றும், கைவல்யோ
பநிஷத்தில், "అత్యాశ్రమస్థ స్సకృత్త్రిపుండ్రం భస్మనాకరోతి సోపి
ద్యాః । బ్రహ్మచారిగృహస్థవానప్రస్థయతీర్వా సమస్తపాతకేభ్యఉపపాతకేభ్యః
పూతోభవతి" என்கிறவாக்கியத்தால் அத்தியாசசிரமியாயிருக்
கிற பிரமஹசாரி, கிருஹஸ்தன், வானப்பிரஸ்தன், சந்யாசி
யென்கிற ஆசிரமிகளில் பஸ்மத்தினுல் எவனுவது ஒருதர
ம் திரிபுண்டரதாரணஞ்செய்து கொள்ளுவானுகில் அவன்
எல்லா மஹாபாதகவுபபாதகங்களினின்றும் விடுபட்டுப்பரி
சுத்தனுவான் என்றும் பெறப்பட்டதனுல் நீற்றுநெறி வே
தோக்தமாகிய செந்நெறியென்று மேலோர்களால் நிச்சயிக்
கப்பட்டிருக்கின்றது.

வாமனபுராணத்தில்,— "చతుర్వేదధరోవిప్రః భూతిరుద్రాక్షవ
ర్జితః । యథాచండాలభాండస్థంతథాభాగీరథీజలం" என்கிறவாக்கியத்

தால் விபூதி ருத்ராக்ஷங்களைத் தரிக்காத பிராம்ஹணன் நானுருவேதங்களை யோதினவனுயினும், சண்டாளனுடைய பாண்டத்திலிருக்குங் கங்காசலத்துக் கொப்பாவான் என்றும், "யஸ்யபாலே ந த்ருச்யேத த்ரிபுண்ட்ரம் ருத்ராக்ஷமாலிகா । யஸ்யலிங்கார்ச்சனம் நாஸ்தி ஸ ஏவ சண்டாளஸ்ஸம:" என்கிறவாக்கியத்தால் எவனுக்கு நெற்றியில் விபூதியும், அங்கத்தில் உருத்திராக்கமும், சிவலிங்கார்ச்சனமு மில்லையோ அவன் சண்டாள ஜீவனத்தையுடையவனுவானென்றும் நிஷேதிக்கப்பட்டதுபோலவே, விபூதியணியாதவருடைய நெற்றி மூதேவி வாழுந்தானமாகிய பெரும்பாழையுடையது என்று திரஸ்கரித்தவராகிய ஔவையார் இவர்கள் சுடுநெறியைச் சொல்லவந்தாரென்பது பேடிவார்த்தமாய் விட்டதென்க.

இனி, "முகே பஞ்சாக்ஷரம் கண்டே ருத்ராக்ஷமாலிகா । பாலே தஸ்ய த்ரிபுண்ட்ரம் ஸ ருத்ரோ நாத்ர ஸம்சய:" என்கிறவாக்கியத்தால் எவனுடைய முகத்தில் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமும், கண்டத்தில் உருத்திராக்கமாலிகையும், நெற்றியில் பஸ்மத்திஞல் திரிபுண்டரமும் பிரகாசிக்கின்றனவோ அவனை ஸ்ரீருத்ரமூர்த்தியென்று சொல்லுவதற் கெவ்வளவுஞ் சந்தேகமில்லையென்று மேல் வாமன புராணத்திலேதானே சொல்லப்பட்டிருத்தலால் "வேடமுநீறும் விளங்கநிறுத்தி" என்கிற வாக்கியாதரவுகொண்டு ஔவையாருடையசற்சமயமும்,சதாநுட்டானமுமிதுவாகுமென்று புத்திமான்கள் கண்டறியாமறபோகார். உண்மையில் "சக்கரநெறிநில்" என்பது அரசனுடைய ஆக்ஞாசக்கரத்தின்வழி நிற்கவேண்டுமென்பது மேதாவியர்விதந்து கூறுவரென்க. இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

இதுநிற்க, அம்மூடவாசகத்தில் ஞானம் சிவனுலும்,மோக்ஷம விஷ்ணுவாலும் அடையத்தக்கதென்று ஒரு புராண வாக்கியத்தைக் காட்டியழுதார் ஞானமடைந்தவர்க்கு மோ

க்ஷம கைவந்தபொருளாகையால் மோக்ஷாதிகாரம் சிவனு
க்கில்லையென்பது அவிவேகமெனக. சிவனையடைந்தவர்க்கு
ஞானமாத்திரமேயன்றி மோக்ஷசித்தியில்லையெனின், மோ
க்ஷத்தைப் பயக்காதஞானம் அவலஞானமாகையால் ஞான
த்தின்பொருட்டுச் சிவனையடைவதும் அவலமாய்விடுமெ
னக. சிவனால் ஞானத்தையடைந்தபின்னர் விஷ்ணுவால்
மோக்ஷமுடையத்தக்கதெனின், ஞானிகளாயினர் பிறகே விஷ்
ணுவாராதனம் பிரயோஜனமாகையால் ஞானத்தின்பொரு
ட்டு எல்லாரும் சைவர்களாதல் வேண்டும். இன்னு மிவ்
வாறு பலவிபரீதத்தை விளைவிப்பதாகிய அந்த வேறுபவாக்
கியத்தை இவர்க்கும் பேர்கொடுத்த புத்திமான்யாவரோ?
அதிருக்கிலும் ஆதித்யபுராணத்தில்,— “బ్రహ్మాదిస్తమ్బపర్యన్తాన్
పశూన్బద్ధ్వా మహేశ్వరః । పాశైరేతైః పతిర్దేవః కార్యం కారయతి స్వయం”
எனகிறவாக்கியத்தால் பதியாகியமகேசுவரர் தாமேபிரம
ஹாதிஸ்தம்பபரியந்தங்களாகிய பசுக்களை மலமாயாதி பா
சங்களாற்கட்டிக் காரியங்களைச் செய்விக்கின்றார் என்றும்,
“బ్రహ్మవిష్ణుసురేన్ద్రాద్యాః పశవః పరికీర్తితాః । తేషాం పతిత్వాద్దేవేశః శివః
పశుపతిస్స్మృతః” என்கிறவாக்கியத்தால் பிரமன், விஷ்ணு, இந்
திரன் முதலானவர்கள் பசுக்களென்றும், தேவதேவனாகிய
பரமேசுவர ரொருவர்தாமே பதியென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்
டதனால் பாசசம்பந்திகளாகிய பசுக்களிலொருவராகும் விஷ்
ணுவை மோக்ஷதாதாவென்று சொல்லவந்தது அறியா
மையென்க. “స్వతస్సిద్ధం పతిత్వం మే యుష్మాకం పశుతాపి చ” என்கிற
வாக்கியத்தால் ஓ விஷ்ணுவாதிகளே! உங்களுக்குப் பசுத்துவ
மும் எனக்குப் பதித்துவமும் ஸ்வபாவசித்தமான அநாதிகம
மென்று சிவனருளிச்செய்த வுண்மையுஞ் சான்றாமெனக.

இனி, “జ్ఞాత్వా తం మృత్యుమత్యేతి నాన్యః పన్థా విముక్తయే” என்
கிற கைவல்யோபநிஷத்வாக்கியத்தால் சிவஞானத்தால் மிரு

த்துவைக்கட்டப்பனென்றும், சிவஞானத்தைக் காட்டிலும் வேறாகிய முக்தியுபாயமில்லையென்றுஞ் சொல்லப்பட்டதா லே ஞானகர்த்தா சிவனென்றும், மோக்ஷகர்த்தா விஷ்ணு வென்றுங் காட்டவந்த அவதிவாசகம்பாழ்த்ததென்க. "జ్ఞాత్వా శివం శాంతిమత్యంతమేతి" என்கிற சுருதியால் சிவஞானத்தை யடைந்தவர்கள் ஜனனமரணப் பிரவாஹதுஸ்தரமாகிய ஸம்ஸார நுக்கத்தி னின்றும் அத்யந்த சாந்தியடைகின்றாக ளென்றும், "ఈశం జ్ఞాత్వా అమృతా భవంతి" என்கிற சுருதியால் சிவ பெருமானையே ஜகஜ்ஜந்மாதி காரணமென்றும், முமுக்ஷுக்க ளபிப்ராயப்பதமென்றுந் தெரிந்துகொண்டவர்கள் முக்தரா கின்றார்களென்றும் பெறப்பட்டதனால் ஞானமோக்ஷங்களிர ண்டுஞ் சிவனாலேயே யடையத்தக்கதென்று வெளிப்பட் டது.

> "சிவமான ஞானந் தெளியவொண் சித்தி
> சிவமான ஞானந் தெளியவொண் முத்தி
> சிவமான ஞானஞ் சிவபரத் தேயேச
> சிவமான ஞானஞ் சிவானந்த நல்குமே."

என்னுந் திருமந்திரவுரையானுந் தெளியக்கடவர். "సర్వమన్యత్పరిత్యజ్య హేయమన్యద్వినాశ్వరం । శివ ఏవ సదా ధ్యేయస్సర్వసంసారనాశకః" என்கிற பைப்பலாத வாக்கியத்தால் பரித்யஜிக்க வேண்டிய விஷ்ணுமுதலான சமஸ்ததேவர்களையும்விட்டுச் சமஸாரதுக்கநாசன பூர்வகமாகிய முக்திப் பிராப்தியின் பொருட்டுச் சிவனொருவனே சர்வகாலத்திலுந் தியானஞ்செ ய்யத்தக்கவன் என்று விதிக்கப்பட்டதனால் மோக்ஷகர்த்தா விஷ்ணுவென்று கூறவந்த வீணவாதம் விட்டொழிந்ததெ ன்க. இன்னும், சுவேதாசுவத ரோபநிஷத்தில், "యదా చర్మవదాకాశం వేష్టయిష్యంతి మానవాః । తదా శివమవిజ్ఞాయ దుఃఖస్యాంతో భవిష్యతి" என்கிறவாக்கியத்தால் உலகத்தில் மானவர்கள் எப்

போது ஆகாசத்தைச் சாமமாக மேலே போர்த்துக்கொள்ளுவார்களோ அப்போது சிவனைச் சேவிக்காமல் துக்காந்தரூபமாகிய மோக்ஷத்தையடைவார்களென்று பெறப்பட்டதன்றியும், "విహాయసాంబమీశానం యజంతేదేవతాంతరం। తేమహాఘోరసంసారేపతంతిహివిమోహితాః." என்கிற பாத்மவாக்கியத்தால் பவானிபதியாகிய சிவனைப் பூசிக்காமல் அன்னிய தெய்வங்களை யாவர் பூசிக்கின்றார்களோ, அவர்கள் மோகாந்தகாரர்களாய்க் கோரஸம்ஸாரத்தில் வீழ்ந்தவர்களென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டதனால் ஞானமோக்ஷங்களிரண்டிற்கும் சிவனொருவனேயே யடையத்தக்கவனென்று சாதிக்கப்பட்டது மேல் நியாயங்களால் சிவனால் ஞானமும், விஷ்ணுவால் மோக்ஷமும் உண்டாகுமென்றுரைவந்த விபரீதஞானம் விலகிவிட்டதெனக.

இதுமட்டோ, விஷ்ணுவானவர் கபிலராகத் தபோறு புராரியாகிய சிவனிடத்தில் சாங்கிய ஞானோபதேசம் பெற்றனரென்று ஸ்காந்தத்திலும், பதரிகாச்சிரமத்தில் நாராயணராகுக்குச் சிவன் வெளிப்பட்டுச் சிவகீதை யென்னும் அத்தியாயமும் உபதேசித்தனரென்று கூர்மபுராணம் உத்தரகாண்டத்திலும், பஞ்சவடியிடத்தில் அகஸ்தியரிடத்தில் விரஜாதீக்ஷையடைந்த ஸ்ரீராமபிரானுக்குச் சிவன் வெளிப்பட்டுச் சிவகீதை யுபதேசித்தனரென்று பத்மபுராணம் உத்தரகாண்டத்திலும், சரஸ்வதிக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் முன்னும் பின்னுமாக ஞானவைபவ காண்டத்தையும், பிருஹஸ்பதி பகவானுக்கு முக்திகாண்டத்தையும், பிரமதேவருக்குப் பிரமகீதையையும் சிவனே வெளிப்பட்டருளினாரென்று சூதஸம்ஹிதையினுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனமையால் விஷ்ணுவாதிகளுக்கு ஞானத்தையளிப்பவர் சிவபெருமானேயென்று பெறப்பட்டதனால் விஷ்ணுவுக்கு ஞானமோக்ஷங்க ளளிக்குஞ் சக்தியுண்டென்று நாமெந்தம

யால் சொல்லத்துணிவோம்! இதுநிற்க, விஷ்ணுவால் ஞான
மடைந்தவர்களுண்டெனின், அவர்களையின்னாரென்று வெ
ளிப்படுத்தல்வேண்டும். ஒருவருமில்லையாகவும், ஞாநாதி
க்கம் விஷ்ணுவுக்குக் கூறுவது துரபிமானமெனக. கண்ணன்
அருச்சுனனுக்குக் கீதோபதேசஞ் செய்ததில்லையோவெனி
ன், அந்தஞானம் உபமன்னிய முனிவரிடத்துப் பெற்ற
தேயன்றிச் சாவகனாதலால் ஞாநாதிக்கங் கூறுவது
பொருந்தாதெனக. கிருஷ்ணர் ஞாநாதிக்கமடைந்தவராயி
னும் ஆசாரியாதிக்கம் பெற்றமையால் அருச்சுனனுக்கு அவ
ருபதேசித்தஞானம் அஸ்திரமாகிமீண்டும் உத்தரகீதையை
யுபதேசித்தனர். இப்படி யிரண்டுமுறை யுபதேசிக்கப்பெற்
றும் அவ்வருச்சுனன் கண்ணப்பராக அவதரித்துச் சிவாரா
தனத்தால் முத்தியடைந்த மான்மியத்தை மேலிடங்களில்
(எஅ) வந்த பாகத்தில் கூறியிருக்கின்றோமாகையால் விஷ்
ணுவுக்கு ஞாநாதிக்கமுண்டென்பதும் இல்லையென்பதும்
புத்திமான்கள் கண்டறியாமற்போகார். சிவபெருமானோவெ
னின், தக்ஷிணாமூர்த்தமாயெழுந்தருளிச் சனகாதிமுனிவர்க்
கருளியும், திருப்பெருந்துறையில் குருந்தடியி லெழுந்தருளி
வாதவூராதிகளுக்கருளியும், இன்னும்பலவாறு ஞானாசிரியத்
தலைமை தோன்றவியைந்து சின்மயகோலங் காட்டிநின்ற வு
ண்மையைச் சங்கரஸம்ஹிதை, ஹாலாஸ்யமாஹாத்மிய முத
லிய பிரமாணங்களால் நிச்சயிக்கக்கூடுமென்க. இதுமட்டோ,
மந்திரம், யந்திரம், தந்திரம், சிற்பம், வைத்தியம், ஜோசியமு
தலிய சர்வசாஸ்திர ஞாநாதிக்கமுஞ் சிவனுக்கே அந்தந்த
நூல்களில் கூறப்பட்டதன்றி யிதரதேவதாசம்பந்தம் நிரஸ்
தமென்க. "అష్టాదశానాం విద్యానామేతాసాం భిన్నవర్త్మనామ్। ఆదికర్తా
కవిస్సాక్షీ శూలపాణిర్మహేశ్వరః" என்கிறவாக்கியத்தால் அஷ்டா
தசவித்தைக்கும் கர்த்தா சூலபாணியாகிய சிவபெருமானே
யென்று பெறப்பட்டவுண்மையானுந் தெளியக்கடவர். இது

காறுங்கூறிய நியாயங்களால் ஞானாதிக்கமே விஷ்ணுவுக்கில்லையென்று வெளிப்பட்டதனால் மோக்ஷாதிக்கமுமுண்டென்று நாமெந்தஆதாரவால் சொல்லத்துணிவோம். ஆயினை விஷ்ணுவை ஆச்ரயிப்பவர்களடையுங் கதிதானியாதெனின், விஷ்ணுபதத்தை யடைவார்களென்பதில் எமக்கொரு ஆடங்கமுமின்றென்க. அது மோக்ஷபதமல்லவோ வெனின், காலத்திரயத்தினுமன்றும். மோக்ஷமென்பது சாலோகம், சாமீபம், சாரூபம், சாயுஜ்யமென்று அதிகாரபேதத்தால் சரியை கிரியை யோகஞானங்களை அனுஷ்டிப்பவர்கள் அடையும்பேறுகள் நிச்சயமாகையால் சரியைக்கே அதிகாரிகளல்லாத விஷ்ணுபக்தர்களாகிய பாஞ்சராத்திரிகள் உண்மைஞானத்தாலடையுஞ் சிவப்பேற்றினை எப்படியடைவார்கள்? சிவனை ஆராதித்துப் பரமபதமாகிய உன்னதஸ்தானத்தை விஷ்ணுமூர்த்தி அடைந்தாரென்று கூறும் ருக்ஸம்ஹிதாவாக்கியத்தை மேல் (எஅ) வது பக்கத்திலேதானே கூறியிருக்கின்றோமாகையால் மோக்ஷபதம் இதுவாகுமென்று புத்திமான்கள் கண்டிராமற் போகார். பாஞ்சராத்திரிகள் விஷ்ணுசாரூப்பியத்தையே பரமமுத்தியென்று கொண்டவராகையால் ஞானத்தின் பிரயோசனமாகிய சிவசாயுஜ்யப்பேறு அவர்களுக்குக் கிட்டாமற் போயிற்றென்க. இங்கே விஷ்ணு சாரூப்யமென்றது விஷ்ணுபதமென்றும் இந்திராதிபதங்கள் போலாமேயன்றி மோக்ஷபதமென்பது அறவேயிரஸ்தமென்க.

"கொள்ளேன்புரந்தரன் மாலயன்வாழ்வு குடிகெடினு
நள்ளேனினதடியா ரொடல்லா னரகம்புகினு
மெள்ளேன் திருவருளாலேயிருக்கப் பெறினிறைவா
வுள்ளேன்பிறதெய்வ முன்னையல்லா தெங்களுத்தமனே."

என்றருளிய ஸ்ரீமத் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவாக்கால் பிரம்ஹ விஷ்ணுக்களுடைய பதங்களை முமுக்ஷுக்கள்

விரும்பாரென்னு முண்மை வெளிப்பட்டதன்றியும், "శర్వా త్వత్తో జాంసపదిసుఖదో మే భవవిభో । విదిత్వం త్వత్త్వందిశసిఖలుత స్వాః ఫలమితి । పునశ్చ త్వాం ద్రష్టుం దివిభువివహాన్ పక్షిమృగతా మదృష్ట్వాతత్ఖేదం కథమిహ సహే శంకరవిభో" என்றருளிய சங்கராசாரியர் திருவாக்கால் விஷ்ணு பிரம்மாக்களாகிய பதங்களை யடைந்தால் பன்றியாகவும், ஹம்ஸமாகவும்பிறந்து சிவனுடைய திருவடிஞானத்தை யிழக்கவேண்டி வருமாகலின் அப்பதங்களை விரும்புவது பாதகமென்று நியாயம் வெளிப்பட்டதனால் விஷ்ணுபதமே மோக்ஷஸ்தானமென்றும், மோக்ஷமளிப்பவர் விஷ்ணுவேயென்றும், முமுக்ஷுக்கள் விஷ்ணுபதத்தையே விரும்புவார்களென்றுஞ் சொப்பனங்கண்டு பிதற்றிய சோம்பேறிவாதஞ்சோர்ந்து விட்டதென்க. ஆயின், கண்டாகர்ணனுக்கு கண்ணன்பால் மோக்ஷமடைகவென்று சிவன்சொன்னதென்னையெனின், பெற்றான் சாம்பனைத் தமதன்பராகிய உமாபதி சிவாசாரியரிடத்தில் முத்திபெறுகவென்று அருளியது போலாமேயன்றிக் கண்ணனை மோக்ஷாதிகாரியென்று கொண்டதல்லவென்க. கண்ணன் சிவதீக்ஷாபரனாய் சிவபெருமானிடத்து அன்புபூண் டொழுகிவந்த வுண்மையால் அவன் பெருமைதோன்ற அங்ஙன மருளியதன்றி வேறில்லையாம். அன்றியும், கண்டாகர்ணனென்பவன் பஸ்மருத்ராக்ஷ பஞ்சாக்ஷர சம்பந்தங்களால் பரம பவித்திரனாய் விளங்கினனென்பது பிரமாணசித்தமாகையால் மோக்ஷாதிபாய் விளங்கும் அவனுக்குக் கிருஷ்ணர் முத்திகொடுத்தாரென்பது ஔபசாரிகமேயன்றி வாஸ்தவமன்றென்க. கண்டாகர்ணனையும், பெற்றான் சாம்பனையும் முறையே கண்ணனிடத்தும், உமாபதி சிவாசாரியரிடத்தும் முத்திபெறுகவென் றருளியதுபோலவே மூலபுருஷராகிய விஷ்ணுமூர்த்தியை ஞானசம்பந்தமூர்த்திகளிடத்தில் சிவசாரூப்யம் பெறுகவென்றருளிய வுண

மையை மேலிடங்களில (உஉ) பக்கத்தில் காட்டியிருக்கின்றோமாகையால அதனைப பிரமாண பூர்வகமாயினிடு தகரிப பாடுமென்க «తత్ర పూర్వం మహావిష్ణుః పశ్చిమాలయసంజ్ఞికే। తపశ్చచార సారూప్యసంప్రాప్త్యై శూలినో హరిః॥ ౧॥ శాన్తో దాన్తో జితక్రోధో భస్మోద్ధూళితవిగ్రహః। రుద్రాక్షమాలాభరణో రుద్రాధ్యాయసతత్పరః॥ ౨॥ హృత్పుండరీకనిలయం విశ్వాక్షం విశ్వతోముఖం। విశ్వతఃపాదపాణ్యన్తం విశ్వరూపముమాపతిం॥ ౩॥ ధ్యాయమానో దివారాత్రం తతాప పరమంతపః। తపసా తస్య సంతుష్టః ప్రాహ విభూషయ శూలధృత్॥ ౪॥ వత్స విష్ణో ప్రసన్నోఽస్మి వరం వరయ సువ్రత। త్వమతీవ ప్రియోస్మాకం పార్వత్యాశ్చ విశేషతః॥ ౫॥ ఇతి దేవవచశ్శ్రుత్వా గురురాడః ప్రీతమానసః ప్రణమ్య గిరిజాధీశం స్పృష్టవాన్వరముత్తమం॥ ౬॥ భగవన్ దేవ సర్వజ్ఞ విశ్వేశ్వర మహేశ్వర। సారూప్యం మహ్యమీశాన ప్రసీద తవ శఙ్కర॥ ౭॥ శ్రుత్వా తు వచనం దేవః ప్రోవాచ మధుసూదనం। విష్ణో తవేష్టం దాస్యామి కాలే నైవ న చాన్యథా॥ ౮॥ వైవస్వతేఽన్తరే ప్రాప్తే హ్యష్టావింశతికే కలౌ। మద్భక్తస్తే హ్యసంబాధః ప్రదాస్యతి సరూపతాం॥ ౯॥ తావత్కాలం వ్యాఘ్రక్షేత్రే వస సదా కురు మహత్తపః। దేశేషు యత్ర యత్రాస్తి మదాలయముత్తమం॥ ౧౦॥ తత్ర తత్ర చ సంబంధ గుహాం శోభక్తిమాన్స్వధీః। ద్రావిడస్తు ద్విభిః స్తోత్రైః ప్రీణయిష్యతి మాం ముదా॥ ౧౧॥ అత్ర శాంభవ్యామపి వశీ స్తోతుం మామాగమిష్యతి। అత్రాపి పశ్చిమస్థానే ద్రావిడస్తుతిభిస్సహ॥ ౧౨॥ స్తుత్వా త్వమథ మద్భక్త్యా దృష్ట్వా త్వద్భక్తిదర్శితం। ప్రీణయిష్యతి నుత్వా సామస్యయా స్తవం గతస్తదా॥ త్వద్భక్తగర్వనాశాయ మత్సారూప్యమవాప్స్యసి। ఇతి దేవో వరం దత్త్వా జగామాభీష్టమాలయం॥ என்கிற வாக்கியங்களால புராணத்தில கந்தபசியாலயமென்கிற விடத்தில விஷ்ணுவானவா சாந்த சமதமாதிகளோடு கோபதனைசசெயித்தவராய்ப பஸ்மருத்ராக்ஷங்கள் தரித்துககொண்டு ஸ்ரீ ருத்ரபாராயணஞ்செயது ஹ்ருதயகமலவாசியும, விசுவாக்ஷரும், விசுவதோமுகரும், அநேகபாணிபாதரும, விசுவரூபருமான பரமேசுவரனை அகோராத்திரம் தியானித்துககொண்டு சிவசாரூப்பிய மடையும்பொருட்டு அதிகமான தவ

ஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில் சூலபாணியாகிய பரமசிவம் அவர்தவத்தால் சந்தோஷித்தவராய் வெளிப்பட்டு ஓ குழந்தாய் விஷ்ணுவே! பார்வதி பரமேசுவரர்களாகும் எங்களுக்கு நீ மிகவும் அன்பனானபடியால் நாங்கள் பிரஸன்னமானோம் உனக்கிஷ்டமான வரத்தைக்கேளென்று திருவுளம்பற்றுதலும், விஷ்ணுவானவர் மனமகிழ்ந்து சிவபெருமானை நமஸ்கரித்து, ஓபகவானே! எல்லாமறிந்தவரும், ஜகதீசுவரருமாகிய தேவரீர் உம்முடைய சாரூப்பிய பதவியைக்கொடுத்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கவும், விஷ்ணுவைநோக்கி உன்னுடைய இஷ்டமானது காலதாமசத்தின்பேரில் கொடுக்கப்படுமேயன்றி யிப்போது சித்திக்கப்பெறாது. அஃதெப்போதெனின், வைவசுவதமந்வந்தரத்தில் (உ அ) வது கலியுகத்தில் என்னுடைய பக்தனாகிய சம்பந்தனென்பவன் உனக்குச் சாரூப்பியத்தைக் கொடுக்கப்போகிறான். ஆகையால் நீ எப்பொழுதும் இவ்விடத்திலேதானே தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தால் பக்திமானாகிய சம்பந்தன் குமாரஸ்வாமி அம்சமாயவதரித்து உத்தமமாகிய என்னுடைய ஆலயங்கடோறுஞ் சென்று பக்தியினால் என்னைத்திராவிடஸ்துதிகளால் ஸ்தோத்திரஞ்செய்துகொண்டு இந்தக் காஞ்சியில் பச்சிமஸ்தானமெனகிற இந்தவிடத்தில் வருவான் அப்போது நீ என்னிடத்தில் சித்தத்தைவைத்து அவனை நாடிஅறிந்து திவ்யஸ்துதிகளால் ஸ்தோத்திரஞ்செய்து உன்னுடைய பக்தஜனகர்வாபஹாரநிமித்தமாய் என்னுடைய சாரூப்பியத்தையடைவாயென்று திருவாய்மலர்ந்தருளி அந்தர்த்தானமாயினரென்றும், அவ்வாறே நிகழ்ந்ததென்றும், ஸ்காந்தத்தில், சநற்குமாரஸம்ஹிதையில், காளிகாகண்டத்தில், காஞ்சிமஹாத்மியத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் வாஸ்தவார்த்தம் வெளிப்பட்டதனால், ஞானசம்பந்தப் பிரபுவினுடைய ஆதிக்கம்

விசேஷமாய்ப் பிரசங்கிக்கப்பட்டது. மேல்விருத்தாந்தத்தால் பக்தபராதீனராகிய சிவபெருமான் கண்ணனைத் தனது பக்தனென்பது தோன்றக் கண்டார் கண்ணனை அவன்பால் விடுத்ததேயன்றி முத்திநாயகனென்றல்லவென்பது இனிது வெளிப்பட்டதனால் மோக்ஷதாதா விஷ்ணுவேயென மறுதுவரும் மூர்க்கத்தன்மையையினி •யொழிவாராக. இப்படியே விஷ்ணுவால் மோக்ஷமடைந்த வொவ்வொரு சரிதமும் விவகாரத்தில் அவலமாகுமென்பதுபற்றி யிவ்வளவிலே விடுத்தனமெனக இதுகாறும் விவகரித்துவந்த நியாயங்களால் ஞானமோக்ஷங்களை யளிப்பவர் சிவபெருமானேயென்றும், விஷ்ணுப் பிரம்ஹாதிகள் அதிகாரிகளல்லவென்றும் நாட்டப்பட்டது.

இங்ஙனமிருக்க, அமலுதேவி வாசகத்தில் "பலவூழிகாலம் பயின்றானை யாசசிக்கில் - கல்லறிவு சாற்ற கரும்" என்றருளிய ஔவையார் திருவாக்கால் ஞானம் சிவனால் வருமென்பது தோன்ற அவ்வாக்கியத்தை யுதகரித்தெழுதார். அந்த வாக்கியத்தால் சிவஞானசித்தியின் அருமை வெளிப்பட்டதேயன்றி விஷ்ணுவாதிக்கமொன்றுங் காணப்படவில்லை. அந்தவாக்கியத்தைச் சுருதிவிருத்தமாயத் தானுதகரித்தமுதவேறயவாக்கியத்திற் சாதாரமாயக்கொண்டு வெளிப்பட்டாராகையால் விஷ்ணுவால் மோக்ஷமுண்டாமென்பதற் குபசாரணமான வேறொருவாக்கியமும் ஔவையார் திருவாக்காக வுதகரித்தலவேண்டும். மேலயாம் விவகரித்துக்காட்டிய நியாயப்படியே பாசபந்தர்களாகிய பசுசமூகங்களி லொருவராகிய விஷ்ணுவை ஞானதிகாரியென்றே கூறுதவராகிய ஔவையார் அவரை மோக்ஷாதிகாரியென்று எங்ஙனங்கூறத் துணிவார்? விஷ்ணுவுக்கே ஞானமென்பது உண்டோ? இல்லையோவென்று தடுமாறத்திலிருக்கவும், அவருடைய பக்தர்களுக்கு அந்த நிரதிசயஞானம் சித்திக்குமென்பது சசவிஷாணவந்தியா புத்திரகக்ஷா விருத்தவியவகாரமாய் முடியுமெ

ன்க. இங்ஙனமாகவும், ஔவையார் திருவாக்கை யாதார மாய்க்கொண்டெழுந்தது எனப்போலுமெனின், விட்டிற்பூச்சிகள் தீபவொளியைத் தமக்கிதமென்றுகருதி மேல்விழுந்து சாதல்போலவும், ஓரிடையன் தன்தாடெனக்கருதி மலையடிவாரத்தி லுலவுங்கரடியை நெருங்கி அதனாலிறந்தாற்போலவும், தன்னைக்கொல்லும்படிக் காந்திறக் கத்தியேந்திவரும் பூசாரியை ஆடானது இரைதரவந்திருக்கிறானென்று மகிழ்மாறு போலவுமாம். அந்தவாக்கியத்தால் சிவனுக்கே ஞானம் நாட்டப்பட்டதன்றி யிதர தேவதாசம்பந்தமொன்றுங் கூறினதில்லை யாகலின் ஞானமும், மோக்ஷமும் சிவனாலேயே யடையத்தக்கதென்று அவர்கூறிய மற்றைவாக்கியங்களினால் தெரியப்படுமென்க.

"எண்ணிலியூழி தவஞ்செய்து தங்கீசனை
யுண்ணிலைமைபெற்ற துணர்வு."

"ஆதியோ டொன்று மறிவைப்பெறுவதே
சோதியாற்செய்த தவம்."

"பத்தியாலுள்ளே பரிந்தாரைத் தானாக்கின்
முத்திக்கு மூலமது."

"நல்லானைப்பூசித்து நாதனென வுருகில்
நில்லாதோ வீசனிலை."

"ஒவ்வகத்துணின்ற சிவனருள் பெற்றக்கால்
அவ்வகத்து ளானந்தமாம்."

"சிந்தையுணின்ற சிவனருள் பெற்றக்கால்
பந்தமாம் பாசமறும்."

"ஓவாச்சிவனருள் பெற்றாலுமையினறித்
தாவாதவினை பந்தரும்."

"சிவனுருவந்தானாய்ச் செறிந்தடங்கிநிற்கில்
பவநாசமாகும் பரிந்து."

"சிந்தை சிவமாகக் காண்பவர் சிந்தையில்
சிந்தித்திருக்குஞ் சிவம்."

அழியாவுயிரை யானுடன்வைக்கிற
பழியானதொன்றிலை பார்."

என்றற்றொடக்கத்து வாக்கியங்களால் ஞானமோக்ஷங்களிரண்டும் சிவசம்பந்தமாகவே பெறப்பட்டதன்றி யிதர தேவதாசம்பந்தம் அறவே நிரஸ்தமாய் விட்டதனால் விஷ்ணுவுக்கே மோக்ஷாதிக்கமுண்டென்று சாதிக்கவந்த மூட ஞானம் முரணப்பட்டழிந்ததெனக.

இப்பேதைகள் ஔவையார் திருவாக்குகளிற் பயின்றும் வாய்மைதோன்றுதவழி விபரீதங்கொண்டழிவதென்னை யெனின், "கலைஞானம் பலகற்றினுங் காணப் பரிதே - யெல்லையில்லாத சிவம்" என்று எமதன்னையார் கூறிய வாய்மை வெளிப்பட்டதன்றியும், தீக்ஷிதஸ்வாமிகள் திருவாக்குண்மையையுஞ் சிந்திப்பாராக.

சிவதத்துவவிவேகம்.

"త్వయి శ్రద్ధానాథ ప్రవచనబలాన్నైవ సులభా సమేధా బాహుళ్యాన్న చ వివిధశాస్త్రేషు ఘటనాత్ । ప్రసాదాదేవైనాం భవత భవలభన్తే సుకృతిన స్తనూ స్తేదుర్దాన్తాః కథమివలభేరన్ కుమతయః"

"உன் திருவடிக் கீழுறுதியா மன்புறுமன் திருவருளின்றிக் கிடைப்பதன்றி நூற்பலவுமாய்ந்ததனாலுஞ் செயற்பருந்திறமையான மதியாமன்றேவிகிட்டப்பதன்று மற்றதனை மாதவஞ்செய்திலாக்கயமை [ன்தன்றியபுலையோர் யாங்ஙனம்பெறுவார் சோதியே கருணைவாரிதியே."

"తవ శ్రీపాదాబ్జైక ధనపి దధద్భిర్న సులభాని హ స్త్రీ దుఃఖానాం శిఖివి రుషాద్ధైర్వసతిః । వినా శ్రద్ధైర్వర్జ్యానాం స్తర శతసహస్రేషు విహితైర్జనశ్రేయో మాత్రంత్వాసు బహుళవిఘ్నం నలభతే"

"உலகர்சேருறுதிப்பயனைவற்றினுக்கு முறைவிடமாய்த் துயர் முழுதும், விலக்குறத் தயிக்குங்கணிச்சியா முன்றாள் விளாமலாக்கிய றறு மெய்ப்பத்தி, யலகிலாப் பிறவிதொறும் புரிதவத்தாலல்லதேவ வாரறிஞர்மிசை, நலம்பெற்றானறவை தாகுறுமிடையூறு காதனே பல வுளவன்றே."

"విధూతాస్తధ్వాన్తా వివిధభవసమ్పన్న సుకృతా యతస్తే బోద్ధుం త్వాం యమనియమసత్కర్మనిరతాః । దధీచ్యాద్యైశ్శప్తా గిరిశ దనుసూను ప్రకృతయః కథం త్వాం జానీయుః కలిమలినచిత్తాహతధియః"

"பலவகைப்பவந்தோ றெய்தநிகழ்வுதந்தோர் படர்ந்தெழு மகத்திருள்கடிந்தோர், நலமுறா மியமநியமஞ்சேர் செய்கையுயர்ந்தோ ரொருவனைப் பெறமுயல்வார், கலியுறு நவைசேருளத்தவ ரசுரர்க ளமையாத ததீசியாதிகளா லமர்ச்சபிக்கப் பட்டோ ரெவ்வாறறிவரோ வைய நின்றனையே."

இந்தவாக்கியங்களால் சிவஞானசித்தியின் அருமை வெளிப்பட்டதன்றியும், ததீசியாதிகளுடைய சாபத்தாற் கட்டுண்டழியுங் கலதிகள் தன்மையும் வெளிப்பட்டது. "அவனருளாலே யவன்றாள் வணங்கி" என்று எமது பரமகுருஸ்வாமிகளருளிய திருவாக்கின்படியே பரிபாகிகள் சிந்தித்திருப்பாரென்க. இங்ஙனமாகவும், ஔவையாருடைய வாஸ்தவாபிப்பிராயம் இன்னதென்றறியாமல் மூடத்தன்மையால் அவ்வாக்கியத்தை யுதகரித்தழவந்து நிஸ்புருஹமாய் விட்டதென்க.

"ధ్యేయత్వే తవ సాక్షిణో మునిగణా జ్ఞాన ప్రదానే శుకో । వన్ద్యత్వే నిగమాస్స్వభక్తివిమతత్రాణే కృతాన్తాదయః । నిత్యత్వే భగవన్విధా మహాశిరస్స్రగ్బల్లస్థమాద్యన్తయోః । శూన్యత్వేచ వరాహహంసవపుషౌ పద్మాక్ష పద్మాసనౌ" என்றருளிய ஹரதத்தாசாரியசுவாமிகள் வாக்கியத்தால் சிவபெருமானே யாவராலுந் தியானிக்கத்தக்கவனென்பதற்கு முனிவர்கூட்டங்கள் சாட்சியும், சமஸ்தாத்மாக்களுக்கும் சிவஞானத்தை யளிப்பவனென்பதற்குச் சுகர் சாட்சியும், எல்லாராலும் வந்திக்கத் தக்கவனென்பதற்கு வேதங்கள் சாட்சியும், ஸ்வபக்தஜன சத்ருஹாரணஞ் செய்பவனென்பதற்கு இயமன் சாட்சியும், நித்தியனென்பதற்குப் பிரம்ஹசிரோமாலிகை சாட்சியும், ஆத்யந்தசூன்யனென்பதற்கு வராஹஹம்ஸ சரீரங்களைத் தாங்கிய விஷ்ணுபிரம்ஹாக்கள் சாட்சியு

மென்று நிச்சயிக்கப்பட்டதன்றியும், "అనన్యాదార్యసన్న్యాస్వప్లుతి భయహరణాత్స్వప్న సేవాదితో షా । త్యజ్యా స్త్యాదప్యపేక్షా భయహితవచనా దుత్తమత్వాచ్చ శమ్భోః । సేవ్యో విష్ణూపమన్యుద్రుహిణముని సుత శ్రీదమన్దే చ్ఛదేవా । దత్వం శ్రీరామవేదాః పశుశిశుకపి సూరాక్షసాః సాక్షిణో నో" என்றருளிய தீக்ஷிதஸ்வாமிகள் வாக்கியத்தால சப்புசபத வாசயராகிய சிவபெருமானை ஆச்ரயித்த ரக்ஷிதனென்பதற்கு விஷ்ணு சாட்சியும், விசேஷகாத்ருத்வமுடையவனென்பதற்கு உபமன்யுவான சாட்சியும், அதிசக்தியுடையவனென்பதற்குப் பிரமஹா சாட்சியும், மிருத்துபயத்தை நீக்குபவனென்பதற்கு மிருகண்டுபுத்திரர் சாட்சியும், ஸ்வல்பசேவையாலேயே சந்தோஷித்தனுக்கிரகிப்பவனென்பதற்குக் குபேரன் சாட்சியும், ஆபத்காலத்தில் ரக்ஷிப்பவனென்பதற்கு அமிர்தமதனம்பண்ணின தேவர்கள் சாட்சியும், யாவற்றினும் உபேக்ஷைசெய்பவனென்பதற்குத் தக்கன் சாட்சியும், அபயந்தந்து இதவசனங்கூறுபவனென்பதற்கு ஸ்ரீராமர் சாட்சியும், அதிபரமாப்தனென்பதற்கு வேதங்கள் சாட்சியுமாய்க்கொள்ளாமன்றிய பசுவையும், சிசுவையும், ஸ்ரீயையும், ராக்ஷசனையும் உரியசாட்சிகளாகக்கொள்ளோமென்று பெறப்பட்டதனையும் உண்மையின்றி விளங்குமெனக. பசுவென்பது கஜேந்திரனாகிய யானை, சிசுவென்பது இரணியகுமாரனாகிய பிரகலாதன், ஸ்ரீயென்பது பாண்டவ பத்னியாகிய திரௌபதை, ராக்ஷசனென்பது இராவண சகோதரனாகிய விபீஷணனென்று நிச்சயமென்க. முன்சாட்சிகள் சிவபரமும், பின்சாட்சிகள் விஷ்ணு பரமுமாகவிளங்கலான சாட்சிகள் பலத்தைநோக்கி ஞானமோக்ஷங்க ளளிக்கும் பரமாதிக்கமுடையவர் சிவபெருமானேயென்று சாதிக்கப்பட்டது.

இனியந்தத் துஷ்டவாசகத்தில், ஔவையாரருளிய நீதிச்சொற்களுக்குச் சைவர்கள் ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன் என்று இல்லாதபேரைவைத்துவழங்குகின்றார்களென்றும்,

ஔவையார் கருத்தவ்வாறானால் அவ்விரண்டு புத்தகங்களின
ந்தத்தில் ஔவையாரருளிச்செய்த நீதிச்சொல் முற்றும்
என்று வழங்க வழக்கில்லையென்றும், இதுமாத்திரமன்றிப் பு
றச்சமயிகளாகிய அருகர்செய்த கணிதநூல்கட்கும் யானைமு
கன் காப்பைச் சேர்த்திருக்கின்றார்களென்றும், தம்மவர்கள்
சைவநூலில் பிரவேசியாமலிருக்கும்போதே அருணகிரியா
ருக்குக் கன்னதானமளித்த வில்லிபுத்தூரர்செய்த ஸ்ரீமஹா
பாரதத்தில் நல்லாப்பிள்ளை யென்பவர் சிலபாடல்களைப்பாடி
ச் சேர்த்துக்கெடுத்தனரென்றும், அதுபோலவே யிப்போது
ஞ் சிலர் கம்பராமாயணத்தைக் கெடுக்கப்பார்க்கின்றார்களெ
ன்றும் வாயில்வந்தபடித் தாறுமாறாய்ப் பிதற்றியிருந்தார்.

இதனை முறையே விவகரிக்குமிடத்து ஔவையாரரு
ளிய நூல்களுக்கு ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன் என்னும்
பெயர்களே யுரியனவென்பதையீண்டு நிரூபிப்போம். மேல்
பலவிடங்களில் யாம் விவகரித்துக்காட்டிவந்தநியாயங்களால்
ஔவையென்பவர் சுத்தசிவ சமயாசாரமுடையாரென்பது
பெறப்பட்டதன்றியும், அவருடைய உபாசனாமூர்த்தமா யெ
ழுந்தருளியுள்ளவர் விநாயகக் கடவுளென்பதும் யாவரும்
அறிந்தவிஷயமென்க. அவரருளிய "விநாயகரகவல்" முதலிய
வுண்மைநூல்களே சான்றாமாகலின் மேலும் எடுத்துவிரிப்
பது அநாவசியமாகும். இங்ஙனமாகவும், தமது சமயப்பரமா
ய்ப் பொதுத்தருமங்களைக்கூறி அவர் செய்துகொண்ட நூல்
களில் பேதைமதியாகிய இவர்க்கேனிந்த வீணவிசாரம்! தம
முடைய சமயநூல்களாயிருப்பின் ஒருவாறிசையும். இங்ங
னநிற்க, "ஆத்திசூடி"என்பனவாதிகள் ஔவையினுடைய நூ
ல்கட்குப் புதுப்பெயர்களாமெனின், நூலாசிரியராகிய ஔ
வையாரால் தரப்பெற்ற பழையபெயர்கள் வேறேயிருத்தல்
வேண்டுமே! அவைகளியாவை? அந்தநூல்கட்கு ஔவை
யார்கூறிய காப்புச்செய்யுள்கள் யாவை? அவற்றினந்தத்
தில் ஔவையாரருளிச்செய்த நீதிச்சொல் முற்றும் என்று

வழங்கிவருமாற்றான் அவைகளை நீதிச்சொல் என்றே தனித்தனிக் கூறுவாமெனின், இரண்டையும் நீதிச்சொல் என்று வழங்குமிடத்து அவற்றின் வேற்றுமை தோன்றாது மயங்க வேண்டிவரும் காப்புகள் கூறியதிலையெனின், அவர்க்கு நாஸ்திகத்வம் நாட்டவேண்டிவரும் காப்புகளுண்டெனின் அவைகள் எச்சமயப்பகுதியுடையன? எக்காலத்து வழங்கிவந்தன? எக்காலத்து அறிந்தன? எந்த ஆதாரவாலறியற்பாலது? எல்லாந் தடுமாற்றமேயன்றி யுண்மை யென்பதனுக்குத் துணையுங் காணப்பெறாமையால் துராபிமானத்தால் வீண்வழக்காடத் தொடங்கிய துஷ்டத்தனங் கண்டிக்கப்பட்டதென்க. "இயல்பலாதனசெயேல்" 'பழிப்பனபகரேல்" என்றவரும் நீதிவாக்கியங்களை அந்நூன்முகத்திய பேதைப்புலவர் கண்டாரில்லைபோலும். இதுநிற்க, அந்நூல்களினுக்கத்தில் நீதிச்சொல் முற்றும் என்று வழங்கிவருவதுபோல ஆதியில் வருவனவாகிய ஆத்திசூடி யென்பனவற்றைக் கற்பனைவயத்தவென்றார். இதென்னமேதைமை? முதற்கண்வரும் "ஆத்திசூடி" என்பவற்றிற்கு மாறாகக் கடையில்வரும் 'நீதிச்சொன்முற்றும்" என்பதையேன் கற்பனையென்று கொள்ளக்கூடாது? ஔவையாரருளிச்செய்த நீதிச்சொன்முற்றும் என்று பிறசொல்வதாமன்றி ஔவையார் கருத்தல்லவாகலின் ஆத்திசூடிமுற்றும், கொன்றைவேந்தன் முற்றும் என்றே வழங்கற்பாலதெனக் ம-ள-ள-ஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலரவர்கள் வெளியிட்ட நூல்களின் செவ்வுண்மையைப் பார்த்துணர்வாராக.

ஔவையாரருளிய இரண்டு நூல்களுக்கும் அகரமுதலிய பன்னிரண்டுயிர்களும், ஆய்தமொன்றும், ககரமுதலிய பதினெட்டு மெய்களும், ககர அகரமாதிவகரஔகாரமீறான உயிர்மெய்களும் முறையேவாக்கியங்களின் முதலெழுத்துக்களாய்ப் பெறப்பட்டு வழங்கிவருமென்பது சர்வசம்மதமென்க. (வு) (வூ) (வொ) (வோ) என்பவைகள் மொழிக்கு முத

வில் வராமையால (உ) (ஊ) (ஒ) (ஓ) என்னும் உயிரொலிக ள் ஒத்துவந்துண்மை நோக்கி உயிர்களாகவேகூறிப் போந் தனர் (வெள) என்பது பொருளமை தின்றமையால் மொ ழிக்கு முதலில் வாராததனாலும் அவ்வொலியொத்துவந்தம உ யிரொலிபோன்றுங் காணப்பெறுமையால் அதனை யறவே யொழித்துவிட்டனரென்க அன்றியும், இடையிடையே வ ருவனவாகிய (கௌ) (சௌ) (கௌ) முதலியன வெழுத்துக்க ளெல்லாமும் பயனற்றனவாய்க் கழிக்கப்பட்ட வுண்மையை அந்நூல்களிற் கண்டறியாமல் மந்தமதியால் இப்பேதையைப் போலொத்த எவனோவொருவன் சோத்தகாரிய ஔவையா ரருளிச்செய்த நீதிச்சொல்முற்றும் என்பதை யொருபெரிய ஆதாரவாய்க்கொண்டு புலம்பவந்தது புண்பட்டழிந்ததென்க

உள்ளபடியே சைவர்கள் "நீதிச்சொல" என்பதைப்பு ரட்டி "ஆத்திசூடி" என்பனவாகியவை வழங்கிவருவார்களாயி ன அந்த நூலிடையே வருவதாகிய 'திருமாலுக்கடிமைசெய்' என்னும் வாக்கியத்தை யின்றும் வைத்திருப்பார்களா? இந்த வாக்கியமே அவர்களுக்குப் பேதந்தராதென்றறியவும், நீதிச் சொல என்பதுஎன்ன விபரீதத்தருவதாய நீதியிபிரயபாரக ள்? நீதிவெண்பா, நீதிநெறிவிளக்கம், நீதிசாரம் என்றற்றொட் டகத்தனவாகிய நூல்களிலே பயின்றுவருஞ் சைவர்கள் ஔ வையாருடைய நூல்களுக்குமாத்திரம் "நீதிச்சொல" என்ப தைத் தள்ளிவிட்டார்களென்று அறியாமையாற் குழைத்தழ த்து அவதிவாசகமா யொழிந்ததென்க. அரிச்சுவடி, ஆத்தி சூடி, கொன்றைவேந்தன், வேழமுகம், உலகநீதி, வெற்றிவே ற்கை, வாக்குண்டாம், முதலிய நூல்கள் அவற்றிற்குரிய சாப் புச்செய்யுள்களின் முதலையே யாதாரவாய்க்கொண்டு வழங்கி வருமுண்மையை யறியாமல் ஔவையார்நூலைச் சைவர்கள் புரட்டிவிட்டார்களென்று தமது பிரஷ்டத்தன்மையைக் கா ட்டியழித்து நிரஸ்தமாய் விட்டதென்க. இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

இதுநிற்க, அத்துஷ்டவாசகத்தில் புறச்சமயிகளாகிய அருகர் செய்தகணிதநூல்கட்கு யானைமுகன் காப்பைச்சேர்த்தாரகளென்றார். அருகரைப் புறச்சமயிசளென்றபோது தம்மை எச்சமயியென்று கருதியோ அறிந்திலம். புறச்சமயம் ஆறினுள்ளொன்றே பாஞ்சராத்திரமு மாகையால் அதனை வேறு கொழிப்பது யுக்தமன்றென்க. கணிதநூல்செய்தவர்கள் அருகரென்று கூறினதால் அவர்கள்செய்து கொடுப்பதன் முன்னரிப்பேதைச் சமயிகட்குக் கணிதநூலில்லை போலும். கணிதநூன்மாத்திரமா? இலக்கணநூலு மிவர்க்கில்லையில்லை!! எல்லாம் சைவர்களுஞ் சமணர்களுஞ்செய்து கொடுத்தனவேயன்றி வேறில்லையாகலான் "செய்ந்நன்றியறிதல்" என்னு ஞாயம்பற்றிச் சமணர்களுக்காகப் பரிந்துசைவர்களை யெதிர்த்தனர்போலும். ஐயையோ இப்படியேன் அன்னிய சமயநூலில் வந்துவிழுந்து தலையுடைத்துக்கொள்ளவேண்டும்? சிவபெருமானிடத்துத் தமிழை யுபதேசிக்கப்பெற்றவர் ஸ்ரீஅகஸ்தியபகவானாகவும், அவரைவிடுத்துத் தமிழிக்கு அதிகாரிகளாக வேறே யாவரைக்கூறுவது? சமஸ்தமான நூல்கட்கும் அவரேயதிகாரியாகையால் கணிதநூலைச்சமணர்கள் செய்தார்களென்றழுத்தித் தடுமாறிப் போயினரென்க. கீழ்வாயிலக்கம், பொன்னிலக்கம், எண்சுவடி முதலிய நூல்கள் சைவர்கள் செய்ததேயன்றி வேறு சமயிகள் செய்தார்களென் றழுவந்துந் தடுமாறியதென்க. அவ்வருகர்செய்த சூடாமணிநிகண்டில் "பிரமன்மாற்கரியோன்றானு" என்று வருவதற்கென்செய்வார்? விநாயகர்காப்பையே விபரீதங்கொண்டவர் இதனை யெவ்வாறுகொள்வரோ அறிந்திலம். எவ்வாறுகொள்ளினு முண்மை யுண்மையேயென்க. இதுநிற்க, விஷ்ணுவை இலிங்கவடிவமாய்க் குழைத்துவிட்டவர் விஷ்ணுவை வணங்காரல்லவா? அங்ஙனஞ்செய்தவர் அகஸ்தியராகவும். அவர்செய்த பரிய நெடுங்கணக்கின் முதலில் விஷ்ணு ஸ்துதியை யெப்படிச்செய்திருப்பார்! சிவஸ்துதியே "ஓம்நமஃ சிவாயஸித்தம்நம." என்று செய்திருப்பாராகவும், யாரோவொ

ரூபேதை அதனைமாற்றி விஷ்ணுஸ்துதியை வழக்கிவிட்ட வாஸ்தவம் வெளிப்பட்டதனால் நூல்களைப் புரட்டிப் பாவவழியில் திரிந்து பிரஷ்டர்களாய்க் கெடும்பாஷண்டிகள் இன்றென்று புத்திமான்கள் அறியாமற்போகார்.

இதுநிற்க, அமலபந்த வாசாத்தில் அருணகிரியாருக்குக் கன்னதானமளித்த வில்லிபுத்தூரர்செய்த பாரதத்தைச் சைவர்கள் கெடுத்தார்களென்றார். இதென்ன முழுமோசம்! கன்னதானம் பெற்றுக்கொண்டவர் வில்லிபுத்தூரரேயன்றி அருணகிரியாரல்லவெனக. எங்ஙனமெனின், வில்லிபுத்தூரரென்பவர் தேசங்கடோறுஞ்சென்று வித்வான்களைவென்று அவர்களைக் காதுபங்கஞ்செய்துகொண்டு வருகையில் ஸ்ரீஅருணாசலத்தையடைந்து அங்குள்ள வித்துவான்களையும் வாதுக்கழைத்தகாலையில் இப்பாதகன் நம்முடைய காதுகளையறுத்து விடுவானேயென்று பயந்து சுவாமி சந்நிதியையணைந்து கோபுரத்தின்மேலெழுந்தருளியிருந்த அருணகிரியாரை வணங்கித் தங்கள் குறைகளைச்சொல்லிக்கொண்டகாலையில் அவர்திருவுள்ளமிரங்கிப் பூமியில்வந்து அவனையிங்கழைத்து வாருங்களென்று திருவுள்ளமிசைதலும் அவ்வாறே வந்தவராகிய வில்லிபுத்தூரரைநோக்கி நீர் நுமது கலவிதிறம் வெளிப்பட ஓரந்தாதிசொல்லும், அதனையாம் உமது கருத்து வேறுபடாது பொருள்விரிப்போம், பின்னரியாமொரு அந்தாதிசொல்லுகின்றோம், நீர் எமது கருத்துக்கு மாறுபடாதுபொருள் கூறுவீராகவென்று திருவாய்மலர்ந்தருளுதலும், வில்லிபுத்தூரர் "அபு கரந்தாதி" நூறுபாடலை அப்போதே சொல்லுதலும், எம்முடைய சுவாமிகள் அதிலொரு வருத்தமுமின்றி யுடனுடனே பொருள்கூறிமுடித்து "கந்தரந்தாதி" என்னுநூலைத் தாம் அருளிச்செய்தலும் அதிகவருத்தத்தோடு பொருள்சொல்லிக்கொண்டே வந்து,

'திதத்தத்தத் தித்தத்த திதாதைதாத துத்தித் தத்தித்தா
திதத்தத்தத் தித்தித்தி திதித்தேதுதுத்த திதித்தத்தா

திதத்தத்தத்தித்தச்தை தாததிதேதுதை தாததத்த
திதததததகிததிதத தீதீதகிதகி திதொததகே."

என்னும் (ருச) வது பாடல் தமக்கு அறவே விளங்காமையால் பிறகொடுக்கபட்சி போற்றியங்ஙி மௌனஞ்சாதித்துப் பிறகு தெரிந்து தம்முடைய காதகிராமங்கி யிருந்த இருப்புக்கொற்றட்டைச் சுவாமிகள் கரத்தில் நீட்டுதலும் அவர் தயாரசபமெருங்குணைச் செலவராகையால் அதனைத்தீண்டாமல் விலஸிபுத்துரானை நோக்கி ஓ நண்பனே! எமக்குப் பூதத்து வேதைமில்லையாகையால் உம்மையாதொரு பங்கமுஞ்செய்ய வெமக்குடன்பாடிராதென்றுகூறி, உம்முடைய காகமானது எம்முடைய தானமாகப்பெற்றுப் பிழைத்தோடிப் போமென்று திருவாக்கருளி யனுகரித்தனன்று கலவி கேள்விகளில் வல்லவர்களாகிய புத்திமான்கள் பலர் நம் வழங்கிவருகின்றார்கள் எல்லாவித்துவான்களையும் காப்பாற்று செய்துவந்தவர் இவனைமாத்திரம் விட்டுவிட்டாரென்பது எங்ஙனமிசையும்? இவரிடத்துமாத்திரம் இரக்கம்வைத்தவர் மற்றவர்பால் கொடுமைசெய்தது என்னபாவம்? புகழைவிரும்பியே தகாதகாரியத்தினுள்நுழைந்து அக்கிரமஞ் செய்துவந்தவர் எங்கள் சுவாமிகளையும் அவ்வாறு செய்வாராயின் அதிகப்புகழுண்டாகுமே! அங்ஙனஞ் செய்யாததென்னை? இவ்வேதுக்கள் பலவாற்றானும் விலஸிபுத்துரரே கன்னதானம் பெற்றுக்கொண்டவனென்று இனிது பெறப்பட்டது.

இங்ஙனமிறக, தானம்பெற்றுப்போவாராகிய விலஸிபுத்துரர் இன்றைக்குண்டம் நமக்கிருந்தது தப்பிப்போய்விட்டதென்று சந்தோஷத்தினால் தம்மைமறந்தவராகி யிரண்டு நாழிகைக்குமுன் சம்பவித்த ஆபத்தையும் யோசித்துப்பாராமல் தம்மவர்களைநோக்கி இந்தச்சிவாலயம் நம்முடையகண்ணிற்படாவண்ணந் திரைபோடுங்களென்று விதித்து அவ்வாறேபோகையில் அங்குள்ள சிவனடியார்கள் ஓடோடியுஞ்சென்று அருணகிரியாரக இவ்வபாரத்தைக்கூறுதலும் அவர்

பயந்தவராய் நடுங்கி,

"புரத்தை நாசிக்கத்தைப் போரேவேலைக் கூறன்று
*எரித்தவராகுத் காத வொத்தோ — சிவாத்தப்புழுத்த
தேனைசட்டுஞ் சோணகிரித் தேசிகனைப் போற்றும்
ஞானகெட்டப் போநு லிவண்"

எனனுந் திருவெண்பாவை யருளிச்செய்தலும், சாவாடம்பரத்தோடும் அகங்கரித்துச் செல்வராகிய விலலிபுத்தூரா இரண்டு கண்ணுங்கெட்டுக் குருடராயவராகி ஐயோ நமக்கிந்த அவதி சம்பவித்ததே! சிவாபராதத்தின் கொடுமையாகுமிதுவென்று உள்ளம் நடுங்கி யினி யென்ன செய்வதென்று தேடி, மீண்டும் அருணகிரிநாதரை யணைந்து அடியற்றபனைபோல அவர் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கிக்கொண்டு உய்யுநெறி கேட்கவும், அவர் திருவுள்ளமிரங்கி விபூதியளித்து கண்ணை யநுக்கிரகித்து ஏதாவது சிவசம்பந்தமான நூலொன்று செய்து உம்முடைய அபராதத்தை நீக்கிக்கொள்ளுமென்று திருவுளம்பற்றுதலும், விடைபெற்றுக்கொண்டு போய்த் தம்முடைய பதியை யணைந்து சிவசம்பந்தமாக நூல்செய்தால் நம்மவர்கள் பழிப்பார்களே! என்னசெய்யலாமென்று மயங்கி ஸ்ரீமஹாபாரதம் சிவோத்கர்ஷம் விசேஷமுடையதும், ஸ்ரீகிருஷ்ண சம்பந்தமுடையதுமாக விளங்கலான் அதனைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து விடுவோமாயின் உபயபிரயோஜனமு மாநுகூலயமாமென்று நிச்சயித்து அவ்வாறே செய்துமுடித்த வுண்மையை யறியாமல் விலலிபுத்தூராசெய்த பாரதத்தைச் சைவர்கள் கெடுத்தார்களென்று விபரீதங் கூறியழுதது விருத்தமாயிற்றென்க. விலலிபுத்தூராசெய்த பாரதத்திலுள்ள சிவோத்கர்ஷங்களெல்லாம் நல்லாப்பிள்ளையென்பவர் சேர்த்தாரென்று அழுதார். நல்லாபிள்ளையென்பவர் வேறே தனித்துப்பாரதஞ்செய்திருக்கவும், அதனையறியாது இந்நூலில் அவர் சம்பந்தங்கூறுவது பெரும்பாவமென்க.

* எரித்தவனென்பது அழித்தவனென்று பொருளாம்.

ஸ்ரீமஹாபாரதம் சிவோத்கர்ஷப் பிரதிபாதகமுடையதென்னும் வாஸ்தவம் தீக்ஷிதஸ்வாமிகளருளிச்செய்த "பாரததாற்பரிய சாரசங்கிரகம்" என்னுங் கிரந்தத்தா லினிது பெறப்படும். இதனைப் பாஷாந்தரங்களில் யாவர் மொழிபெயர்த்திடினும் முதனூலுக்கு விரோதங் கூடாதல்லவா? விரோதிக்குமாயின் அது கற்பனையாகுமேயன்றி வேறில்லையோ! ஆந்திரம், கன்னடம் முதலாகிய பாஷைகளில் முதனூலுக்கு விரோதமின்றிச் சைவவிஷயங்களை யிடம்வந்துழி யெல்லாமினிது கூறியிருக்கவும், திராவிடமாகிய வில்லிபுத்தூரார் பாரதமாத்திரம் அங்ஙனங் கூறியதில்லையென்பது எங்ஙனங்கூடும்? ஸ்ரீமஹாபாரதம் பொதுநூலேயன்றிச் சிறப்புநூலன்றுமாகலின் அது சிவவிஷயங்களைக் கூறுதென்பது விசாரசூனியமெனக. மேலநியாயங்களால் வில்லிபுத்தூரார் பாரதம் சைவவிஷயங்களை யிடம்வந்துழிக் கூறிவருமென்றும், அப்படிக் கூறாதாகப் பிறழ்ந்தது தூரஹங்காரத்தெழுந்த மூடாபிமானமென்றும் மேதாவியர் நிச்சயிப்பரெனக. இவ்வுண்மையை ஸ்ரீஆறுமுகநாவலரவர்கள் வெளியிட்ட பாரதத்தாற் கண்டுணர்க.

இதனையறியாத புலவர் சிரோமணியொருத்தர் வில்லிபுத்தூரார் பாரதம் என்று பேரிட்டதேயொழிய முழுவிரோதமாய இல்லாதனவற்றைச் சேர்த்தும், இருப்பனவற்றைக் கழித்தும், பாட்டுப்பாட்டாகவும், அடியடியாகவும் புரட்டித் தமது விபரீதத்தையே வெளியிடுவதுபோல ஒருநூலை வெளியாக்கியிருக்கின்றனர். அது முதனூலுக்கு முற்றும் விரோதமாயிருத்தலால் நவீனகவியாயச் சிலவற்றைச் சேர்த்துப் பாரதத்தைக் கெடுத்த பரமபுருஷர் இவரேயன்றி வேறில்லையென்க.

"காலப்புரட்டர் மதப்புரட்டோடு கலகஞ்செய்யுந்
தாலப்புரட்டர் மயிலவாகனேசன் றலஞ்சுருத்தி
காலைப்புரட்டிப் பாரதத்தவமெனபர் தக்காரணமு
மாலைப்புரட்டும் வைணவப்புன்மத வாதிகளே"

என்னும் வாக்கியத்தை மீண்டுச் சிந்திக்கற்பாலதென்க. இனி அக்கவிச்சிரேஷ்டர் புரட்டிய விஷயங்களைப் பின்னர் விவகரிப்பாமாகையால் அதனை யிங்கேகிறுத்தி விஸ்லிபுத்தூரார் பாரதஞ்செய்யவந்த காரணத்தை அவர் நூலாதரவு கொண்டே சற்று விசாரிப்போமாக.

"மூன்றுமாமறை முனிவருந் தேவரும பிறரும
பன்னுமாமொழிப் பாரதப் பெருமையும பார்ேன
மன்னு மாதவன சரிதமு மிடையிடை வழங்கு
மென்று மாசையால் யானுமீதியம்ப புந்தியிலாசந்தேன"

என்னுந் திருவிருத்தத்தால் மன்னும் - மாது - அவனை யன்றுந் உமாபதியையே புணர்த்துமன்றி, மாதவனை என்று கண்ணனை புணர்த்தாதென்க. எங்ஙனமெனின், இடையிடையே கண்ணன் சரிதமவ் நவனைத்த கூறுவனைக்காட்டிநும முற்றுங் கண்ணன சரிதமாகவேவரும் வேறு புராணங்களை யென சொல்லக்கூடாது உளளபடியே கண்ணன்டத்தானை. யாமெனின் இது விரோதமென்க. மேலிடங்களில் யாம் விவகர்த்த நியாயங்களால் சிவாபராக்ஷமனுத்தமென்று வெளிப்பட்டதனுல சிவத்தியான விசிட்டத்தைநாடியே யித னைக கூறவாதென்க. மாது - அவன் = மாதவன என்று வருஞ சிவவிஷயத்தைப் பின்வருங கவியானுங் கண்டுணர்க.

"உள்ளடி விராறிகள் புறவடி புரட்டிநு—
னுபாசனைக காணமுமுந்தா
டளளரிய ஆங்வுயா தானவனைக ளொத்தகடி
தடமுதப மார்புகண்டோ
னேளிவரு செஙனைசெபாடு முனகைபிடா செற்றியொடு
சூடமென வெண்ணுபடையால
உளளமெனனை யாளுடைய மாதவனு மாதவனு
மலவமர் தொடங்கியுறவே"

என்னுந் திருவிருத்தத்தில என்னை ஆளுடையமாது அவன் என்று தெளிவுபெறக் கூறியிருத்தலால அதனைக்கண்ணன் மேலேற்றிககூறுவது விருத்தமென்க. ஐயோ!

பாவம்! இந்த வாஸ்தவாபிப்பிராயம் இப்பேதைகளிதுகாறு மறியாதவர்போலும். அறிந்திருப்பாராயின் மாதவன் என்பதை மாயவன் என்று மாற்றியிருப்பார்கள். இனியென்ன செய்வது மிஞ்சிப்போய்விட்ட காரியம்? வேறேவிபரீதஞ்செய்யலாமென்றால் ஒத்தித்தலையெடுப்பாய நசுக்கப்படுமாகையால் அஞ்சிக் கிடப்பாராக.

இத்துஷ்டப்பேய்கள் அந்நூலில் சிவவிஷயங்களை எவ்வளவாகக் கழித்தொழித்திடினும் உலவாக் கிழியாமென எம்மனருக்கும் பிரகாசித்தலால் இவைபோலும் பாடல்கள் அநேகமாய் மிஞ்சிக்கிடக்கின்றன. "புராதனுக்கும் வேதகீத புராணருக்கு மொழிந்தவைக, சராதனுக்கியவடிவுகொண்ட சிரீசனே கிரீடியும்" என்றும், "எண்ணரிய ஞானமுடை யோகியர்கள் பேசவருமெயினாபதி யானைக்குருளைப, புண்ணியனை" என்றும், "ஆசினுள மறைபடியுமெண்ணிக்கோடி யாகமத்தினை படியுமெழுதவைத்தக்கூறிய், பூசினுள வடிவமெலாம விபூதியாலப பூசியனை" என்றும், "நீறுபட்டிலங்கு மெய்யாகில வொளியா னெஞ்சினிலிருளகளை யகறதி" என்றும், "ஆசறுகடவு ளன்ன வருநதவா தமககுமெட்டாத, தேசவன" என்றும், "அருந்தவமுனி புரிந்தோரி லிவனைப்போன மனறா புரிந்தார சிவசிவவென றரியவாறே" என்றும் வருவனவாகிய சிவோத்கர்ஷங்களை யிப்பேதைகள் வெளியிட்ட நூலிலே தாமே காணக்கூடுமே! இதுகளை யாவா சோத்தனா! வில்லிபுத்தூரார் கூறியதேயன்றி வேறில்லையாகவின் இதுபோலின்னுமவர்கூறிய சிவவிஷயங்களில் அடியடியாயப் புரண்டொழிந்ததும், முதலே யெடுபட்டுப்போனதுமானவற்றை மீண்டெடுத்துக் காட்டுவாமென்க.

"நீடாழியுலகத்து" என்னும் விநாயகவணக்கச் செய்யுண் முதலிய சிலவற்றையெடுத்துவிட்டுச் சாம்பிரதாயவிரோதமான வேறு செய்யுட்களை முதலிலேதானே சேர்த்திருக்கின்றனர். அன்றியும் பாயிரச்செய்யுட்களை யறவேமாற்றிவிட்டுக் குருகுலச்சருக்கத்துள்வரும் முதலாறுபாடல்களைத் தமது கவிகளுடன்சேர்த்துப் பாயிரமாக்கிக்கொண்டனர்.

'பாவலருந்தமிழாற் பேர்பெறுபனுவற் பாவலர்பாதிநா ளிரவின்
மூவருநெருக்கி மொழிவிளக்கேற்றி முகுந்தனைத்தொழுத நன்னாடு
தேவருமறையு மின்னமுங்காணச் செஞ்சடைக்கடவுளைப்பாடி
யாவருமதித்தோர் மூவரிலிருவர் பிறந்தநா டிந்தநன்னாடு''

என்னும் பாடல் பாயிரத்ததாகவும், இது அவர்க்கென்ன தோஷஞ் செய்ததாகவோ முதலே போக்கிவிட்டனர்.

''ஆக்குமா றயனு முதலாக்கிய வுலகங்
காக்குமாறு செங்கண்ணிறை கருணையங் கடலாம்
நீக்குமா றரனு மவைவீந்த நாண் மீளப்
பூக்குமா முதல்வனவன் பொன்னடி போற்றி.''

என்றுவரும் குருகுலச்சருக்க முதற்செய்யுளில் "மீளப் பூக்க மாமுதல்வனவன்" என்பதை "உந்திபூத்த மாமுதல்வனவன்" என்று மாற்றியிருக்கின்றனர். அந்தப்பாடலில் முறையே பிரம விஷ்ணு ருத்திரர்களைக்கூறி அவர்களை அதீதப்பட்ட நான்காவதுமூர்த்தியைத் துதித்திருக்கவுஞ் சற்றேனும் பயமின்றிக்கூறியதுகூடாதென்னுங் குற்றத்திற்கிடனுய மீண்டுங் கண்ணனையே கூறியதாக அழகற்றது பாழாய்விட்டதென்க. இதனை விரிக்கிற்பெருகும். அன்றியும், சபாபருவம் இராஜசூயச்சருக்கத்தில் கசஅ-வது பாடலை நவீனமாகச் சேர்த்தனர். அது இடையர்களை வியந்ததாகக் காணப்படுகின்றது. இதனால் அப்புலவர் சிரோமணியானார் இடையரென்று சொல்லவேண்டிவரும். ஆயினும் அவரை யாமிடையரென்றுகொள்ளேம். அவரிடையராயின் இப்படிப்பட்ட விபரீதங்களின் மூலவராரா? இடையராகவே பொதுத்தருமங் கூறுதலவேண்டும். அஃதின்மையின் அவரை இடையரென்பதியாண்டு மிசையாதென்க.

'செச்சையிடையர் மகளிருக்குக் கூத்தக் குனித்த நவநீதப்
பிச்சைநுகரு மிறைவனுக்கு முன்னே பூசைபெறவாரும்
இச்சைமறையின் முறையனாரு தருமன் புரிதமகமென்னும்
செச்சைவடிவேன் முடியரசர் செங்கோலென்னுந் திருவென்னும்.''

என்னு மிகக்கவியாற் கண்டுணர்க. இனி ௯ சருக்கம் ௧௪௨, ௧௪௩, ௧௪௪ - வது பாடல்களையுந் திருத்தியிருக்கின்றனர்.

"ஐவகைவடிவா யெங்குமாய்நின்ற
வச்சுதனமலனனந்தன்
செய்யொளிக்கமழ் பங்கயக்கண்ணன்
திருமகள்கொழுநனைக் காணத்
தூயசெய்தவத்துத் துருவாசமுனிவன்
சேறலுஞ் சுடர்கொள்வைகுந்த
மெய்யுறுகோயிற் றுவாரபாலகரவ்
வேதபண்டிதன் றனைவிலக்க."

"விலங்கிய விருவர் தம்மையுமந்த
வெஞ்சினமுனிவரன் வெகுண்டு
துலங்கியகோயிற் றுவாரம்விட்டவனி
தோன்றுமின் போயெனச்சபித்தா
னலங்கலந்துளவ மௌலியானதுகே-
டந்தணன் றனையெதிர்கொண்டு
கலங்கிய துவாரபாலரி னின்சாபங்
கடப்பதெக்காலமோ வென்றான்."

"என்றலுமுனிவன் பரிந்திவரெழுகா
லினப்புறு மனப்பாயவருந்த
லன்றியும் மடங்கப்பகைவராய் வந்த
லெல்லதிற் சுனப தமனுக்கா
மன்றலந் துளபமாலையா யென்ன
மலர்மகண் மகிழ்நரு மவ்வாக
கன்றியமறையோன் சாபநீக்கத்தக
கருத்துமறியாது கொலென்றான்."

இவற்றுள் முதற்பாட்டில் "பங்கயக்கண்ணன் திருமகள் கொழுநனைக்காணத், தூயசெய்தவத்துத் துருவாசமுனிவனுஞ் சேறலும்" என்பதைமாற்றி "பங்கய சரணஞ்சிந்தனை செய்தையனுசித, தூயமாதவத்துத் துருவாசமுனி தொழவருங்காலை" என்றும், மூன்றாவது பாட்டில் "என்றலுமுனிவன் பரிந்து" என்பதைமாற்றி "என்றலுமுனியுந் தொழுது" என்றுந்தமது கருத்துக்கி

சைந்தவரெல்லாம் எழுதியிருக்கின்றனர். இப்படி முழு மோசஞ்செய்வா ரிவரையன்றி வேறேயாம் கண்டிலம். துர்வாசமுனிவர் சிவமசபூகராகையால் விஷ்ணுவைத் தொழவந்தாரென்பது விருத்தமெனக் அவரைக் காணவந்தாரென்பதே அமையும். தொழவந்தவரிடு சாபம் துவாரபாலரைப் பற்றுதாகலினென்க, காணவந்தவரென்லே, சமதைவிளங்கி விஷ்ணுமூர்த்திக்கும் அவரிடுசாபம் பலிக்குமென்பது தோன்றுதலால் துவாரபாலரைப் பற்றியதென்பது நிப்பாதகமாயப்பெறப்படும். பக்தர்களைப் பக்தர்கள் சபியாரல்லவா? துவாரபாலர்களும் முனிபுங்கவரும் விஷ்ணுபக்தர்களாயின் ஒருவரையொருவர் விலக்கினரென்பதும், சபித்தாரென்பதும் அவஸ்தையாய் முடியுமெனக. சாபமெல்லாம் ஒருவரிலொருவர் வேறுபட்டவர்களேயாகலின் துவாரபாலர்கள் விஷ்ணுபக்தர்களும், துர்வாசமுனிவர் சிவபக்தருமாய்க்கொண்டு சிவபக்தர்கள் விஷ்ணுபக்தர்களை மதியாராகலின் துவாரபாலரை நோக்காது முனிவர் உள்ளே சேறலும், அசூயையால் முனிவரைத் துவாரபாலர்கள் விலக்கினரென்றும், முனிவர் கோபித்துச் சபித்தனரென்றுங் கொள்ளவேண்டிவரும். ஆகவே, முனிபுங்கவருடைய சாபவலியிற் றடுமாறிப் பிறந்துழலுமவதிக்குள்ளாகித் துவாரபாலர்கள் பட்டொழிந்தாரென்பது பெறப்பட்டது. இதுபோலவே சிவபக்தர்களால் விஷ்ணுபக்தர்கள் காவபங்கமடைந்த விருத்தாந்தங்களை மேலிடங்களில் ஏராளமாயுரைத்திருக்கின்றேமாகையால் மேதாவியாகண்டறியாமற் போகார் இந்தநியாயங்களால் "முனியுந்தொழுத" என்று மூன்றாவதுபாடலில் மீண்டுங்கூறியது மூடத்தன்மையாயிற்றெனக. இதுநிற்க, இடையேநின்ற பாடலில் "அலங்கலந்தனவமௌலியானது கேட்டநண்ணறவே யெதிர்கொண்டு" என்று வருவதனானுந் தொழவந்தாரென்றழவந்தது தூரமாய்விட்டதென்க. சமானமானவர்களையே யெதிர்கொள்வதனைக் கூறிடடவர்க்கு அமையாதாகலின் முனிவர் தொழவந்தாரென்ப

நீண்டுந் தோல்வியடைந்ததென்க. "எதிர்கொண்டு" என்னும் விசேஷத்தால் துவாரபாலனைச் சபித்தமுனிவர் நம்மையும் எங்கே சபித்து விடுகின்றாரோ என்று பயந்துவந்ததாய நிச்சயமேயன்றி வேறில்லையென்க ஏனெனின் முன்னொருகால் அம்முனிவரா லுதையுண்ட ஞாபகமுடையராக்கியினென்க முனிவனாக மீழ்ந்தவராகக் கொள்வோமாயின் "எதிர்கொண்டு" என்பதைமாற்றி "வரவெழுந்த" என்று கூறுதலவேண்டும். அப்புலவர் சிரோமணியாக்கிதுதோன்றாமல் விட்டதமை தெய்வீகம் விளங்கவேண்டி யிருத்தலினென்க. இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும்.

இனி, ஆரணியபருவம், தலங்கிலச்சருக்கம் ருள-வது பாடலில் "புள்ளுடைக்கொடியோ னிருவருங்காணாப் புண்ணியப் பொருப்பிடைத் தவஞ்செய, வள்ளல்" என்பதை மாற்றி "புள்ளுடைக்கொடியோ ரருமுனமங்கண் பங்கனிப் பொருப்பிடை—" என்று எழுதி யிருக்கின்றனர். இப்படியும் பேதைகளுண்டா! தொன்றுதொட்டு வழங்கிவரும் பூர்வப் பிரதிகளுக்கு மாறாக இவரெழுதிவிட்டதினாலேயே அது போய்விடுமா? அதனுடன்போகாமல் இவருடைய விபரீதமும் வெளிப்பட நோக்கதே! பிரமவிஷ்ணுக்களுக்குங் காணுதற்கரிய பெரிவனிருக்கையை அருச்சுனனடைந்தானெனனும் அருமையை நோக்காது தமது கவித்தனைமையைக் காட்டவந்தாரோ! என்ன பிரயோசனங்கண்டார்? இதுமட்டோ, ௸ சருக்கம் எஅ-வது பாடலையுமறவே போக்கிவிட்டனர். தோஷங்களைப் பரிகரிக்கவேண்டியது ஸ்வதாமமாகலாற் றுனிதனையேற்றுக்கொண்டனர்போலும், ஐயோ பாவம்! இவர்க்கேனிந்த வீண்கொடுமை? சமணபௌத்தாதிகளும் இதனை நோக்கின வருந்துவார்களே;

"போகமாய்விரிந்தும் போகியாய்ப்பரந்தும்
புலன்களின் வழிமனஞ் செலுத்தா
யோகியாயிருந்தும் யோகிகண்முதலா
முறைப்பரும் பலபொருளாயு

மேகமாய்நின்ற தத்தவமறைக்கு
    மெட்டுதறகரியதன வடிவிற
பாகமாயவிளஙகும பைஙதொடியுடனே
    பரிவுடன சினமொழி பகாநதான"

என்னும் பாடலே அதுவாகலான் மேதாவியர் சிந்தித்துப்பாரபபாராக. இபபடியே, அள - வது பாடலேயும போககிவிடடனா. இவ்விபரீதமே யிவாககு நித்தியாநுஷ்டானமபொலும. பாவமபாவம்!!

"ஓரோனநதனேததேட வொளிததருளுமிருபாதத
    தொருவனநதப
போரோனநதனேததேடிக கனஙகருடனபுறபபடடான
    புனஙகளெலலாரு
சீரோனலவிலே கிரிக்குத தேவதையாஙகுழவியையுரு
    செஙகையேநதப
பாரோனேயுஙகனேகதும பணிவுடனேபுகழநதிடததன
    பததினவநதான"

என்னும் பாடலாறகண்டுணாக. அதிலுள்ள நயத்தைக் கோககிலை இவ்விபரீததது கிடமுணடாகாதே! ஐயையோ! இதுகளிமானமியமெனக.

இன்னும ஷெசாருககம, க0எ - க0அ - ககசு - ககஎ - ககஅ - வது பாடலகளேயும் போககிவிடடனா

"விணணிலுறைவானவரில யாரடிபடாதவா
    விரிஞ்சனரியே முசலிரோ
மணணிலுறைமானலுரில யாரடிபடாதவா
    மனுககண முதலோாகளதலக
கணணிலுறைநாகாகளில யாரடிபடாதவாகள
    கட்செவிமகிபன முதலோர்
எணணிலபல யோனியிலுமபா வடிபடாதன
    விருநதழியிருந தழியரோ."

"வேதமடியுணடன விரிநதபலவாகம
    விதஙகளடியுணடன வொணாம்
பூதமடியுணடன விராழிஙசமுதறபுகலசெய
    பொழுதொடுசலிப பிலபொருளின

பேரமுடியுண்டன பிறப்பிலிபிறப்பிலி
பிறையசைச்சடை நனமகளார்
காதனமலன சமாவேட வடிவங்கொண்டு
நானசையடி யுண்டபொழுதே."

"கைவில்லுடனே பெயினர் சேடிபலர்சூழ்வாக
கணிமயில பின்னாவரவே
தெய்வமனறுகொளிக போடாந்தரை வந்தபொரு
செயபசிவனோடன முடிமேற
சைவமுறையெயினறவர் தனமலரிலேடறகு
சாதகபொளிநாண மலரொலா
மெய்மைவுக்கொண்டனையசரிய தவவேடனினை
விழிமலர் பரப்பிமகிழ்ா."

"விழுந்தருவிலையெனின மெலிந்தாயிறு
மழுந்திப்பிறவியினைப்பருவேனமுனரு
செழுந்தாடா மணிபபணித்தின சணமௌலியா
யெழுந்தருளிய விஃதென்ன மாயமோ."

"ஆதியேயயணடமு மனைத்துமாமெ ரளிா
சோதியேசொனனையபந்தொனகனமௌலியாய
வாதியே மரகத வைப்யானொரு
பாதியேபவளமாம பரபருபியே."

என்று மிவைகள் சிவோத்கர்ஷங்களை பிருக்கதலால அசூயைகொண்டனா போலும். என்னே இவர் அசூயையுடைதனினாலேயே ஸாஸ்தவம்போய்விடுமா! அருச்சுனனுடைய வில்லடியைப் பெருமான்பெற்றகாலத்தில பிரமஹாதிஸ் தம்பபரியந்தமான எல்லாவுயிர்களும் அடியுண்டனவென்பது மூலப்பிரமாணங்களிற் பார்க்கக்கூடுமே! அதற்கென்னசெய்வார்! பலலோகாட்டிப் பசபசவென்று விழிப்பார்போலும். சிவபெருமானடியுண்டது "ஸர்வ்வாத்மகத்வாத் ஸர்வஸ்ய" என்கிற சுருதிப்படி உயிர்க்கேோறுந் தாம் வியாபித்திருக்கு முண்மையை வெளிப்படுத்தவேயன்றி வேறில்லையாகவும், சிறுபிள்ளை பயமறியாத்தன்மைபோல வரம்புகடந்து வியவக

ரிககவந்தது வாய்மொழுப்புச சிலையாலவடித்த கதையாய ரூ டிந்தெனக

திருவிளையாடற்புராணம்.

"பாணடியன முதுகிறபட்டது செழியன
பனனிபருடம்பினிற பட்ட
தாணடகையமைசசா மேனிமேறபட்ட
தாளிளங்குமராமேற பட்ட
தீணடியகழறகால வீராமேறபட்ட
திவுளிமேறபட்டது பருமம
பூணடவெங்கரிமேற பட்டதெவவுயிாக்கும
போதனமேறபட்டவத தழுமபு"

"பரிதியுமதியும பாமபுமைங கோளும
பனனிறமபடைதத நாணமீனு
மிருநிலம புனலகாலெரி கடுங்கனலவா
னெனனுமைமம பூசமூங்காருஞ
சுருதியுமாறு சமயவானவருஞ
சுரர்களுமுனிவருந தொணடின
மருவியமுனிவா கணங்களுமபட்ட
மதுரைநாயகனடித தழுமபு."

"வானவர்மனிதா நாகாபுளவிலங்கு
மாசுணஞசித லெறமபாதி
யானபலசாமு மகைமரஞ்சொடிபுல
லாதியாம சரமும்பட்ட
வூனடைகருவும்பட்ட னதழும்போ
டுத்தனவுயிரிலலா வியமுங
தானடிபட்ட சராசரசடங்க
டமகளுயிராயினோன றழுமபு."

"தனனெனமாயோன விழிதகனன சமலச
சோதியுமயாதென வியந்தான
விண்ணவாபெருமான வெருவிஞனவாஞோ
வேறுளார்மெயபணிப் படைந்தார

வண்ணயாழியக்கர்சித்தா சாரணர்தம்
வடுப்படாவுடம்பினிற பட்ட
புண்ணையாதென்று தத்தமிற்காட்டி
மயங்கினாபுந்தவர் றறியார்."

என்னும் பிரமாணத்தால் ஸ்ரீமந் மாணிக்கவாசக சுவாமிகளபொருட்டுப் பாண்டியனால் பிரம்படிபட்டு எல்லாவுயிர்களிலும் தாம் கலந்துநின்ற வுண்மையைக் காட்டினரொன்பதும் சர்வப்பிரசித்தியாமே சிவபெருமானுக்குரிய விசேஷணத்தை யிப்பேதைப்புலவர் மாறவிட்டதனாலேயே அது போயவிடுமா? இப்படிப் பிரசித்தமான பிரமாணங்களெல்லாம் வெகுவாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்கவும், அவற்றைநோக்காது பேதைமையா லுழலுந்தன்மை என்னை? ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்! இது கலிதாமமெனக.

இன்னுமிவ்வாறே ஷை சருக்கம் (௧௨அ) வது பாட்டில் "அந்தவில்லிசையனுமமையநமறை" என்பதை "அவனபதம்பணிந்து" என்றும் (௧௨௬) வது பாடலில் "ஐயனும்மமையோடருள்புரிந்து" என்பதை "அமலமேயோடருள்புரிந்து" என்றும் அவற்றால் என்னமோ தமக்குச் சிலாக்கியமவாக்குவிட்டதுபோல மாறயிருக்கின்றனர். அப்படி யெழுதினதால் பொருள்வேறு படு லலாவிடினும் அன்புவழியைமாற்றுகின்றது. அவனென்பது இடமவந்தழி அழகுசெய்யுமாயினும் எண்டுக்கூற வந்தவரழகைக்கூசாது காட்டுகின்றது ஐயனும், அம்மையும் என்றும், அத்தனும், அன்னையும் என்றும், பிரானும், பிராட்டியும் என்றும், பரனும், பரையும் என்றும், அழகுபெறவரும் நமையை நோக்காதார் வேறென்செய்வார்! இருக்க அழகேயன்றே ஆடியிற ரேன்றும்? அதனாலெமக்கொரு பாதகமுமின்றெனக. இன்னும் பலவுளவற்றை விரிவஞ்சி விடுத்தாமென்க.

இங்ஙனமிருக்க, மேலிடங்களில் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டவராகிய எழும்பூரிசெட்டியுந் தனது மலபந்தவாசகத்தில் பார

ந்தவிஷயத்தைச் சற்றே விவகரித்தெழுதுவாம். அது, பகவத்கீதை - ஹரிவம்சமுதலிய விஷ்ணு மாஹாத்மியமுடையதாதலால் சிவசம்பந்தமின்றிச் சொல்லுவது பிசகென்றும், சிவகீதை முதலியன பாரதாதி கிரந்தங்களில் வராததன்றியுஞ் சங்கராசாரியார் முதலியவர்களால் வியாக்யானஞ்செய்யாமல் விடப்பட்டதென்றும், மோக்ஷதர்மத்தில் விஷ்ணுபரமும், விஷ்ணுமாஹாத்மியம், வைஷ்ணவ தர்மமுதலிய அநேகவிஷயங்கள் சொல்லப்படுதலால் பாரதம் விஷ்ணுபரமே யென்றுஞ் சாதிக்கவந்தார் இவர்கள், பகவத்கீதாவிஷயத்தைப் பின்னர் விவகரிப்பாம். ஈண்டுப் பாரதவிவகாரத்தில் சிவகீதை வரவேண்டியதென்னென்னில்? கீதைகளின்று மயங்களை விளக்கின்றபோதும் அருமை அருமை! பாரதத்தில் வந்ததனால் பகவத்கீதை சிறந்ததென்றும், பாரதத்தில் வராமையில் சிவகீதை தாழ்ந்ததென்றுங் கொண்ட அவரே யழுந்திருந்து விசனப்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றது பகவத்கீதை இதிஹாசத்திலுள்ளதும், சிவகீதை புராணத்திலுள்ளதுமாகிய வுண்மையையுற்று நோக்கினால் உத்கர்ஷ அபகர்ஷங்கள் வெளிப்படுமாகையால் புராணஞ் சிறந்ததோ இதிஹாசஞ் சிறந்ததோவென்றும் விசாரமாண்டு அத்யாவசியமாகின்றது. விரிக்கிற்பெருகும். வேதத்தின்வழி நூல்களாகிய ஸ்காந்தம், பாத்மமுதலியவற்றுள்வரும் சிவகீதையைச் சார்புநூலாகிய பாரதத்தில் வராமைகொண்டிழிவு கூறவந்தது என்னபேதமை! பாரதத்தில் வருவனவெல்லாஞ் சிறப்புடையனவாய்க் கொள்வோமெனின், நளன்கதை - இராமன்கதை முதலியனவும் வந்ததலால் அவற்றையும் பகவத்கீதையோடொப்ப உபசரித்தல்வேண்டும் இராமன் கதையைப் படிக்காதவரில்லையேயெனின், நளன்கதையைத் தாணியார் பாராட்டாதவர்கள்? சமிபிழுச்ச வொவ்வொருவரும் பாராட்டியே திரிகின்றார்கள். இரண்டும் ஒப்பு ஒப்பு!! பாரதத்தில் வந்ததினாலேயே சிறந்ததென்றும், வராது விட்டதினாலேயே

தாழ்ந்ததென்றுங் கூறவந்தது கேவலம் மூடத்தன்மையெ ன்க. பிரமாணசித்தமா யொப்புக்கொண்டனவாகிய வேதாகமபுராணேதிஹாசங்களில் ஒன்று மநீக்கமில்லை பாகவதபுராணங்களிலவரினும், இதிஹாசத்தில் வரினும் எமக்கு விரோதமின்மையின் பகவத்கீதையோடொத்த விசேஷ தர்மமும், ஏனையவற்றோடொத்த சாமானிய தர்மமும் எல்லா நூல்களினும் வரத்தகாரணமது சகசதர்மமாகவும், சற்றேனும் யுக்தியாது பகவத்கீதை சிறந்ததுஎன்று பிராந்தியாற்கூறியது பாழாய் விட்டதென்க.

இதுவன்றிக், இராமசுப்பிரமணிய சாஸ்திரியென்பாருந் தாமெழுதிய "ஷட்மதகவரஹஸ்யம்" என்னுநூலில் "ఇతిహాసపురాణాభ్యాం వేదం సముపబృంహయేత్" என்கிறஸ்மிருதியில் "అభ్యర్హితంపూర్వం" என்கிற நியாயத்தால் பூர்வநிபாதம்பெற்ற இதிஹாசபதத்திற்கு ஸ்ரீமஹாபாரதம் அர்த்தமானதால் வேதோபப்ரம்ஹணங்களுக்குள் ஸ்ரீமஹாபாரதமே முக்கியமுடையதென்றும் உத்தமமானதை முன்னைக்கவேண்டுமென்பது அதனாலறிதற்பாலது இதிஹாசம புராணங்களைக்காட்டிலும் உத்தமமென்பது நோக்கியே "ఇతిహాసపురాణాభ్యాం" என்றுவைக்கதென்றும். இதனை "అభ్యర్హితంపూర్వం" என்கிற நியாயத்தால் சாதிக்கவந்தது பிழையாம். மற்றொன்றெனின், "అజాద్యదంతం" என்கிற சூத்திரத்தால் முதலில் உயிர்களும் கடையில் அகாரமும் பெறுவனவும் பதங்களை முன்னேவைக்க வேண்டுமென்பது நோக்கியே சமர்த்திக்கப்பட்டதென்க. இதனையறியாது உத்தமமானதாலென்றுரைக்கவந்த வுன்மத்தவுரை யுலகங்கண்டபட் டொழிந்ததென்க. இவற்றைநோக்காது தாம சாதிக்கவந்த "అభ్యర్హితంపూర్వం" என்கிறநியாய அநுசாரிலே "అప్యేవసాక్షాద్ద్వైపాయనస్య కృతిత్వాత్" என்று ஸ்ரீமஹாபாரதம இதிஹாசபதத்திற்கு அர்த்தமானதன்றியும், அதுவே சாக்ஷாத் வேதவியாச கர்த்ருகத்துவமுமாய் விளங்குகிறதென்றும் பிரசங்கித்தனர். இதனுள்

ஏவகாரஸாக்ஷாத்பதங்கள் வையர்த்தமாயவிட்டதென்க. பாரதமொன்றேயன்றி வியாசஸ்மிருதி, வியாசஸூத்திர முதலியனவும் வியாசகர்த்ருகத்வமாய் விளங்குமதனி னெனக. அன்றியும், இதிஹாசபதத்திற்கு ஸ்ரீமஹாபாரதம் அர்த்தமானதுபோலவே ஸ்ரீமத்ராமாயண முதலியனவும் அர்த்தமானதால் வேதோபப்ரம்ஹணங்களுக்குள் பாரதமொன்றிற்கே உத்தமத்வஞ் சாதிக்கவந்ததும் வியபிசாரதோஷத்தால் ழிந்ததெனக. மேலிரண்டு ஹேதுக்களாலும் இதிஹாசமே சிறந்தது, பாரதமே உத்தமமானது என்று கூறுவ வீண்வாதம் வியர்த்தமானதால் மேலும் அவர் கூறிய நியாயங்களை விசாரித்துக் கண்டிப்போமாக.

பாரதமே உத்தமமானதென்பதற்கு ஆதாரமாய்ச் சங்கராசாரியர், இராமானுஜாசாரியர் முதலியவாசார்யர்களியற்றிய பிரம்ஹமீமாம்ஸாபாஷ்யங்களிலே பாரதவாக்யங்களே பதேபதே யுதகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்றும், ஸ்ரீசங்கரர்கள் இராமாயண தாத்பரிய சாரசங்கிரஹஞ் செய்ததுபோலவே பாரததாத்பரிய சாரசங்கிரஹமுஞ் செய்தனரென்றும், அப்படியே ஆனந்ததீர்த்தரென்னு மத்வாசாரியரும் பாரத தாத்பரிய சாரசங்கிரஹஞ் செய்தனரென்றும், வித்யாரணியரும் பாரதார்த்தமாகிய மஹோபாக்யானத்திற்குச் சாரசங்கிரஹஞ் செய்தனரென்றும் முறையே சொல்லிமுடித்தார். அவர் பேதமையிருந்தவாறென்னே! கொடிது கொடிது!! மேற்கூறிய பாஷ்யங்களில் பாரதமேயன்றி ஸ்மிருதிகளும் உதகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவே! அவைகளை இவர்பார்த்தறியாதவர்போலும். இதுநிற்க, ஸ்ரீசங்கரர்கள் இராமாயணத்தைப்போலவே பாரதத்திற்கும் சாரசங்கிரஹஞ் செய்தனரென்றதனால் என்னசிலாக்கியம்? யாம் ஆக்ஷேபித்துரைக்கவேண்டியதை எமக்கவர் ஞாபகப்படுத்தினரென்பதை நோக்கி அவர்க்கு வந்தனமுஞ் செய்கின்றனம். இவ்விரண்டுமன்றிப் பாகவத தாத்பரிய சாரசங்கிரஹமுஞ் செய்திருக்கி

ன்றனர். ஆனந்த தீர்த்தரோவெனின், அவருமப்படியே பாரதத்தோடு இராமாயணதாத்பரிய சாரசங்கிரஹமுஞ் செய்திருக்கின்றார். வித்யாரண்யரோவெனின், மஹோபாக்யானமேயன்றிச் சங்கரவிஜயமாதி புராணசாரசங்கிரஹங்களுஞ் செய்திருக்கின்றாராகலான் புராண அபேக்ஷயா இதிஹாசமசிறந்ததென்றும், அது ஸ்ரீ மஹாபாரத மொன்றுமேயென்றும், வேதோபப்பிரம்ஹணங்களுக்குள் அதுவே உத்தமமானதென்றுங் கூறபிமானத்தால் வியவகரிக்கவந்தது நிரஸ்தமாய்விட்டதெனக.

இங்ஙனமிறக, இதிஹாசபுராணங்களிரண்டும்வேதோபப்பிரம்ஹணங்களுக்குள் சமப்பிரமாணமாயினும் புராணமே இதிஹாசத்தைக்காட்டிலும் உத்தமமானதென்பதை நிரூபிப்போம். வேதம் முதனூலென்றும், புராணம்வழிநூலென்றும், ஸ்மிருதிஇதிஹாசங்கள் சார்புநூலென்றும் நிச்சயமாகையால் மூன்றும்பிரமாணமாகிச் சார்புநூலினும் வழிநூலுக்காதிக்கமும், வழிநூலினும் முதனூலுக்காதிக்கமும் ஏற்படுகின்றது. ஆகவே, சார்புநூலாகிய இதிஹாசமபிரமாணபோக்யமென்பதுமாத்திரம் ஒப்பிய அயிபபுராண அபேக்ஷயா அதிக்கிரமித்தது என்பது நிரஸ்தமெனக. என்னை? “పురాణం సర్వశాస్త్రాణి ప్రథమం బ్రహ్మణా స్మృతం । అనంతరం తు వక్త్రేభ్యో వేదాస్తస్య వినిర్గతాః” எனகிற மச்சபுராணவாக்கியத்தால் புராணங்களும், தர்மசாஸ்திரங்களும் பிரமஹாவினால் முன்னே செய்யப்பட்டதென்றும், பின்னர் அவருடைய முகத்தால் வேதங்கள் புறப்பட்டதாயிறறென்றும் பெறப்பட்டதெனின், வேதங்களுண்டாவதன்முன்னர்புராணங்களைப் பிரம்ஹாசெய்தாரென்பது கற்பபேதமேயன்றி நிஜஸ்வரூபமன்றெனக. எங்ஙனமெனின், ஷை புராணத்தில் “వ్యాసరూపమహం కృత్వా సంగ్రహ్ణామి యుగే యుగే । చతుర్లక్షప్రమాణేన ద్వాపరే ద్వాపరే సదా । తదష్టాదశధా కృత్వా భూర్లోకేఽస్మిన్ ప్రకాశ్యతే । అద్యాపి దేవలోకే తచ్ఛతకోటిప్రవిస్తరం”,

எனகிற வாக்கியத்தால் நானவியாசரூபியாயப்பிரதி துவாபர யுகத்திலும் சதுர்லட்சப் பிரமாணங்களால் புராணங்களைச சங்கிரகித்து அஷ்டாதசவிதமாய்ப் பூமியில் பிரகாசிக்கச்செய்கின்றேன், இப்போதும் தேவலோகத்தில் சதகோடிவிஸதாரமாயக் கிடக்கின்றனவென்று விஷ்ணு கூறினதாகப் பெறப்பட்டதனால் மேல்பிரமஹாவினிடத்துண்டாயின வென்பதற்குமாறாய அஷ்டாதசபுராணங்களும் வியாசரிடத்துண்டாயினவென்று வெளிப்பட்டது. இன்னுமிப்படியே மச்சரூபங்கொண்டு பிரமஹாவுக்கு விஷ்ணு சொன்னாரென்றும பலபடியாய்க் கூறியிருத்தலால் வாஸ்தவஸ்வரூபத்தைக் கிரகிப்பது புண்ணியமிருந்தாலல்லது கிட்டாதெனக. "ఋ బ్రహ్మణస్సకాశాత్పూర్వంమునయో వేదాంశ్చప్రతిపేదిరే" என்கிற மந்திரத்தால் அஷ்டாதசவித்தைகளையும், புராணங்களையும் தமது அக்கிரகுமாரராகிய பிரமஹாதேவருக்குப் பரமசிவம் கொடுத்தருளினாரென்றும், "ఈశానస్సర్వవిద్యానాం" என்கிறமந்திரத்தால் சர்வவித்தைகளும் சிவனிடத்திலே நின்றுமுண்டாயினவென்றும் ஸ்பஷ்டமாய்ப் பெறப்பட்டதனால் புராணங்களைப் பிரம்ஹாவுண்டாக்கினாரென்பதும், விஷ்ணுவுண்டாக்கினாரென்பதும், வியாசருண்டாக்கினாரென்பதும், மறைமுனிவர்களுண்டாக்கினாரென்பதும் ஔபசாரிகமேயன்றி வாஸ்தவமன்றென்க. அவர்களை அதிகாரிகளாகக்கூறுவது கற்பபேதத்தாலென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது. இந்நியாயங்களால் வேதம், புராணம், இதிஹாசமுதலிய வமறை முன்னூல் வழிநூல் சார்புநூலென்று கூறுவதில்லசொற்பபாதகப்பின்னவெனக. இதுகேவிரிக்கிற்பெருகும். இதன் விஸ்தாரத்தைப் பின்னர்க்கூறப்படும் சிவபுராணதாமசத்வநிராகரணப் பகுதியிற்கண்டுதெளிக.

இந்தருட்டாங்களையறியாத ஷட்சாஸ்திரியவர்கள் புராணங்களையேனும், வேதங்கள்பின்னும் பிரம்ஹாவினிடத்துண்டாயினவென்பதை முன்னேபிறந்த மூதேவிக்கும் பின்.

னேபிறந்த ஸ்ரீதேவிக்கும் உவமைகூறித் திருப்தியடைந்தனர். ஆஹா! என்னபுதுமை! புராணம் மூதேவியானால் இவர் என்னாவார்? மூதேவிக்கு மூத்தபிள்ளையாவார்போலும். இவர் பாரதாதிகளைக் கூறிவந்ததில் அதற்கொரு ஹேதுவாய்ப் புராணத்தையுங் கொண்டாரோ! அம்மூதேவிபுராணத்தைச் செய்யனதொடவேண்டுமோ? கொண்டாராகலின் இவருடைய நாவும் மூதேவிவாசத்துக்கிருப்பிடமானது. மூதேவி எங்கிருந்தாலும் இவரிடத்திருப்பதுமாத்திரம் ஸ்வதந்திரமேனக. முன்னே பிறந்ததெல்லாம் மூதேவியும், பின்னே பிறந்ததெல்லாம் ஸ்ரீதேவியுமென்று கொள்வீராயின், வியாசரிடத்தில் முன்னே பிறந்த சூத்திரமும், ஸ்ரீமஹாபாரதமும் முன்னும் பின்னுமாகத் தோன்றினஞாயத்தால் பாரத அபேக்ஷயா பிரமஸூத்திரத்திற்கும் மூதேவித்வம் சித்திக்கின்றதே! ஐயோ கொடுமை! பிரமஸூத்திரத்தை மூதேவியாக்கி இவர் எங்கே சீவித்திருப்பார்? இது கலிதோஷமேனக. திருஷ்டாந்தங்கூறுவதில் இவரைப்போல புத்திமானைக் கண்டெடுப்பது அருமை அருமை! இதுபோலவே, முன்னேபிறந்த விஷத்தையும், பின்னேபிறந்த அமிர்தத்தையும் உவமைகூறினார். விஷமோ மரணத்தைக்கொடுப்பது அமிர்தமோ மரணத்தைக்கெடுப்பது. விஷத்தையுண்டவர் சிவபெருமான். அமிர்தத்தையுண்டவர்கள் விஷ்ணுவாதிகள். விஷத்தையுண்டிருஞ் சிவனிறந்ததில்லை. அமிர்தத்தையுண்டும் விஷ்ணுவாதிகள் வாழ்ந்ததில்லை. விஷத்தையுண்டாலுஞ் சிவன் சாகாதவரென்றும், அமிர்தத்தையுண்டாலும் விஷ்ணுவாதிகள் சாகிறவர்களென்றும் அவர்களுடைய நித்யாநித்யங்களை வெளிப்படுத்து முபகாரமாயவிளங்கும் விஷதிருட்டாந்தத்தை யிவராதரித்தது என்னபேதமை? விஷமும் சிவனுக்கமிர்தமாயிற்று அமிர்தமும் விஷ்ணுவாதிகட்கு விஷமாயிற்று. ஆகவே, இவர் விஷாமிர்தங்களின் ஸாரதம்யங்கூறியது எற்றுக்கோவறிந்திலம்.

"సుధామప్యాస్వాద్యప్రతిభయజరామృత్యుహరిణీం విపద్యంతే విశ్వే విధిశతమఖాద్యాదివిషదః । కరాళం యత్క్ష్వేళం కబళితవతః కాలకలనాన శంభో స్తన్మూలం తవజనని తాటంకమహిమా"

"பிரமனிந்திரன் முதலியதேவர்களனைவ
ரனைபெருந்திரை யாறறலமுதே கொலாம
ஒருவாதங்கிலா தினகெருணவிடம வாழ்வன்மா
திருபெருந்தகைமை யிடபொனறோடைகளின வாசியே"

என்றருளிய சங்கராசாரியர் வாக்கியத்தால் உண்மை வெளிப்பட்டதென்க.

"வானவரு மிந்திரனு மாலயனு மேசெத்துப்
போனவிடம் புண்முகத்துப் போகாதோ—ஞானபிரான்
அத்தனருணேசனவன் புண்ணியனு நூகசயுமே
பத்தியுடன்கொள்ளாதருந்தக்கால."

என்றருளிய குகைநமசிவாயர் திருவாக்காலுங் கண்டுணர்க. முன்பிறந்ததை மூதேவியநுபவங்கொண்டிருளுமிவா பிரம்மதேவரிடத்து முன்பிறந்த பிராம்ஹணர்களை யெவ்வாறு கொண்டனரோ அறிந்திலம். முன்பிறந்த பிராமஹணர்களை அபகர்ஷமாகவும், பின்பிறந்த சூத்திரர்களை உத்கர்ஷமாகவுங்கொண்டு வழிபடுவார்போலும். இவர்கட்கு முன்னேபிறந்ததைத் தள்ளிப் பின்னேபிறந்ததைக் கொள்வது நிஜாநுபவமாக இதனாலேயே பிரமதேவர் முகத்திலே வந்த சிவனைவிட்டு அவர் குதத்திலே தோன்றிய விஷ்ணுவுக்குப் பிரமஹத்துவம் கற்பிக்கவந்தனரென்க. இனி ருக்கெஜுஸ்ஸாமங்களினும், முறையே முதலவேதம் மூதேவியென்றும், இரண்டாவதுவேதம் ஸ்ரீதேவியென்றுந் தாரதம்மியங் கூறுவார்போலும். முன்வந்தவரைப் புறந்தள்ளிப் பின்வந்தவர்க்குப் பிரியஞ்சொல்வாரிவரேபோலும். முன்னேநிற்கும நீரைத்தள்ளிப் பின்னேநிற்குஞ் சேற்றைக்குடிப்பாரிவரேபோலும். முன்னேயுண்டாமன்னத்தை நீக்கிப்பின்னேயுண்டா மலத்தைக் கொள்வாரிவரேபோலும். முன்னேசெல்லும் அரசனைவிட்டுப் பின்னேசெல்லும் அடிமையைக்காண்.

பாரிவரோபோலும். இப்படிப்பலவுளவாகலின் புத்திமான்கள் பகுத்துணர்வாராக. இப்படிச்சொல்வதனால பிரமணிடத்து ப பினவந்தவேதம புராணத்திற குறைந்ததெனபது எமது கருத்தன்றெனக. புராணத்தினும வேதமேமுறபட்ட தென பதை முன்னேவிசாரித்துத் திர்மானித்தோமாகையால இ வர்கூறிய தோஷம் எங்கேவேதத்துக்கு முண்டாகப்போகி ன்றதோவென்னும பயத்தாலேயே இப்படிப்பரிகரிக்க நே ாந்ததென்க மூத்தவனுக்கும இளையவனுக்குமிருக்கும அ ன்யோன்யசமபந்தத்தைநோக்காமல இருவருக்கும பேதங் கற்பித்து ஒன்றுகிராஹ்யமும, ஒன்று அக்ராஹ்யமுமாகக கொள்வது அவிவேகமெனக. இரண்டும கிராஹ்யமேயாயி மூத்தவன இளையவனென்று முபசாரமாத்திரமே பாராட்ட த்தக்கதென்க. மேலுமியாயங்களால புராணத்தைப்போல வே இதிஹாசமும பிராமாணமேனறும, இதிஹாசம புராண த்திறகுச சார்பநூலாகையால புராண அபேக்ஷயா இதி ஹாசம்தாழ்ந்ததெனறும நிச்சயிக்கப்பட்டதனால புராணாந தர்க்கதமாகிய சிவகீதைக்கு இதிஹாசாநதாகதமாகிய பகவ த்கீதை அதிக்ரமித்ததென்றுகூறும் நுவாதமகிரசிக்கப பட்டதெனக

இனிச் சங்கராசாரியர் சிவகீதைக்கு வியாக்யானஞ் செய்யாததென்னையெனின், அவர்செய்யாததினாலேயே அ தறகொரு குறைவுண்டாமெனபது என்னபேதமை? பக வத்கீதைக்கு மாத்திரஞ்செய்தனரேயெனின், அதுவகான் மவாதத்தைச்சாதித்துச் ஸ்வயகமீகயனம் இவர்கள் பாஞ் சராத்திரத்தைக் கூறினதில்லையாகலின அநதவியாக்யான த்தை ஆதாரமாய்க்கொண்டுவந்து அவதியாய முடிந்த தென்க. ஆனாலுஞ்சியது நூலதிசயமேயனறிச் சித்தாந்த அதிசயமன்றேயெனின, சித்தாந்தவிசேஷத்தால நூலதிசய மேயன்றி நூலவிசேஷத்தால சித்தாந்த அதிசயமில்லையாக லான்பாரம்பரம் பாஞ்சராத்திரவிகற்பமாகிய சங்கராசாரியா வியாக்யானத்தால பகவத்கீதையை நிறுத்தவந்தது கிரஸ்த

மெனக. சங்கராசாரியர் விசிஷ்டாத்வைதபரமாய்ப் பகவத்
கீதைக்கு வியாக்யானஞ்செய்திருந்தாலொழிய அவரையெ
டுத்துக்கூறுவது அவலமெனக.

இதுநிறக, அவர் சிவகீதைக்கு வியாக்யானஞ்செய்யா
ததை நோக்குங்கால் "தவ்வேறறுமைபாரியனரே அருச்சுனற
கு கீதைநூல் செப்பியருள் நிதத கண்ணன யானேயுலகெலலா மா
யினேனெனறதூஉம், முகலவனு விசுவரூபததைத தான காட்டிய
தூஉம், ஏனையவறறைக் கைவிட்டு எனனைப வழிபடுகவெனறதூஉ
ம, அதனை யுறுதிபாகககொண்ட அருசசுனன அவன கூறிய கரு
த்தநோக்கிச் சாங்கரனுக்கு சிவபூசைசெய்ததூஉம, கணணனமேவி
ட்டபோது சுளமுகலவன திருமுடிமேற கண்டதூஉ மெனக. கண்ண
னுடமனனிய முனிபாற சிவதீக்கையுற்றுத தனமையுந தலைவனையு மு
ணாடசோருக்கின சோகமபாவனையைத தலைப்பட்டாறுதலறிக"
என்று சிவஞானசுவாமிகள் சிவஞானபோதச் சிற்றுரையிற்
கூறியிருக்கின்றாராகலான் சிவன்சொன்னகீதையில் யா
னேயுலகெலலா மாயினேனென்றதூஉம், ஏனையவற்றைக்
கைவிட்டு என்னையே வழிபடுகவென்றதூஉ முதலியவற்
றைச் சோகமபாவனையாலென்று கூறவேண்டியாமை கருதி
யே சிவகீதையைவிட்டுத் தமமையொத்தவைராகிய கண்ண
னுரைத்தகீதையைக் கடைபபிடித்தாரெனக. கண்ணன், கீ
தையில் ஏனையவற்றைக்கைவிட்டு என்னையேவழிபடுகவென
று அருச்சுனற்குக் கூறினராகவும், அவன்சங்கரற்கு சிவ
பூசைசெய்து வந்ததென்னை? பாசுபதாஸ்திரம்பெறவேண்டி
ச்செல்லுகையில் கண்ணன் உடனிருந்தும் அவன் கண்ண
னைப்பூசிக்காமல் கண்ணனிடத்துச் சிவபூசைசெய்ததென்
னை? இவ்வேதுக்கள் பலவாற்றானும் கண்ணன் கூறியதெல
லாஞ் சோகமபாவனையாலேயேயன்றித் தன்னையே பரமாய்க்
கருதியல்லவென்க.

"கண்டவிவையல்லே னானென்றகன்று காணக்
கழிபரமு நானல்லே னெனக்கருதிக் கசிந்த
தொண்டினொடு முளத்தவன்றானின்றகலப்பாலே
சோகமெனப் பாவிக்கத்தோன்றுவன் வேறின்றி

விண்டகலு மலங்களெல்லாங் கருடதியானத்தினை
விடமொழியு மதுபோல விமலனைத்தியு மடையும்
பண்டைமறைக ளுமது நாமமே யென்று
பாவிக்கச்சொல்லு வதப்பாவத் தைக்காணே"

என்றுவாருஞ் சந்தானகுரவர்வாக்கியமுஞ் சான்றாமென்க. இந்த நியாயங்களால் சங்கராசாரியர் சிவதீக்ஷைக்கு வியாக்கியானஞ்செய்யாதுவிட்ட காரணம் வெளிப்பட்டதனால் அவர் சிவதீக்ஷா வியாக்கியானஞ் செய்யவில்லையே யென்று மனத்தமதியாற் குறித்த மட்டிவாசகம் நிரஸ்தமென்க. சிவதீக்ஷையில் ஏகான்மவாதத்தைச் சாதித்து வியாக்கியானஞ்செய்வதனால் தமது சித்தாந்தங்கெடுமேயன்றிச் சிறப்படையாதென்றே அதனைச் செய்யாது விடுத்தனரென்க. அநாதிமலமுத்தராய் விளங்கும் சிவபெருமான் தாமே பரமென்றும், தாமே எல்லாமென்றும், தம்மைக்காட்டிலும் வேறுபதார்த்தமில்லையென்றுங் கூறுவது ஸ்வதர்மம். சங்கராசாரியர் முதலியவர்கள் பாசபந்தர்களாகலின் அங்ஙனந் தாங்கூறுவது பரதர்மமேயன்றி ஸ்வதர்மமாகாதென்க. அதுபற்றியே சிவதீக்ஷாவியாக்யானம் அவர்க்குப் பாதகமாயிற்றென்க. இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

இங்ஙனமிருக்க, ஷை செட்டியாரவர்கள் பகவத்கீதைமுதலிய விஷ்ணு பாரம்யங்களையும், வைஷ்ணவ தாபங்களையுங் கூறும்பாரதத்தில் ஸோவிரோதமாய்ச் சிவபாரம்யங்களையும், சைவதர்மங்களையும் எப்படிக்கூறுமென்று மறுத்தார். நல்லழகிது. அர்ச்சுனருக்குப் பாசுபதமளித்தல், கண்ணனுக்குப் பிள்ளைப்பேறுதவுதல், கிருஷ்ணருக்குச் சிவதீக்ஷை கொடுத்தல் முதலிய சிவதருமங்களைக்கூறும் பாரதத்தில் விஷ்ணுதர்மங்கள் எப்படிவரக்கூடுமென்று அதனையெதிரிட்டுநோக்கின் மேலாக்ஷேபமிக்குமாகையால் அவருடைய மந்தமதிக்கு விசனப்படத்தக்கதா யிருக்கின்றது.

இனி வாஸ்தவவிசாரத்தில் ஸ்ரீமஹாபாரதம் பஞ்சபாண்டவர்கள் சரித்திரமேயன்றி வேறில்லை. ஸ்ரீகிருஷ்ணர் அ

வர்களுக்குத் தேசபந்துவும், ஆப்தனுமாயிருந்தபடியால் அவர்சரித்ரமு மிடையிடையே பாரதத்தில் சொல்லப்பட்டது. ஸ்ரீகிருஷ்ணர் சரித்ரமாத்ரமேயன்றிப் பீஷ்மர், துரோணர், அசுவத்தாமா முதலிய ஆசாரியர்கள் சரித்திரமுஞ் சொல்லப்பட்டது. ஆக இப்படிப் பலசரித்திரங்களைக் கூறிவரும்பாரதத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணசரித்திரமே ப்ராதான்யமாகக் கூறிவருமென்பது விருத்தமெனக் பாண்டவர்கள், கிருஷ்ணர் முதலியவர்கள் உபாசகர்களேயாய்த் தங்கள் அரசகாரியங்களினைவேற்றும் பொருட்டும், ஆன்மலாபத்தின் பொருட்டுமொரு கடவுளை வழிபடுவாராகலின் அவனைச் சதாசிவமூர்த்தியென்று இனிதுவிளக்கும். இந்நுட்பங்களையறியாமல் விஷ்ணுபாரம்யங்களைக்கூறும் பாரதத்தில் சிவபாரம்யம் எப்படி வரக்கூடுமென்று விகற்பித்துணர்ந்த வீணர்தங் கண்டிக்கப்பட்டதெனக் விஷ்ணுதாமம். விஷ்ணுபாரம்ய முதலியவற்றை அந்தந்தஸ்து ப்ரகரணங்களில் அவனையுபாசியராகக் கொண்ட அதிகாரிகள் பொருட்டுக்கூறியதெனக. அவ்வுபாசியரையுபாசகராக்கி அவர்க்கு பாசியனாகக் கூறுங்கால் எஞ்சவிருத்தியால் பாரதமடங்கலும் சிவபெருமானையே பரமாப்சாதித்துக் கூறுமெனக். இவற்றின் விவரணத்தை பின்னர் கூறுவாமென்க.

இன்னும் ஷெ ட்டியாரவர்கள் ஸ்ரீ மஹாபாரதத்தை ஸ்ரீ கண்டாசாரியர் சிவபாரம்யங்களைச் சேர்த்து விஷ்ணு பாரம்யங்களை அங்கமா வெடுத்துவிட்டு அவற்றை ருடிசெய்ய ஒரு வியாக்கியானமுஞ்செய்து வெடுத்துவிட்டாரென்றும், பங்காளவாசிகள் சக்திபாரம்ய முடையவர்களாதலால் தத்சம்பந்தமாய முந்நூறு அத்யாயங்களாகக் கலப்பிதாமசமாய்ச்சேர்த்து நீலகண்டீயத்தை யாதரித்து அந்த தேசத்திலே பாரதத்தை அச்சிட்டார்களென்றும், அந்தப் பிரதியாதரவாகவே இச்சென்னையிலும் அச்சிட்டார்களென்றும், இதுகள் பிராசீன வியாக்யானங்களோடு விரோதிக்கின்றதென்றும், பலவாறு பிதற்றியிருக்கின்றனர். இவற்றை விசாரிக்குமிட.

த்து ஸ்ரீகண்டாசாரியர் விஷ்ணுபரமங்களை யெடுத்துவிட்டாரென்பதும், சிவபரமங்களைச் சேர்த்தாரென்பதும் முட்டத்தனமையென்க. பாரதத்தில் விஷ்ணுபரமமுக்கியமேயில்லாதிருக்கவும் அதனை யெடுத்துவிட்டாரென்பதெங்ஙனமிசையும்? மேலியாம் ஸூசீந்யாயத்தால் பாரதபட்டங்களும் சிவநாமத்தையே கூறுமென்பது ஸ்வதந்த்ரம. ஏனெனில் அவர் விஷ்ணு சம்பந்தமான சில அம்சங்களை யெடுத்துவிட்டாரெனின், அதனை மறுத்து உண்மையை நாட்டி வேறு வியாக்கியானத்தால் ஏன் சாதிக்கப்படாது? அவருள்ளபடியே விஷ்ணுநாமங்களாகக் கருதுவதுண்டேனின், கொடூரம் செய்வமாக விடுவதைத் தவிர ஏன் செங்ஙனங்கூடும்? பக்ஷங்களிலுள்ளவர்கள் சம்ப்ரதாயமாய புராண அத்யாயங்களைச் சேர்த்தாரென்றும் இவர் நாணமில்லாதவர்களாயும், எங்காவது ஓரிடத்தில் புயப்பாய மூன்று அத்யாயஞ் சேர்ப்பார்களா? மூன்று ஸ்பத்துஞ் சோகங்களே! ஒரு ஸ்லோகஞ் சேர்த்தாலேபட்டிருட்டு வெளிப்பட்டுப்போமாகவும், அவர்கள் மூன்று அத்யாயஞ் சேர்க்கிறவரையில் இவர்களெங்கே தூங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள்? இவர்கள் "ఉపనీతం మధుసూదనస్య పాదారవిందార్చితపుష్పం, దదర్శగంగాధరమూర్ధ్ని బహూవరః కృతస్మితాః" என்கிற சுலோகம் துரோணபர்வத்திலுள்ளதாகக் கூறுகிறார்களே! அந்த ஸ்லோகமென்று கொண்டாலும் இப்படியில்லாததைக் கட்டுக்கதைக்கும் பேதைகள் இவர்சம்பன்னமென்பதைப் புத்தியாலோர்கள் கண்டறிவாராக. இன்னும் பலவுண்மைகளை விரிவாற் விடுக்கிறோமென்க. இது நிற்க, ஸ்ரீகண்டாசாரியர் செய்த பாரத வியாக்யானம் பிரசன்ன வியாக்யானங்களோடு விரோதிக்கின்றதென்றார். இவரெத்தனை பிரசன்ன வியாக்யானங்களைப் பார்த்திருப்பார்? அந்த வியாக்யானங்கட்குக் கர்த்தப் பெயர்கள் யாவை? அந்தப் பிரதிகள் எந்தேசத்தில் யாரிடத்திலிருக்கின்றன? அவைதம்மிடத்திருப்பதுபோலவே கூறினரோ! ஆச்சரியம் ஆச்சரியம்!!

ஸ்ரீமஹாபாரதத்திற்குப் பிரவகதர்களாய்ச் சொர்க்க மத்ய பாதாளஙகளில் முறையே பைலமுனிவா, வைசமபாயனா, ஜைமினிபகவானுகிய மூவரையும் வியாசமுனிவா ஏறபடுத்தினனென்றும, அவவாறே அவாகள் அந்தநத இடஙகளில அதனை வெளியிட்டதுமாததிரமேயன்றி ஒருவராயினும அத நூதந வியாகயானஞ் செயததிலலையென்றும, பின்னா ஸ்ரீகண்டாசாரிய சுவாமிகளெனபவா பரமகாருண்ய நிதிகளாய ஒரு வியாகயானம பிரதிபத ரூபமாயச்செயது வெளியிட்டனனென்றும புத்திமானகள பலரும வாஙகி வருவதறகேறப அநத ஸ்ரீகண்ட வியாகயானமொன்றுமே இமசேதுபரியநத ம பிரசித்தமாயிருககினறது. இதனைபுணராது வாயிலவநதபடி பிதறறித்திரிவது பாவம பாவம்'' இது மாநதிரமா? சுருதிஸமிருதிகளிலும இவாகள போயககருதனைத விரோதிதத அபிசஙகளையும் கறபனையெனறு சொலவாாகளேயனறி வேறிலலை. இபபடிப்பட்டவாகளை எனன சமாதானததால திருபதி செயயலாம்? விவேகிகளாயச சததிய பிரமாணததிற கட்டுணட புததிமானகளுககே சமாதானஞ் சொலலலாமனறி இவரைபபோனறொதத கவிசசிரேஷ்டா புருகைஷலலாம மாறறித் திருபதிசெயவிகக யாவராலதான முடியும்? இனி யிபபடி வீண்புரட்டுகளாலும, விருதாபபிர சஙகததாலும அவலமாாககத்தை யவலம்பித்துப பாவததுக்குளளாகிக கெட்டாதிருபபாராக

இனி ஸ்ரீமஹாபாரதம சிவபாரம்யப் பிரதிபாதகமுடையதெனபதை விசாரிப்பாம துரோணபாவததில "దేవదేవ ప్రపద్యత్వా ... సర్వభూతభవం ... యజ్ఞ ... తస్మిన్ ... " எனகிற வாகயததால தேவாகளுக்குந தெயவமாகியும, எண்ணககூடாமலிருக்கும் ஆதமபாவமுள்ளவராகியும், குறைவிலலாதவராகியும் விளஙகும விஷ்ணுவானவா சிவனைச சாவரூபியாயத் தெரிந்து மஹாபிரபுவாகிய அவரை இவவகததினி

டமாய்ப் புரிகின்றார் எந்தப் புருஷனானவன் சர்வசொ ரூபியாய்ச் சிருஷ்டியைச் செய்து பிரளயத்தில் புகுகின்றானோ அவனிடத்தில் பரமசிவன் அதிகமாகிய பிரீதியைச் செய்கின்றார் என்றும், 'ఇస్యక్త్యహో యా గాస్త్రయో బ్రహ్మవిష్ణుపూర్వకాః, తా ఘ్నులించే లక్ష్మీ భు వ్యయా చాణయాంవిశేషతః.' என்கிற வாக்கியத்தால் பிரமனவர் அசுவத்தாமனை நோக்கிக் கேளும் அசுவத்தாமனே! கிருஷ்ணார்ச்சுனர்களுக்கு கொப்பாடியாலுல் உமயத்தி சாமம்-தடசு-போகங்கள் கிடைத்திருக்கின்றனவோ அப்படியே உமக்கும் கிடைக்கின்றது. அந்தக் கிருஷ்ணார்ச்சுனர்கள் சிவலிங்கத் தொட்டமாய பரசிவாராதனை செய்கின்றார்கள் நீர் விக்கிரகவடிவத்தில் ஆராதனை செய்கின்றீர் என்று பிரமனென்றும் இவ்விது பெறப்பட்டது. அன்றியும், "సవిష్ణుర్బ్రహ్మ త్వత్తేశ రుద్రసంభవః' என்கிற வாக்கியத்தால் கேசவநாமத்தினுடைய விஷ்ணுவானவர் சிவனாலுண்டாக்கப்பட்டவரென்றும், சர்வாதிபத்தியுடையவரென்றுங் கூறப்பட்டது. அப்படியே பாரபட்சத்துவம் பரமசிவனுக்கே கூறிய நுண்மையை யாயாமல் கிருஷ்ணுரூபமாக போதகமாக அதனைத் திரிபுண்ணர்ச்சி கொண்டு மயங்கிக் கூறுவது நமக்குரைப்பென்க.

எழுமூர்த்தியடியார் மானமிப மிவவளயினதாகவும், மேலுள்ள 'ఐంహస్సృతా' என்கிற வாக்கியத்தைக் கொண்டு வீசுவாசக்காட்டப்பட்ட சாஸ்திரிகள் மானமித்தைக் கொஞ்சம் விசாரிப்போம். இவர் பாரதத்தில் சில அம்சங்களை விகசித்து விஷ்ணுபரத்வங் கூறவந்தவராகவேன இல்லாத பாகவதத்தைப் பண்டென்று சாதிக்கவந்த அவரோ மறுமையைமறந்து புண்மையைநாடுகிறது எமக்கு வியப்புதாமதமாயிருமென்க. துரோணபர்வத்து கைலாசயாத்திராபர்வத்தில், 'ఔంకారం పరమం బ్రహ్మ వర్ణ క్షీతం వేదవిదాంనిధిం, కాలక్షేయమహాజ్ఞానం శత్రుసూర్యగుణోదయం'' என்கிற வாக்கியத்தால் வேதவித்துக்களுக்கு நீதியும், யோகிகளுக்கு வியக்தமு

ம், பரப்பிரம்ஹமுமாயுள்ளது அந்தப்பரமசிவம் என்றும், "జన్మతుః కారణాత్మనాం" என்கிற வாக்கியத்தால் ஜகத்காரணமாகிய அந்தப் பரமசிவத்தை யடைந்தாரென்றும், "వాసుదేవస్తుతం దృష్ట్వా జగామ శరణాశ్రితం, పార్థేన సహ ధర్మాత్మా, కృష్ణోహ్య సనాతనం, లోకాదిం విశ్వకర్మాణ మజమీశానమవ్యయం" என்கிறவசனத்தால் தர்மாத்மாவாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ண புராணபுருஷனும், உலகத்துக்கு முதல்வனும், உற்பத்தி நாசரகிதனும், பரப்பிரமஹ ஸ்வரூபனுமாகிய பரமசிவத்தை ஆச்ரயணஞ்செய்து வந்திருந்தாரென்றும்; ஆரண்யபர்வம், தீர்த்தயாத்திராத்யாயத்தில் "యత్ర విష్ణుః ప్రసాదార్థం రుద్రమారాధయత్పురా - వరాంశ్చ సుబహూన్ లేభే దైవతేషు సుదుర్లభాన్" என்கிறவாக்கியத்தால், விஷ்ணுவானவர் அனுக்கிரகம் பெறவேண்டிப் பரமசிவத்தைப் பூஜித்துத் துர்லபமான அநேகவரங்களைப் பெற்றாரென்றும் இனிது பெறப்பட்டது. இப்படிப் பிராமாண்யசித்தியாய்த் தீக்ஷிதஸ்வாமிகள் முதலிய சிவாநுபூதிமான்கள் சிவபாரம்யங்களை வெகுவாய் விளக்கியிருக்க முண்மையில் அதையெடுத்துக்கொண்டு மேற்படி சாஸ்திரியாரவர்கள் குழறியுழிந்திருக்கும் சமாதானங்களைப் பரியாலோசிப்போமாக

பகவத்கீதையில் "రుద్రాణాం శంకరశ్చాస్మి" என்கிற வசனத்தால் "சிவனுக்கு வாசுதேவ விபூதித்வங் கூறப்படுதலால் "యోగినాం" என்கிற வாக்கியத்தால் பிரதிபாதிக்கப்படும் சிவபாரம்யம் சமாதிக்கப்பட்டதன்றி மேயில்லை யென்றும், "నారాయణాత్మకో రుద్రః పాణ్డవేయ యుగే యుగే" என்கிற மோக்ஷதர்ம வசனத்தில் நாராயண = ஆத்மா = யஸ்ய என்கிற பஹுவ்ரீஹியினால் சிவனுக்கு நாராயண பிரேரியத்வம் கூறப்படுதலால் "జన్మతుః" என்கிற வாக்கியத்தால் பிரதிபாதிக்கப்படும் ஜகத்காரணத்வம் சிவத்துல்யமாகக் கூறுவது பொருந்தாதென்றும், "ఏష విష్ణురితి ఖ్యాత అదిత్యాం కశ్యపాదభూత్" என்கிறவசனத்தால் அதிதியினிடத்தில் கச்யபராலுண்டுபண்ணப்பட்ட இவன் விஷ்ணுவென்று சொல்லப்படுவான் என்று பெறப்பட்டதனால் "యత్ర విష్ణుః" என்கிற வசனத்திலுள்ள வி

ஷ்ணுபதம் வாமனபரமாக நிச்சயிக்கப்பட்டு அவதாரபர மாயச் சமாத்திக்கப்படுமென்றி மூலவிஷ்ணூபாஸ்யத்வமாகக் கூறுவது விருத்தமென்றும், அப்படி அவதாரத்தில் பூசித்த தும் வராகபுராணத்தில் சிவனே கோக்கி நான் அவதாரங்க ளோறும் உன்னைப் பூசித்து உனக்குப் பிரசித்தியுண்டுபண் ணுகிறேன் என்று விஷ்ணுமூர்த்தி கொடுத்தருளிய வரத் தைப் பாலிக்கும் பொருட்டேயென்றும், ஸ்ரீகிருஷ்ணாசெய் த சிவபூசையாதிகளும் இது அப்பிரமமபற்றியே யென்றும், அந்தந்த அவதாரங்களில் பிரமஹத்யாதனஞ் செய்துவந் ததுபோல ஸ்ரீருத்ராராதனமும் தாம் பரிபாலனர்த்தமேய ன்றிச் சிவசர்வோத்க்ருஷ்த்தாலன்றென்றும் ஒருமுறையுமு றுமெதாலேதா

இதனை முறையே விசாரிக்குமிடத்தில் "ருத்ராணாம்சங்கர ச்சாஸ்மி" என்கிற வசனத்தால் பெறப்பட்ட சங்கரனை விஷ்ணு விபூதியென்று கூறினவா மேல் துரியமூர்த்தியாகிய பரசிவ பரிரபுவை விசாரியாமல் வெளிப்பட்டது அறியாமையென க. "ஆதித்யானாமஹம்விஷ்ணு" என்கிற வசனத்தால் பெறப்பட்ட விஷ்ணுவைத் துவாதசாதித்யருள் ஒருவராகிய விஷ்ணு வென்றே கூறுவரன்றி மூலவிஷ்ணுவே தானென்று கூறப்பட் டவருமென்று சொல்லத்துணிவாரா? ஆதித்தியருள் விஷ் ணுநானென்பதைத் துவாதசாதித்யருள் ஒருத்தனாக கிர கிப்பதுபோல உருத்திரருள் சங்கரன் நானென்பதை ஏகா தசருத்ரர்களில் ஒருத்தராகக் கிரகிக்கவேணுமென்றிப் பிரம ஹவிஷ்ணு ருத்ராதி சர்வசங்க்ஷட மூர்த்தியாகிய துரிய சிவத்தை யென்றுகொள்வது துராஹங்காரமெனக. இதனு ல் சிவபெருமானுக்கு நாராயணவிபூதித்வம சித்திக்காதாகை யால் "ஸோம்சம்" என்கிற வசனத்தால் பிரதிபாதிக்கப்படும பரப்பிரமஹத்வம ஸ்ரீபரசிவமூர்த்திக்கென்றே ஸ்பஷ்டமா ய வெளிப்பட்டதெனக.

இனி "நாராயணாத்ருத்ரஃ" என்கிறவசனத்தால் சிவனு க்கு நாராயண பிரோரியத்வங்கூறி "ஜகத்குரு" என்கிற வசனத்

தாற் பெறப்பட்ட ஜகத்காரணத்வத்தைச் சிவனுக்கு அந்தரி
யாமியாகிய விஷ்ணுவினிடத்துக் கிரகிக்கவேண்டுமெனப
து துரபிமானமென்க. "తమీశ్వరాణాంపరమంమహేశ్వరం, తందేవ
తానాంపరమం చదైవతం, పతింపతీనాంపరమంపరస్తా, ద్విదామదేవం భువ
నేశమీడ్యం" என்கிற சுவேதாசுவதரவாக்கியத்தால் ஈசுவரர்க
ளுக்கெல்லாந் தலைவராகிய மகேசுவரரும், தேவர்க
ளெல்லாந் தலைவராகிய மஹாதேவரும், பதிகளுக்கெல்லாந்
தலைவராகிய பசுபதியும், பரமாயுள்ளவர்களுக்கெல்லாந் தலை
வராகிய பராத்பரரும், சர்வஜகத்காரணரும், தியானமார்க்கத்
தால் பாவிக்கப்படுபவருமாகச் சிவபெருமானே நாங்களறிகி
றோமென்று பெறப்பட்டதன்றியும், "విశ్వేశ్వరకుమారా
దం విశ్వాస్త్రద్రూపమీశం శివం, సర్వజ్ఞైస్సమారాధ్యం భుక్తిముక్తిప్రదం
శివం" என்கிற ஆதித்யபுராண வசனத்தால் சகல ஜகத்துக்
குக்கும் பிரபுவானவரும், உமாதேவியாரைக் கிருடரும், ஜல
சமயங்களுக்கெல்லாம் அந்தரியாமியுமான பரசிவப் பிரபுவைப்
பிரமஹாதிகளோடு சமமாகவும், பிராட்டியாரை இதரசத்தி
களோடு சமமாகவுங் கூறுதல் கூடாதென்று நிச்சயிக்கப்ப
ட்டதனால் "నారాయణాత్ప్రరుద్రః" என்கிறவசனத்துக்கு அ
ர்த்தசுவீகாரமாய் நாராயணனுக்கு ஆத்மா அந்தரியாமியாகி
ய சிவபெருமானென்று தத்புருஷ சமாசத்தைக் கிரகிப்பது யு
க்தமாதிகமென்க. இன்னும் "స ఏష భగవాన్దేవః సర్వతత్త్వాదిరవ్య
యః, సర్వతత్త్వవిధానజ్ఞః ప్రధానపురుషేశ్వరః, సోఽసృజద్దక్షిణాదఙ్గాద్బ్ర
హ్మాణంలోకసంభవం, వామపార్శ్వాత్తథావిష్ణుంలోకరక్షార్థమీశ్వరః, యు
గాన్తేచైవసంప్రాప్తేరుద్రంప్రభురథాసృజత్" என்கிற அநுசாசநிகப
ர்வவசனத்தால் சர்வகர்த்தாவாகியும், சர்வதத்வாத்மகராகி
யும், நாசரஹிதராகியும், சகலதத்வங்களுடைய நிர்ணயங்க
ளை அறிந்தவராகியும் விளங்கும் பிரதான புருஷராகிய ஸ்ரீ
ருத்ரபகவான் தனது வலதுபாகத்தினின்றும் லோகசிருட்
டியைச் செய்யும்பொருட்டுப் பிரமஹாவையும், வாமபார்ச
வத்தினின்றும் லோகரக்ஷணார்த்தமாய் விஷ்ணுவையும், பிரள

யகால சம்ஹாரார்த்தமாய் ஸ்ரீருத்ர மூர்த்தியையும் உண்டு பண்ணினாரென்று சொல்லப்பட்டது. "ఈశానశ్చేతసః కర్తా పురుషః కారణం శివః, విష్ణుర్బ్రహ్మా శశీ సూర్యశ్శక్రో దేవాశ్చ సాన్వయాః, సృజ్యన్తే గ్రస్యన్తే వతమోభూపపిదంయథా, ఉగ్రహ్మాతంబకృర్వాం తదాహ్వ మహేశ్వరం" என்கிற சாங்கியாயன வசனத்தால் ஈசானரும், உலகத்தைப் பிராணனுடையதாகச் செய்கின்றவரும், சமஸ்தத்தையும் உண்டுபண்ணுகின்றவரும், சமஸ்தபிராணிகளுக்கு சரீரிலும் விளங்குகின்றவரும், ஜகத்காரணருமாகிய அந்தப்பரமேசுவரர் விஷ்ணு, பிரமன், சந்திரன், சூரியன், இந்திரன் பரிவாரங்களாகிய மற்றைத் தேவர்களாகியவர்களைச் சிருஷ்டித்தும், ரக்ஷித்தும், சம்ஹரித்தும் வருகின்றபடியால் உலகமெங்கும் இரண்டற்ற தம்முடைய பராக்கிரமச் செய்கைகளை விருத்திமாகக் கொண்டிலங்குகின்றவராகிய அம்மஹாதேவரே நாசமில்லாதவரென்று வெளிப்பட்டது. இந்தப் பிரமாணப் பிரகிருதிப்புருஷமயமான "ஸ்தாணு" என்கிற வசனத்தால் சொல்லப்பட்ட ஜகத்காரணத்துவம் சிவனுக்கே சித்திக்கின்றதென்று நன்றாகத் தாபிக்கப்பட்டது.

இதுவுமன்றி, "యస్య ప్రసాదాత్" என்கிற வசனத்தால் சொல்லப்பட்ட விஷ்ணுவினால் அடைந்த மகிமையாகிய பரமேசுவரனுடைய புகழைப் பரிபாலிக்கின்றார். நன்று நன்று! இவ்வண்ணம் முன்னுரைக்கப்பட்ட விஷயம் ஸ்மிருதியாலும் சொல்லப்படுகிறது. "పురాణం లింగమ్ ఉప ... హరిస్స కృష్ణాద్యష్ట ... , పాలయిత్రీ సహ భర్తృ ... పర మంపదం, బ్రహ్మ సర్వజగత్స్రష్టా యస్య లింగార్చనేశతు, ధారయిత్వా తథా నానా సహస్రాణ్యస్సర్వచేతసే, ఇతి స్మృతిస్సమభ్యర్చ్య మరుతస్సాలోకే, ఏవం తత్త్వియం పూజ్యాం స పూజ్యస్సర్వచేతసే" என்கிற பராசரபுராண வசனத்தால் விஷ்ணுவானவர் அன்பினால் சிவலிங்கப்பெருமானைப் பூசித்து உன்னதஸ்தானமாகிய பரமபதத்தை யடைந்தார், பிரமன் பூசித்துச் சர்வகர்த்துருத்வமும் சரஸ்வதியையும் அடைந்தான். சமஸ்த தேவர்களுக்கும் பூசித்து

மிருந்த ஐசுவரியத்தை யடைந்தார்கள், ஆதலால் சிவபெருமான் சமஸ்தபிராணி பூதங்களாலும் பூசிக்கத்தக்கவர் என்று பெறப்பட்டது. "శివస్య పూజ్యతే లింగం సర్వైర్దేవాసురైర్నృభిః యేన పూజితః సోవా వదన్తు ప్రతివాదినః" என்கிற வாமனபுராணவசனத்தால் சிவபெருமான் சமஸ்த தேவாசுர மநுஷியர்களாலும் பூசிக்கப்படுகின்றார். சிவனால் பூசிக்கப்பட்டவன் யாவன் பிரதிவாதிகள் சொல்லட்டும் என்று வெளிப்பட்டது. "యస్య బ్రహ్మా చ విష్ణుశ్చ త్వం చ శక్ర సహామరైః, అర్చయధ్వం సదా లింగం తస్మాచ్ఛ్రేష్ఠతరో హి కః" என்கிற அநுசாசநிக பர்வவசனத்தால் பிரமனும், விஷ்ணுவும், மற்றைத் தேவர்களும் சிவலிங்கப்பெருமானைப் பூசிக்கின்றவர்களானால் சிரேஷ்டர்கள் யாவர் என்று பெறப்பட்டது "తతో స్య పశ్యన్ గిరిశస్య వామే, స్వాత్మానమవ్యక్తమనంతరూపం, స్తువంతమీశం బహుభిర్వచోభిః, శంఖాసిచక్రార్పిత చక్రహస్తం" என்கிற துரோணபர்வ வசனத்தால் ஸ்ரீகிருஷ்ணருடைய தவத்தைச் சந்தோஷித்துப் பரமசிவம் அநுக்கிரகார்த்தமாய் வெளிப்பட்ட அவசரத்தில் அவரது இடது பாகத்தில் சங்கசக்கரதாரியாய் அநேகவிதமான தோத்திரங்களால் துதி செய்து கொண்டிருந்த விஷ்ணுவை ஸ்ரீகிருஷ்ணர் பார்த்திருந்தாரென்று வெளிப்பட்டது. இவ்வுண்மைகள் மேலிடங்களில் (௭௮ ௭௯) வது பக்கங்களில் உதாஹரித்திருக்கும் ருக்சம்ஹிதா வாக்கியத்தாலும், பிரமஹைகைவாக்ய வசனத்தாலும் விளங்கி யிருக்கின்றமையால் "యత్రేశః" என்னும் வசனத்தால் பெறப்பட்ட விஷ்ணுசப்தம் மூலவிஷ்ணுவைப் பாதியாதென்று கூறிய பாதகவசனம் பரித்தியஜிக்கப்பட்டதென்க. மேல் வாக்கியங்களால் பெறப்பட்டனவெல்லாம் மூலவிஷ்ணுபாஸ்யத்துவமே யாகையால் அவதார விஷ்ணுக்களுக்கு மாத்திரம் இடந்தேடி வைத்தது மௌட்டியார்த்தகாரமென்க.

இங்ஙனமிருக்க, அவதாரங்கடோறும் உன்னைப்பூசித்து உனக்குப் பிரீதி யுண்டுபண்ணுகிறேனென்று சிவனுக்குக்

கொடுத்தவரத்தைப் பாலிக்கும் பொருட்டே விஷ்ணுவான
வர் அவதாரங்களில் பூசித்தாரென்பதும். ஸ்ரீகிருஷ்ணர் பூ
சித்தாரென்பதும் பேதமையிற் போதமையெனக் மேலிடங்
களில் "[illegible]" என்கிற சுருதி சித்தமான உ
த்தாஹத்தைச் செய்வாய்க்கூயிர் பிரசித்திரமாகையால்
ஸ்வதந்திரியமான சர்வோத்காஷத்தையுடைய சிவபெரு
மானிடத்து இராமகிருஷ்ணாதி அவதாரங்களில் செய்த ஆ
ராதனத்தாலேயே உத்காஷம் சம்பவித்ததென்பது விதண
டாவாதமென்க. வராகபுராணத்திற் கூறிய வரதானம் அர்த
தவாத மாத்திரமாகவே கிரகிக்கப்படும். அநேக சுருதிவிரு
த்தமாய்ப் புராணங்கூறுதலையால் பிரசம சாபரமென்பதே
மேலோர் துணிபென்க இல்லையெனின், சுருதி விரோதமற்
றாரங்கேட விடம்பெறும் கல்பனமாத்திரமாகக் கண்டிக்க
ப்பட்டொழியுமென்க. மேலவரதானம் எனப்போலுமெனி
ன், தண்ணீர்ப்பந்தலையமைத்து நீர்ருந்தித் தாகந்தணிந்த
பிறகு நாளிகைக்கு நீர்ருந்தியர் தண்ணீர்ப்பந்தலை வைத்தவனுக்
குப் புண்ணியத்தை விவாவிக்கவேயன்றி வேறில்லையென்று
கூறும் பேதையிற் சுருக்கப்படுமென்க

இன்னும் பிரமஹத்தியாராதனம்போல் ருத்ராராதனமும்
காமபரிபாலன மாத்திரமன்றி யதார்த்தமன்றென்று வினா
இருவரொருமிக்கையாம் மூலவிஷ்ணுவாலும், அவதார
விஷ்ணுக்களாலும் அந்தந்தகாலங்களில் சிவாராதனஞ்செ
ய்யதுவந்ததுபோல் பிரமஹர்களுஞ் சிவாராதனஞ் செய்
பவர்களென்பது சர்வவேத சம்மதம் விஷ்ணுவும் பிரம
ஹர்களுந் சிவாராதனத்தை யுடையவர்களாகையால்
விஷ்ணுமூர்த்தி பிரமஹாராதனஞ்செய்து சிவப்ரசாதத்தி
கயத்தாலென்று வெளிப்பட்டது. துர்வாசர், நந்தி, பிருங்கி
சநற்குமாரர், அகஸ்தியர், ததீசி முதலாகிய முனிவர்களை
மூலவிஷ்ணுவே அநேகஅவசரங்களில் வழிபட்டவுண்மை
களைப் பராதாதி பிரமாணங்களால் கண்டறியலாமன்றியும்
அவர்களை அவதாரங்களில்பூசித்ததும் ஏராளமாகையால்

தாமபரிபாலன மாத்திரமாகக் கூறுவது அபசித்தாந்தமெ னக. அந்த முனிவர்கள் விஷ்ணுவை யாராதித்தும் அவர் சிவபூஜாநிஷ்டரா யிருக்கக்கண்டனராக "బ్రహ్మణస్సృష్టికర్తృత్వం విష్ణోస్స్థితికర్తృత్వం, స్వర్గాధిపత్యమింద్రస్య శివపూజావిశేషఫలం" என்கிற கூர்மபுராண வசனத்தால் பிரமவிஷ்ணுக்கள் சிருஷ்டித்தொழிலும், விஷ்ணுவுக்குச் சக்கராயுதமும், இந்திரனுக்குச் சுவர்க்காதிபத்யமும் சிவபூஜையினால் வந்தபலமென்று பெறப்பட்ட வுண்மையைப் பார்க்குங்கால் ஸ்ரீருத்ராராதனையின்றி அந்தப்பிரயோஜனம் பெறுவது காலத்திரயத்துஞ் சித்தியா மை வெளிப்பட்டதனால் விஷ்ணுவினுடைய சிவாராதனத் தைத் தாமபரிபாலனமாத்திரமென்பது நிரர்த்தமெனக. ஆக வே, ஆத்மார்த்தமென்று வெளிப்பட்டது. இப்படி விசாரித் தறிவதொழிந்து வாயில்வந்தபடி பேசுகிறது பாவம் பாவம்!! இவ்வுண்மைகளால் ஜை சாஸ்திரியாரவர்கள் அபா ர்த்தங் கூறிக்கொண்டு சிவபாரம்யங்களைக் கெடுக்கத் தலைப் பட்ட விபரீதங்களைக் காட்டா தொழிந்ததாகலின் இதனை யிவ் வளவின் முடித்து மேல் முமுக்ஷு முதலியார்கூறிய சில விஷயங்களையெடுத்து விசாரிப்போம்.

இக்கவிச்சிரேஷ்டர் "பிரபன்னகாயத்ரி" யென்னுந்தவ டியில் "సశ్రేయాన్ భవబీజాయమానః" என்கிற வசனமொன் றெழுதிக் கங்கைக்குயர்ந்தநேற்றுயும் மாறாதிகமாயிருப் போல நாராயணனை அவதரிக்க அவதரிக்க உச்சிராயத்தைய டைகின்றான் என்று பிரசங்கித்தனர். இதனால் மூலவிஷ்ணு வைக்காட்டிலும் அவதார விஷ்ணுக்களுக்கு ஆதிக்க மதிகரிக் கின்றது. மேல்சாஸ்திரிகளோ வென்றால், மூலவிஷ்ணுவுக் குவந்த அபகர்ஷத்தை அவதார விஷ்ணுக்களின்மேலேற்றி ப்பரிகரிக்க முயன்றனர். இதனால் அவதார விஷ்ணுக்களைக் காட்டிலும் மூலவிஷ்ணுவுக் காதிக்க மதிகரிக்கின்றது. இந் த விவகாரத்தால் ஸ்வமத பின்னவாதநிச்சித்திகளால் அன யோன்யாச்ரய தோஷம் சம்பவித்துப் பரித்யஜிக்கப்படு மெனக. விஷ்ணுவானவர் அவதாரங்கடோறும் உச்சிரா

யத்தை யடைகின்றனென்பதை விசாரிக்கில் புடம்போடுந்தோறும் பொன்னுக்கு மாற்றுயர்தல்போலென்றும் உவமித்துக் கூறினார் இப்படியும் பொருள் கூறுவாருண்டா? அந்த வாக்கியத்தாற்பெறப்பட்டது சிவனுடைய மெய்யநுபவானனை யல்லது வேறில்லை. பொன்னுணர்ந்து பூஷணங்களாகக் காரியப்பட்டகாலத்தில் அநுபவநீயமான சிரோட்டபதாதமாய ஆத்மாக்களுக்கு இன்பம் விளைத்தல்போல நித்யகளமாத்திரமாயுள்ள பரப்பிரமஹ்ம உமாநந்தசரீர திவ்யமங்கள விகரஹதேஜோ ரூபமாய்ச் சகளீகரித்து அநுபவ வேத்யமாகி ஆத்மாக்களுக்குப் பேரின்பத்தை விளைவிக்கும் அவசரத் விளக்கவந்த அந்தவாக்கியத்தை வேறபிராயங்கொள்வது அஞ்ஞானாந்தகாரமெனக. இப்படி விசாரியாமல் தங்கத்தை யுருக்குந்தோறும் மாற்றதிகமாகிறதுபோல என்று இராமகிருஷ்ணாதி அவதாரங்களை மேலேறிக் கூறுவது அபசித்தாந்தமெனக. மச்சம், கூர்மம், வராகம், நாரசிங்க முதலிய அவதாரங்கள் முறையே விஷ்ணுவினுடைய முதற்புடம், இரண்டாம்புடம், மூன்றாம்புடம் என்றாகி ஒன்றிலொன்று மாற்றதிகரிக்கவேண்டும். அன்றியு மந்த மூலவிஷ்ணுவைப் புடம்போடுதற்கு வேறே யொரு புருஷனும் வேண்டும். மூலவிஷ்ணுவினுடைய அவதாரமாகவே பத்தையுங் கொள்வாமெனின், பொன்னுணர்ந்து பூஷணங்களாகக் காரியப்பட்டகாலத்தில் மாற்றுரைகளில் தாழ்ந்துநிற்றல்போல் எல்லா அவதாரங்களும் சமநிலையினிற்க வேண்டியதுபோக நாரசிங்கம், ஸ்ரீராமம் முதலிய அவதாரங்களே சிறந்து மச்சம், வராகமாதிகள் அசிர ஹ்றயமாய அபூர்ணத்தை யடைந்திருப்பதால் பாதிக்கப்படினமையும் தங்கத்தை யுருக்குந்தோறு மென்றுவமையால் பத்தவதாரங்களும் மூலவிஷ்ணுவினதாகக் கொள்ள விடமேயிராது. மூலவிஷ்ணு மச்சமாகவும், மச்சம் கூர்மமாகவும், கூர்மம் வராகமாகவும் அவதரித்ததாகக் கொள்ளவேண்டிவரும். அங்ஙனங் கொள்வாமெனின், பரசிராமனும் ஸ்ரீராமனும் ஓர் காலத்திலும்

பலராமனும் கிருஷ்ணனும் ஓர் காலத்திலும் இருந்தவர்களாகக் கண்டோமாகையால் பாதகமுண்டாகி மூலவிஷ்ணுவினதாகவே நிச்சயிக்கவேண்டியிருக்கின்றது. புட ஞாயவிசாரத்தால் ஒன்றிருந்தகாலத்தில் மற்றொன்றிருத்தல் கூடாமைபற்றியே நிரஸ்தமாயிற்றெனக. இவ்வளவிலொழியாது பரசிராமனும் ஸ்ரீராமனும் சண்டைபிடித்த கதைகளை யேராளமாயறிவோமாகையால் இந்த விகற்பங்கட்கு எங்கே சமாதானந்தேடுவது?

“ஹரிபிரமாந்தவதாரஞ்செயலையாவுமரன் செயலாமாலறியாதக் கதைகூறற், றிரியாகுமுடலவால் தருணமூப்பு பிணசெயலுயிரின் செயலாகுஞ் செயத்போலும், விரிவாஸமஸ்தொழிலையு மெய்யிறைவனருளே பிரதுபடாக்கைமுன்னினைத்த தன்மையிழுண்டாக்குக, தரியாதன் றிராமனுடன் பரசுராமன் சமர்பொருதக்கதையுலகிற் சாற்றுவீரோ”

என்று சிவஞான தீபத்திற்கூறியவாறு வினவப்பட்டு பிறந்துழலும் உயிர்வர்க்கத்து ளெண்ணப்பட்டுச் சிவனால் காரியப்படுமுண்மை வெளிப்பட்டதனால் மூலவிஷ்ணு வியாந்தவனென்றும், அவதார விஷ்ணுக்களுயர்ந்தவர்களென்றும் மலைந்து கூறியவாதங்கள் நிரஸ்தமாயிற்றென்க. இந்த நியாயங்களால் மூலவிஷ்ணுவினுடைய சிவாராதன விசேஷத்தாலேயே அவதாரங்களினும் உத்கர்ஷம் சித்தித்ததென்பது தானே போதரும். இவ்வுண்மை விசாரமின்றி வாயில் வந்தனவந்தன குழறித்திரிவது அறியாமையும், அஹங்காரமுமென்க.

இதுநிற்க, ஷைசாஸ்திரியாரவர்கள் சாவசித்தாந்த பிரதியாத்யத்வம் விஷ்ணுவுக்கே யுண்டென்பதை விவகரிக்கவந்தார், எங்ஙனமெனின், பாரதம், மோக்ஷதர்ம பஞ்சசித்தாந்த நிர்ணயாத்தியாயத்தில், சாங்கியத்துக்கு வக்தா கபிலனென்றும், யோகத்துக்கு வக்தா பிரமனென்றும், அபாந்தரதபா வேதாசாரியனென்றும், பிரமபுத்திரரான பசுபதி பாசுபதக ஞானத்தைச் சொன்னவனென்றும், பாஞ்சராத்திரத்துக்கு வக்தா நாராயணனென்றும், சாவக ஞானங்களிலும் பாஞ்

சாத்திரஞ் சிறந்ததென்றும், சாஸ்திரப்படியும், நியாயப் படியும் நாராயணனுத்கிருஷ்டனென்றும், தமோபூதாள வனை யறிகிறதில்லையென்றும், சாஸ்திர மறிந்தவர்கள் அறி கிறார்களென்றுங் கூறியிருத்தலால் நாராயண நிஷ்டத்துவ ம் சாதிக்கப்பட்டுப் பாசுபதாதி சர்வசித்தாந்தப் பிரதிபாத் யார் அங்கீகரியாமையாய அந்த நாராயணனொருவரேயென் று வெளியிட்டதென்றும், வேதத்திலும், இராமாயணத்தி லும், ஹரிவம்சத்திலும், பாரதத்திலும் முதலிலுங் கடையி லும் மத்தியிலும் ஹரியே சொல்லப்படுகிறானென்று ஹரிவம்சத் தில் சொல்லப்பட்டதென்றும், வேதத்திலுயர்ந்த சாஸ்திரமும், கேசவனிலுயர்ந்த தெய்வமுமில்லையென்று வியாச வசனத் தால் சொல்லப்பட்டதென்றும் முறையே சொல்லிமறுத்தார்.

இவற்றை விவரிக்குமிடத்து மோக்ஷதர்மத்தில் கூறிய நாராயண நிஷ்டத்வம் ஔபசாரிகமேயன்றி வாஸ்தவமன் றென்பதற் கையமென்னை, சாங்கியமுதலாகச் சொல்லப்பட் ட சித்தாந்தங்களைந்தும் ஒன்றையொன்று முரணியனவேயன் றி வேறில்லை. இப்பகுதியனவற்றை வேதத்தி னுண்மைப் பொருளாமெனக் கிரகித்தல் கூடாது. இவற்றுள் பாஞ்சரா த்திரம் ஆஸ்திகமுடையதாகக் கூறப்பட்டதேயெனின், பாஞ் சராத்திரங்களிலொன்றுக் கேனையவற்றோடு சமதுலையி னிடமின்றாகலின் உண்மை பயக்காதென்க. ஆகவே, இவற்றொடு சேராமல் அதீதமாகமாதல் வேண்டுமென் பது பொருளும். அங்ஙனமின்மையின், அதனை யுண்மை நெ றியாகக் கொள்ளப்படுவது கூடாது. ஆயின் அந்தவாக்கியத்தால் போந்த ஆஸ்திகத்துக்குப் பொருளென்னெனின், ஏனையமார் க்கங்களைப்போல அசமாதிகளு கூறப்பட்டதன்றி வேதத் தின் மெய்ப்பொருளாகக் கிரகிக்கப்படுஞ் சித்தாந்தமும் அது வேயென்பது நிச்சயம். சகல சமயாதீதா சைவமாய் வி ளங்குஞ் சைவசித்தாந்தத் துண்மையைமேல் (ரு-சு) பக்க ங்களில் விதந்து கூறியிருக்கின்றேமாகையால் ஆண்டுக்கண் டுணர்க. ஆயின்மேல் வாக்கியத்தாற் பெறப்பட்ட பாசுபதக்

ய மார்க்கத்துக்குப் போக கென்னேயெனின், அதுவாமபாசு பதா சாரமாகக கிராஹ்யமேயன்றி உத்தரசைவததைபபாதி யாதெனக. வாமபாசுபதமும், பாஞ்சராத்திரமும மலபாக மவராதவர் பொருட்டுப் பரசிவா நுகஞைகொணடு சிவகே சவர்களால் சொல்லப்பட்டன வென்றும, ஞானிலாகது அவை அக்கிராஹ்யமென்றும், சித்தாந்தசைவமொனறே கிராஹ்யமென்றுமபலவிதததானுஞ சுருதிபோதகமீாயககூய ஞேமாகையால பாஞ்சராத்திராதிக்கங கூறவுநத பணடிதத திறம் பாதிககப்பட்டதெனக இநத நியாயஙகளால மேலவா க்கியத்தாற போந்த நாராயண நிஷ்டதவம பாஞ்சராத்திரமா கிய சாஸ்திரபபடியும், அதிற கூறிய நியாயபபடியுஞ சித்திக குமேயன்றி இதர சித்தாநதாபேக்ஷயா சித்தியா தெனக.

இன்னும் பாசுபத்யாதி சாவசித்தாந்தப் பிரதிபாதயா அந்தர்யாமி பரமாய அநதநாராயண னொருவனே யென்றும பிரசஙகித்தனர். விஷ்ணுவால சொலலபபட்டது பாஞ்சரா த்திர மொன்றேயன்றி வேறில்லே. இதுகொணடே சாவசித் தாநதப் பிரதிபாதயத்வம அவாகதுக கூறுவது எனனபேத மை? சாஙகியயோக சித்தாநதிகளும இவ்வாறே கூறுவரெ னின் உணமைதோன்றுவதெஙஙனம்? ஆகவே சாவசித்தாந் தங்களேயும சொன்னவா யாரோ அவரே சாவசித்தாநதப பிரதிபாதய ரென்பது சித்திககும. இகனுல் சமஸ்த சித் தாந்தஙகட்கும வகதா ஒருவரே யாதலவேணடும. ஒன்றி லொன்று முரணியபல சித்தாநதஙகளே யொருவரே கூறு வதென்னேயெனின், ஆனமாககளுடைய கன்மபாகங்களே நோக்கி யஙஙனஙகூறினதேயனறி வேறில்லே யாகலான் பரி பாகிகள் மயஙகாரெனக. உணமையில சாவசித்தாநதப பிர திபாதயா ஒருவரே யாதலவேண்டுமன்றிப் பல முதலகளா யக்கிரகிததல கூடாது. பலராககூறுவது அநதந்த ஸ்து திப் பிரகரணஙகளில ஔபசாரிகமாய் மூலபுருஷனுடை ய அதிஷ்டிப்பை நோககியே யன்றி வாஸ்தவததாலன்றெ னக. இந்த நியாயங்களால் சர்வசித்தாந்தப பிரதிபாத்ய

த்வம் விஷ்ணுவுக்குச் சமர்த்திக்கவந்தது தடுமாறியதென்க.

"అసృజత్సర్వశాస్త్రాణి మహాదేవో మహేశ్వరః, దండనీతిం ప్రమాణంచ ప్రమాణానిచ సర్వశః, విద్యాశ్చతస్రః కూట స్థాస్తాసాం భేదవికల్పనా, అంగాని వేదాశ్చత్వారో మీమాంసాన్యాయవిస్తరః, పురాణం ధర్మశాస్త్రంచ విద్యాహ్యేతాశ్చతుర్దశ, ఆయుర్వేదో ధనుర్వేదో వేదోగాంధర్వకో త్రయః, అర్థశాస్త్రం చతుర్థంచ విద్యాహ్యష్టాదశైవతు, దశచాష్టౌచవిఖ్యాతా ఏతాధర్మస్యసంహితాః, ఏతాసామేవవిద్యానాం వ్యాసమూహామహేశ్వరః, శతాని త్రింశశాస్త్రాణి మాహాత్మ్యాని సప్తమి, వ్యాసవిభవతువిద్యానాం మహాదేవేనకీర్తితః, తంత్రం పాశుపతంనామ పాంచరాత్రంచవిశ్రుతం, యోగశాస్త్రంచసాంఖ్యంచ తంత్రంలోకాయతం తథా, తంత్రం బ్రహ్మతులానామ తర్క విద్యాదివాకనాం" என்றற் றெடுக்கத்துச் சாந்திபர்வ வசனங்களால் சர்வசாஸ்திரங்களையும் சிவபெருமா னொருவரேயுண்டாக்கினாரென்றும், அவற்றின் விவரணத்தை நோக்குங்கால் தண்டநீதி, பிரயோகம், பிரமாணம், கூடஸ்தம் எனகிற நாலு வித்தைகளென்றும், அவற்றினுடை பிரிவுகளென்றும், வேதங்கள், ஷடங்கங்கள், மீமாம்சை, நியாயவிஸ்தாரம், புராணம், தர்மசாஸ்திரம், ஆகியபதினாலு வித்தைகளென்றும், ஆயுர்வேதம், தநுர்வேதம், காந்தர்வவேதம், அர்த்தசாஸ்திரமென்கிற நாலுவித்தைகளென்றும் விளங்குகையால் தர்மசம்ஹிதைகளாகிய இவ்வஷ்டாதச வித்தைகட்கும் சிவனேவக்தா வென்றறியத்தக்கது. அன்றியு மிவனுடைப்பிரிவாக முந்நூறு சாஸ்திரங்களையும், ஏழு தந்திரங்களையும் சொல்லியருளினரென்றும், அவற்றில் சாஸ்திரங்களிருக்க தந்திரங்களை நோக்குங்கால் பாசுபதம், பாஞ்சராத்திரம், யோகம், சாங்கியம், உலகாயதம், பிரம்மதுலை, தர்க்கவித்தையென்கிற பேதங்களாயப் பெறப்பட்டதென்றும் இனிது விளங்கும், "ఏతాధానిపురాణాని వేదాశ్చాధర్మసంహితాః" என்கிற வசனத்தால் புராணங்களும், தர்மசாஸ்திரங்களும், வேதங்களும் ஏகார்த்தத்தையுடையது. இவற்றையெல்லாம் மஹாதேவராகிய சிவபெருமானே சொல்லி யருளினரென்று பெறப்பட்ட

வுண்மையால் சர்வசித்தாந்தப் பிரதிபாத்யர் பரசிவப் பிரபு
வாகிய அவரொருவரேயென்று சாதிக்கப்பட்டது. "సాంఖ్యం
యోగః పాంచరాత్రం వేదాః పాశుపతం తథా, జ్ఞానాన్యేతాని పంచైవ జ్ఞేయ
శ్చైకో మహేశ్వరః" என்கிற பாத்மபுராண வசனத்தால் சாங்கி
யம், யோகம், பாஞ்சராத்திரம், வேதம், பாசுபதம் ஆகிய
இவ்வைந்தும் ஞானங்களென்றும், இவற்றா லறியப்படும்
ஞேயமாவான் சிவபெருமானென்றும் வெளிப்பட்ட வுண்
மையுஞ் சித்தித்ததெனக. இங்கே வேதத்தையுஞ் சொல்ல
வந்தது ஏனைய சித்தாந்தங்கட்கு ஆதிக்கங் கூறவேண்டியெ
னக. ஆகவே, வேதத்திற் பேதித்தபாகங்கள் அக்ராஹ்ய
மும், அபேதபாகங்கள் கிராஹ்யமுமாகி ஞானங்களென்று
நிச்சயப்படும். இவ்வுண்மைகளால் சர்வ ஞானங்களாலும்
பிரதிபாத்யராய் விளங்கும் ஞேயப்பொருளா யுள்ளவர்
சிவபெருமா னொருவரேயென்று நிச்சயிக்கப் பட்டதெனக.
பாரத மொன்றிலேதானே சமஸ்த சித்தாந்தங்களையுஞ் சிவ
ன் சொன்னானென்றும், அவற்றி லொவ்வொன்றைத் தனித்
தனி விஷ்ணுவாதிகள் சொன்னார்களென்றும் பேதந்தோன்
றக்கூறிய தென்னையெனின், சிவபெருமான் அந்நூல்களை
ச் சொன்னகாலத்துப் பாஞ்சராத்திரங் கேட்டவர் விஷ்ணு
வும், பாசுபதங்கேட்டவர் உருத்திரமூர்த்தியும், யோகசாஸ்
திரங்கேட்டவர் பிரமதேவரும், உலகாயதங் கேட்டவர்
பிரஹஸ்பதி பகவானும், என்று நிச்சயமாகையால் சர்வ சா
ஸ்திரங்களையுஞ் சிவபெருமான்றாமே சொன்னவ ரென்று
ம், விஷ்ணுவாதிகள் அவர்பால் கேட்டவற்றைத் தனித்
தனிச் சொன்னவர்களென்றும், சிவபெருமானே வக்தாவெ
ன்றும், விஷ்ணுவாதிகளே பிரவக்தாக்களென்றும் சாஸ்திர
மறிந்தவர்கள் துணிந்துரைப்பரெனக. இவ்வுண்மையை யறி
யாமல் பாஞ்சராத்திரப் பிரவக்தாவாகிய விஷ்ணுவுக்குச் சா
வசித்தாந்தப் பிரதிபாத்யத்வம் சமர்த்திக்கவந்த சாமர்த்
தியம் நிஷ்பலிதமாயிற்றெனக இவற்றின் விரிவைமேல்
(க௫௬) (க௫௯) வது பக்கங்களினும் பார்த்துணர்வாராக.

இனி வேதத்திலும், இராமாயணத்திலும், ஹரிவம்சத்தி லும், பாரதத்திலும் விஷ்ணுவே முதலிலும், இடையிலும், கடையிலுஞ் சொல்லப்படுகின்றாரென்று ஹரிவம்ச வாக்கி யமொன்றால் சாதிக்கவந்தனர். "శ్రుతయశ్చ పురాణాని భారతాదీ నిసత్తమ, శివమేవసదాసాంబం హృదికృత్వాబ్రువంతిహి" என்கிற ருத்ரசம்ஹிதாவாக்கியத்தால் வேதங்களும், புராணங்களும், பாரத முதலாகிய இதிஹாசங்களும் சிவபெருமானையே சொல்லு கின்றனவென்று பெறப்பட்டதனால் ஹரிவம்சத்திற்கூறிய வி ஷ்ணுபாரம்யம் பாதிக்கப்பட்டமையின் பாரதமடங்கலும் எந்தவிதத்தினால் சிவனையே பிரதிபாதிக்குமென்று மேற்கோள்களில் யாம் கூறியபடியே பாரதாந்தர்க்கதமாகிய ஹரிவம்ச வாக்கியம் சிவபரத்வ போதகமாமேயன்றி விஷ்ணுபரத்வ சாதகமாகாதெனக. ஹரிவம்சத்தைக் காட்டிலும் ருத்ரசம்ஹிதை பலிஷ்டப்பிரமாண மென்பதையுஞ் சிந்திப் பாராக. "యోంశకేచోత్కర్షోదృష్టః గ్రంథవేష్వఖిలేషుచ, పురాణేషుహ రేస్తస్య స్థూలభూతస్యసత్తమ, వైష్ణవేషుపురాణేషు యోపకర్షస్సదృ శ్యతే రుద్రాంశస్యహరస్యాస్య విభూతేరేవకేవలం, ఉత్కర్షోయఃపురా ణేషు దృశ్యతేశాంభవేషుచ, రుద్రస్యాస్యస్వరూపేణ మునేతత్వాత్మనాపిచ, ఉత్కర్షోయఃపురాణేషు దృశ్యతేవైష్ణవేషుచ, అసౌతత్వాత్మనావిష్ణోస్త స్వరూపేణసత్తమ" என்கிற பராசர புராணவசனத்தால் சகல சைவபுராணங்களிலுங் கூறப்பட்ட விஷ்ணுநிகர்ஷத்வமு ம்ருத்தனை விஷ்ணுவுக்கேயென்றும், வைஷ்ணவ புராணங்க ளிற்கூறிய சிவநிகர்ஷத்வம் சிவவிபூதியாகிய உருத்திரமூர்த் திக்கேயென்றும், சிவபுராணங்களிற்கூறிய சிவோத்கர்ஷம் சாக்ஷாத் சிவபெருமானுக்கேயென்றும், விஷ்ணுபுராணங் களிற் கூறிய விஷ்ணூத்கர்ஷம் சதந்தர்யாமியாகிய சிவ பெருமானுக்கேயென்றும் பெறப்பட்ட வுண்மையால் ஹரி வம்சத்தாற்கூறிய விஷ்ணூத்கர்ஷம் ஸ்ரீபரசிவப்பிரதிபா த்யமென்பது நிரப்பாதிகமாய்ச் சாதிக்கப்பட்டது. "వేదైరనే కైరహమేవవేద్యో వేదాంతకృద్వేదవిదేవచాహం" என்கிற கைவல்

யோபநிஷத்வாக்கியத்தால் சகல வேதங்களிலும் நானே பிரதிபாத்யன், வேதங்களைச் செய்தவனும் நானே, வேதங்களை அறிந்தவனும் நானேஎன்று சிவபெருமான்கூறிய வுண்மை வெளிப்பட்டதனால் ஹரிவம்சத்தாற் பெறப்பட்ட சர்வவேதப் பிரதிபாத்யம் சிவை கநிஷ்டமெனப்படே சாதிக்கப்பட்டது.

இங்ஙனமிருக்க, "பிரபன்னகாயத்திரி" என்னுஞ் சுவடியில (௫௪) வது பாடல் வியாக்கியானத்தில ரடிசகூராமுதலி யென்பவன்தான் ஒரு பண்டாரத்தோடு வாதித்த காலத்தில, "సర్వే వేదా యత్పదమామనంతి, సర్వే వేదా యన్మహిమానం వదంతి, సర్వే వేదా యత్రైకం భవంతి" என்கிறவாக்கியத்தைக்கூறி எல்லாவேதங்களிலும் நாராயணனுடைய பதங்களையும, அவனுடைய மகிமைகளையுமே சொல்லுகின்றன வென்னு முண்மையைக்காட்டிக் கண்டித்ததாகவும, அவன்மறுத்துச்சொல்ல வகையில்லாமல ஓடிப்போய்விட்டானென்றும பிதற்றியிருக்கின்றனன். அந்தவாக்கியத்தில எவனுடைய பதங்களையும் மஹிமைகளையுமென்று பெறப்பட்டவுண்மையால அவ்வுண்மைதோன்ற, "సర్వే వేదా యత్పదమామనంతి, తపాంసి సర్వాణి చ యద్వదంతి, యదిచ్ఛంతో బ్రహ్మచర్యం చరంతి, తత్తే పదం సంగ్రహేణ బ్రవీమ్యోమిత్యేతత్" என்கிற காடகச்ருதியால சமஸ்தவேதங்களும் யாதொருபதத்தை மநநஞ்செய்கின்றதோ, சமஸ்த தபசுகளும் யாதொரு பதத்தைச் சொல்லுகின்றதோ, சமஸ்தமான பேரும் யாதொருபதத்தை யபேக்ஷித்துப் பிரமசரியத்தை அநுஷ்டிக்கின்றார்களோ, அந்தப் பிரணவ வாச்யமான பதத்தைச் சங்கிரஹமாய்ச் சொல்லுகிறேனென்றுகூறி, "తద్విష్ణోః పరమం పదం" என்றுமுடிவு பெறுகையினால் விஷ்ணுபதத்தைக்காட்டிலும் உன்னதஸ்தானமாகிய பரமபதம் என்று பஞ்சமியில் கிரகித்துச சிவலோக சாமராஜ்யத்தையே முமுக்ஷுக்கள் அபேக்ஷிப்பார்களன்றி விஷ்ணுபதமென்று ஷஷ்டியில் கிரகித்தும் மக்ஷிவாகனன் பதமென்று கொள்ளாரென

க. வியாபகத்தன்மையாற் கொள்வாமெனின், வியாபக சை
தன்யமாகிய பரசிவபிரதிபாத்யம் நிரபபாதித மாகையால
ஆண்டும உண்மை சித்தித்ததென்க. பஞ்சமியாலும, ஷஷ்டி
யாலும் சிவபாரமயமே சித்தித்ததனல பண்டாரத்தோடிவா
திதத்தேனெனறும, அவன் ஓடிபபோய்விட்டானென்றும பி
தறறவநத துஷ்டவாசகங கணடிககபபட்டதெனக. இனனு
ம, கீதையில, "வேதைஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய꞉" என்று கண்ணன்கூ
றினதாகவும் எடுத்துககாட்டவநதார். இபபடிக கணணன
கூறியதெலலாம் சோஹமபாவனையா லெனகிற ஞாயத்தை
முன்னாகாட்டி யிருககினறமையாகையால கணணனிடத்துச
சர்வவேதப பிரதிபாதயங கூறுவது அசஙகதமாயிறறெனக.

இததுட னொழியாமலதாய செததபோதே குட்டிகளுக்
குப பாலிலலாமலிறககுமாபோல சிவனுககுப பாதவத்தை
நாட்டிவைத்த சமயம நசித்தபோதே சிவனுக்குப புத்திரர்
களான கணபதி மதமாகிய காணாபத்யமும, குமாரஸ்வாமி
மதமாகிய கௌமாரமும, சகதியின மதமாகிய சாகதேயமு
ம் நசித்துப்போய் விட்டனவென்று தன் கதியைப் பிறாமே
லேறறிக கூயிருககினறனன். சிவனிறந்தாலலலவோ அவர்
சமயமிறககும்? அவர் சாகாதவனெனபதை அவருடைய சம
ஹாரகிரதயமே சாக்ஷி கூறிககொண்டிருககவும் அவாககு
மேலொரு சமஹார கர்த்தாவை எஙகேதேடிப பிடிப்பது?
படைப்பும், அளிபபும் அழிபபிலடஙகுமாகையால சாவசம
ஹாரகாலத்தில பிரம்ஹ விஷ்ணுககள முதலாகிய சராசர
பிரபஞசஙகளும் நசிக்குமென்பதே சத்யம். இப்படிச சா
வைத் தலைமேறகொண்டுழலவாா சமயமல்லவோ நசிககும?
இராமனுகவும், கிருஷ்ணனுகவும் பிறந்து பலதுன்பத்தழுந்
திச செத்தகதைகள் பாரத ராமாயணாதிகள் கூறுமே! இன்
னும் செகநாதமென்னுமபதியில வேகாக் குறைகட்டைப்
பிணமாய்க் கிடப்பதையுஞ்சென்று பிரத்யக்ஷமாய்ப் பார்க்
கலாமே! இப்படிபபட்ட இழவுகதைகளை யெஙகள் சிவசாத்
திரஙகளில எஙகாவது கணடதுண்டா? இல்லையே! சிவனே

யெப்படி வேதங்கள் நித்தியராகக்கூறுமோ அப்படிப்போல
வே உமாதேவியார், கணநாதர், ஸ்கந்தர் முதலியவர்களையும்
நித்தியர்களாகவே கூறுமே! இவர்களைப் பிரதிபாதிக்கும் புரா
ணங்களிலும் இராவணிறந்தான், கிருஷ்ணன் செத்தானென்
பதுபோல இவர்களுக்கு எங்குஞ் சாவுகூறினதில்லையே!
மஹிஷாசுரன், கஜமுகாசுரன், தாருகாசுரன் முதலியவர்க
ளைக்கொன்று சரஸ்வதி, லக்ஷ்மி முதலிய தேவஸ்திரீகளுக்
குத் தாலிகொடுத்தவர்களிவர்களன்றோ? சத்தியலோகம்,
வைகுண்டம் முதலிய பதங்களெல்லாம் இவர்கள் கடைக்கண்
பார்வையன்றோ நிலைபெறுகின்றன? சிவனையொழிய இவர்களைக் கண
க்கிட்டாலும் பிள்ளையார் சேவைகளைக் கணக்கிடுவது அரி
தாமே! அப்படியன்றோ வைஷ்ணவாலயங்களும்? சிவாலயங்
களிலுமிவர்களுக்குப் பூசையாதிகள் நடக்குமே! சிவாலயங்கள்
கணக்கில் ஆயிரத்தெட்டெனினும் எண்ணிறந்தனவாமே!
விஷ்ணுவாலயங்கள் நூற்றெட்டேயன்றோ? இவற்றுள்ளும்
திருவேங்கடம், பழமுதிர் சோலை முதலியவைகள் திருடிக்
கொண்ட ஆலயங்களாமே!—இந்த விசாரத்தால் பதினமட
கத்து சிவாராதனம் பவிஷ்டமென்பதையே யறியார்களா? கா
ருசியில் கோணங்கிக் கூத்தாடிநின்ற விஷ்ணுவுக்குச் சக்கர
மளித்தவர் விகடச்சக்கர விநாயகராமே! பிரமதேவனைத்
தலைபோட்டுச் சிறையிலவைத்தவர் ஸ்கந்தராமே! விஷ்ணு
பொய் சொன்னதற்காக மலைப்பாம்பாகச் சபித்தவர் தேவி
யாராமே! இவ்வுண்மைகளையே யறியமாட்டார்! அன்றியும்,
ஆதித்திய புராணத்தில், "దేవస్య ౦దరణాంచ వృషభంనంద శేఖ
రం, వినాయకంచ సంపూజ్య స్తుతిభిస్తుష్ట హరిః ఉదకైఃస్నాపయజ్ఞాన్
బిల్వంచహరిరవ్యయః" என்கிறவசனத்தால் விஷ்ணுவானவர் தே
வியையும், ஸ்கந்தரையும், நந்திபகவானையும், விநாயகமூர்த்
தியையும் பூசித்து அவர்கள் பாதோதகத்தையும், பில்வத்
தையுங் கிரகித்தாரென்றும், அநேகமாய ஸ்தோத்திரங்களுஞ்
செய்தாரென்றுஞ் செப்பட்டதன்றியும் பஹுதரமான பிரமா
ணங்கள் இன்னும் அநேகமுளவாகலின் சைவமார்க்கமான்

றே சன்மார்க்கமாகி நித்தியமாயுள்ளதென்றும், தத்ஸம்பந்த மாகிய காணாபத்ய கௌமாராதிகளுஞ் சைவமேயென்றும், தத்விரோதமாகிய பாஞ்சராத்திரம், மாயாவாதம், ஆர்ஹதம் முதலாகிய துஷ்டமதங்களை அவைதிகங்களான பொய்ம்மார்க்கங்களென்றும், அவைகள் அகங்காரரூபமாகையினால் அநித்தியமாகக் கடவனவைகளென்றும், நிச்சயிக்கப்பட்டது ஆகவே, விஷ்ணு சம்பந்தமான பாஞ்சராத்திரத்துக்கும் ஹானி சித்தித்தது. இதனால் தாய்செத்தபோதே குட்டிகளுக்குப் பாலில்லாமற்போகும் நியாயம் அவர்களுக்கே சமர்த்திக்கப்பட்டது. விஷ்ணுபுத்திரர்களாகிய பிரமனுக்கும், மன்மதனுக்குங் கோயில்கள் குட்டிச்சுவர்களாமே! மன்மத தகனத்தை யுலகத்தவர் கொண்டாடிவருவதும் பிரத்தியட்சமாமே! இவர்களுக்கு ஆராதனை யெங்குமில்லையே! இதற்கிணைய யிவர்க்களித்தவர் பலம்பெருமானே யன்றோ? இலக்குமிக்குத்தானெங்காவது தனி ஆலயங்களுண்டா? தேவி ஆலயங்களாகாரூர் முதலிய தலங்களில் விருப்பத்துடனும் காஞ்சியில் சரஸ்வதியும், லட்சுமியும் சாமரையிரட்டிக்கொண்டிரு மருங்கு மேவலாணுநிற்கக் கொலுவீற்றிருக்குமாலயமும் பிரத்தியட்சமாமே! அவரை வழிபடுஞ் சாக்தேயமென்னுஞ் சமயமொன்றும் பிரசித்தியாமே! நம்பியாண்டார்நம்பிகள், ஔவை, கபிலர், அருணகிரிநாதர், அபிராமிபட்டர் முதலியவர்கள் மேற்கூறிய சமயங்களில்வந்த மெய்யன்பர்களாமே! இத்துணைச் சிறப்புகளையறிந்தும் அஹங்காரத்தாற் குறைத்த மட்டிவாசகம் நிரஸ்தமென்க. விஷ்ணுவுக்கு ஆலயங்களுஞ் சமயமு முண்டாயிருப்பதைச் சிவாராதனத்தால்வந்த பெருவாழ்வென்று மேலேயாம் பலவிடங்களிலுங்கூறி யிருக்கின்றோமாகையால் ஆண்டுக்கண்டுணர்க.

இங்ஙனமிருக்க, ஷை சாஸ்திரியாரவர்கள் "[illegible]" எனகிற வசனமொன்றுகாட்டி விஷ்ணுவே பரனென்கிற அர்த்தத்தை விளக்கினார். அது சுருதிவிருத்தமான பூர்வபக்ஷ

வாக்கிய மெனபதை நிரூபிப்போம். "పరాత్పరతరో బ్రహ్మ, తత్పరాత్పరతో హరిః, తత్పరాత్పరతో హీశః, తస్మాత్తుల్యోధికో నహి" எனகிற வையபலாததால பரததுககுப்பரமபிரம னென்றும, அவனுககுபபாம விஷணுவெனறும, அவனுககுபபாம ஈசனெனறும, அவா சமானுககு ஞனியனெனறும வெளிபபட்ட தனறியுமகூாமபுராணததில "న బ్రహ్మద్యైస్సమం బ్రూయాత్ భక్త్యాదిశ్చాపి పార్వతీం, బ్రూయాద్యదిసమం శంభుం బ్రహ్మవిష్ణ్వాదికైస్సురైః, యః కశ్చిత్తామసావిష్టః కదాచిన్నైవ తం స్పృశేత్, తదా దేవీం చ గిరిజాం ద్విజశ్రేయోర్థవాగ్వదేత్" எனகிற வியாசவசனததால பிரமவிஷணுவாதிகளோடு சிவனையும, இதரசததிகளோடு பாாவதியாரையும சமதவங கூறலாகாதெனறும, சமஸ்த தேவாகட்கும சிவனையும, சமஸதசததிகட்கும பாாவதியாரையும உத்திருஷடமாகக கூறவேணடுமெனறும, யாவனெருவன தமோபூதனுய அனயதா கூறுவானே அவன பதிதனுய ஸ்பரிசிககககூடாதவனுவனெனறும ஸ்பஷடமாயப பெறபபட்டது. இனனுஞ சுருதிகளில "యస్మాత్పరం నాపరమస్తి కించిత్" என்றும, "న తత్సమశ్చాభ్యధికశ్చ దృశ్యతే" எனறும வந்தவாககியங்களால யாதொரு வினைகாட்டிலும உதகிருஷடனுஞ சமானனுமிலலையோ அவன சிவனெனறு வெளிபபட்டது இந்த வுணமைகளால சிவனுகத உதகிருஷட சமதவமுடைய தேவதாந்தரத்தைப பிரதிஷேதித்துச சிவனுககே சாவோத்கர்ஷதவம சாதிககபபட்டது இதனை அவததை வயத்தானம யங்கிககூறிய வியாசருககுக காசியிலபுஜஸதமபனம சிததித்ததன்றியும் "త్వం మే వచనం వ్యాస శృణుష్వార్థయథార్థవత్, అహమేవ జగత్కర్తా మమకర్తా మహేశ్వరః, తస్యదేవాదిదేవస్య కర్తాఽపి న విద్యతే" என்கிற காசிகண்டவசனததால் விஷணுவானவா வெளிபபட்டு ஓ வியாசனுகிய மூடனே, சததியமாயசசொலலுகிறேன், சமஸ்த ஜகததுககும நானேகாததன், எனககுககாத்தா மஹேசுவரா, தேவதேவராகிய அவர்ககுககாத்தா கிடையவே கிடையாது என்று கூறினுரென்று வெளிபபட்டதனு

ல் அபார்த்தங்கொண்டு புலம்பித்திரியும் அவதிகள் யாவும பரிகாரமாயிற்றெனக. இன்னும பலவுளவற்றை விரிவஞ்சி விடுத்தாமெனக.

இது காறுங்கூறிவந்த ந்யாயவிசேஷங்களால பாரதமட்டி கலுஞ் சிவபாரம்யமே பிரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ளதென்றும, தாமதிகளாகிய பாஞ்சராத்திரிகள் சாபவசத்தராய்ச சிவபாரம்யங்களைக்கெடுத்தும, விஷ்ணுபாரம்யங்களைத தொடுத்தும அபசித்தாந்தங்களைப புகட்டி வழங்கிவருகின்றார்களெனறும அவர்கள விபரீதம வெளிப்பட்டதனால சைவர்கண மேலேற்றி அபபேதைகளகூறுந தூர்வாதம் நிரசிக்கப்பட்டதெனக.

இனிநனமதிவிளக்கப பண்டோலத்தார் புததிகோசரததை ச சற்றேவிசாரிப்போம. இந்தப்புததிமான இமமட்டேயொழியாமல தனது மலபந்தவாசகத்தில கமபராமாயணத்தைையுஞ் சைவர்கள கெடுக்கப்பார்க்கிறார்களென்றார. நன்று நன்று!!கமபன ஒருநாளிரவில வீதியுலாவி வருமபோது கடையிறியில கமபராமாயணப பிரசங்கம ஒருவிதவான செயகினறதைச சற்றுநின்றுகேட்டு இந்தநூலில நானசொன்னதுஞ் சில இருக்கின்றனஎனறு கூறினனென்று வழங்கிவருஞ்சொல வழக்கால கமபனிருக்குமபோதே கமபராமாயணம திரியப்பட்டதென்று வெளியாகினறது. அந்தநூலை யொருபெரிய பிரமாணமாககொண்டு சைவர்களென்னமோ அதைக கெடுக்கப்பார்க்கின்றார்களென்று விநதைகூறுவது பரியாசாஸ்பதமெனக. கமபன்வாக்குவான் மீகியோடு சில அமசங்களில முரணுமாகையால அப்பிரமாணத்வம சித்தித்தது. அதவா அதனைப பிரமாணமாகக கொண்டாலும் அதனால சிவோத்கர்ஷம் பாதிக்கப்பட்டதில்லை. கம்பன்பூதி சாதனத்தனாயினுஞ் சாமான்யம் விதவசிரோஷ்டத்வம் சித்திக்குமேயனறி மதசமபந்தம அன்வயமாகாதாகையால் அவனுடையநூலால சித்திக்கும் உத்கர்ஷ அபகர்ஷங்கள் எம

கரியாணமும் பிரமாணமாகாதெனக. கம்பன் பொதுப்படக்கூறிய அந்நூலில் இந்தக்கதுஷ்டப்பெயர்கள் புகுந்து விபரீதஞ்செய்த அமிசங்களில் சிலவற்றையிண்டு தழீஇப்போமென்க.

"ஆதியந்தமரியனயாவையும்" என்பதை "ஆதியந்தமரியெனயாவையும்" என்றும், "எழுந்தனன் கடகரியிறையையும்" என்பதை "எழுந்தனன் கறைமிடற்றிறையையும்" என்றும் மாற்றிப் பூர்வபிரசங்கங்களுக்கு முரணாக வெளியிட்டும், "சூலமுண்டது சூறுமோரார், காலமுண்டது கைக்கொள்ளார், ஆலமுண்டவ னறிவாய், நாலமுண்டவனல்கினன்" என்னுங்கவியால் சூலமுள்ளது அசநலம் அமரர்துவாரநாமாயுண்டுவிட்டது அதனை விரைவுமுறாதகுயிலைந்து சக்கர மிலிடமாகவிருந்து சிவபெருமான் பெறலுக முமபகானுக்குக் கொடுத்தாரென்று பொருளை யியுஞ் சிவாபராமபக்ஷரோக்கிக்கத்தக்கவைப்பட்ட பாதகர்கள் பரந்தசாதகிரிக்ளேயன்றி வேறில்லை அந்தக்கவியால் அதனைவிடமுண்டருளிய சிவபெருமானே சக்கரத்தையேந்திய உலகுண்ட திருமால் கொடுத்தானென்று பொருள் கூற விடமுண்டாயினும் அன்யமதவாதி சத்திக்கிடையுபால் உபயமமிரவி பன்னமானிய சாதகாரத்தக்கதை யீண்டுவிரிப்பாமென்க எகனமெனின், "ஆழிவாய ஞாலமுண்டவ" என்று அண்மைவிளியாக்கி "ஆலமுண்டவன் நல்கினான்" என்று அன்வயபாவநகாற கிரகித்து, வேறாமமுறாகதி! அதானர் சிவபெருமான் குமுபகானுக்குக் கொடுத்தானென்று விபரீதமானார் நயன்தாக நிச்சயிக்கப்பட்டது இந்தவுண்மையை யுணராமல் பாவந்தழும்பேறித் தூர்வாரகார மிருதியால் அபாரதக்கூடித்த திரிபுக ளொவ்வொன்றும் இவ்வாறே பரிதப்ஜிக்கப்படுமென்க. இதுவுடன்றியாமல், கைஷத்தத்தில், "தேங்கமழ்துளவினுனூனா மூந்தோதவுநாருந, தாங்கருங்காமவெம்மை தரிக்கிலராகியனரே" என்பதை "தேங்கமழ்துளவனினு நான்முகத்தேவனுருந, தாங்கருங் காமவெம்மை தரிக்கில ஞாகியன

ரே" என்றும்மாறறி யிருக்கின்றனர். விஷ்ணுவைத் தப்ப விட்டுப் பிரமனைக் காட்டிக்கொடுக்கப் பார்த்ததினாலேயே அது விட்டுவிடுமா? "தக்காதசவில் லொன்பதவரவ, ாச சத்தாறகாணப்படும்" என்னும் பிரமாணமுகத்தால் பிரம் ஹதேவனைநோக்க அவர்ந்தை யுண்மை வெளிப்பட்டத னால் "தேங்கமழ்துளவமாறு நான்முகத்தேவன்" என்றுமா றறிகூறினும் விஷ்ணுவைப்பிறத்த பாதகம் விட்டதேயில லை இதுமட்டோ "நொண்மைநிவேந்தன் செலவனடியினை என்றுமேத்தித் தொழுவோமியாமே" என்பதை "கன்று மேய்த்த கண்ணனடிகளை-என்றுமேத்தித் தொழுவோமியா மே" என்றும், "தந்திபக்கத்தைச் சகங்கைப் பக்கமேபோ றம்" என்பதை "தந்திரத்துவங்கத் தாசரதிகளபோற்" என்றும் மாறறிப் பாடிப் பாட்டிற்குவாரு சிறுதுறைக் றுந்தங்கள் அவ்லட்சணத்தைக் காட்டியிருக்கின்றனர்கள். இப்படி அவர்களை புரட்டிப்பாகங்கள் ஏராளமாகவின் வை ணவர்கள் புரட்டர்களென்றும், சமயாமாயணத்தையுங் கெடு த்துப்பாக்கிறாக ளென்றும் வீணவாதமிட்டுனைத்த மட்டு வைசம் பிரஸ்தமெலாக வாக்குநாவழி யலாயிய புராணங் கள் பதினெட்டனுள் பத்து சிவபாரம்யமும், ஒன்று தேவி பாரம்யமும், மூன்றுவிஷ்ணு பாரம்ய மும், இரண்டு பிரம் ஹபாரம்யமும், ஒவ்வொன்று அக்னி சூரிய பாரம்யங்களு, மாகவிளங்கும் இவ்வாறு புராணங்களன்றியும் இதர புராணங்களிலும் பூர்வோத்தர பாகங்களில் ஒவ்வொருபாக ம் சிவபாரம்யமாயிருக்கும் இந்தவுண்மையால் விஷ்ணுவு க்குள்ள புராணமூன்றில் பாதிபாகம் சிவபாரம்யமாய் விட் டதனால் சேஷித்தது மீன்றது மூன்றரை ஒண்ணரைபுராணம் இவர்கட்குச் சொந்தமாம் இவ்வளவுஹீனதசையோடிருக்கு டி யஇவர்கள் சர்வவேதப் பிரதிபாத்யனாய் விளங்கும் பரசிவமூ ர்த்தியைநிந்தித்தும், அவனடியார்களைச் சைவப்புரட்டர்க ளென்றுவைதுஞ் சந்தோஷித்துத் திரிவது குருட்டரிப்பா ளன் குபேரனைப் பழித்தல்போலாம். கம்பன் வாக்கு

பவிஷ்டப்பிரமாண மாகாதது நோக்கி இவ்வளவில் விடு
த்தனமாயினும் இனி யிரண்டாம்பாகத்தில் பாரதத்தில் கீதை
முதலிய பிரமாணங்கட்குச் சிவபாரம்ய கிரஹணவிசேஷண
ங்களை விஸ்தரித்துக் கூறுவோமாகையால் அத்துடன் வான்
மீகியுரைத்தருளிய ஸ்ரீமத்ராமாயணப் பிரசம்சையையும் வி
ஸ்தாரமாப்பாமென்க. தீக்ஷிதஸ்வாமிகள் முதலிய சிவாநு
பூதிமான்கள் "இராமாயண தாத்பர்ய ஸாரஸங்கிரஹம்" முத
லிய நூல்பிரபந்தங்களால் சிவபாரம்யங்களை நன்கு விளக்கியி
ருப்பதுமுண்மையானுந் தெளியக்கடவர்.

இக்கப்பாகத்தை யியவவோமேட்கிறது மேலிரண்டா
ம்பாகத்தில் பிரணவ விசாரமாதிய ஒவ்வொரு அம்சத்
தையும் பரிஷ்கரித்து "ஸமஸ்திவிசாசம்" என்றும் போலிப்
பெயராமாயைந்துபோக வுண்மையைச் சித்தாந்தப்படுத்துஞ் சி
வாதிக்யங்களாகிய அரத்னங்களை வெளியிட்டு வாரிக்கொடுக்
கப்பர் மாகையால் மெய்யன்பர்களாவார் கரங்கூப்பிவேலாருப.

பதசியாம் பொனசிறபாசகுபாய வைசது
மேலவி டென்ன யருபியடிந்து
உருத்திர மணிபூ ஜெடமயா
அனபாக ளெவரு மதுச்யிக்கவரசச
செம்மனத் திறமாப டேசிர் திருவிபாப
பாருச ராத்திரப பசடிக ளோ"
யனமயக கெடதி பேரடி யொதுரசய
பூத சாசனம பொலிகப வுலகத
தேசமின ஞானத தியரஙகய ராசச
வென்ருண மாககக ரோரசவாழ நூயே.

சிவாதிக்யரத்நாவளி
முதற்பாகம் முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞானசம்பந்த குருவே நம:

இரட்டையர்கள் அருளிச்செய்த

தைவிக உலாவில

சிவாதீனயம்.

கல்லா னிழலிருந்த கண்ணுதலார் தம்முடனே
யெல்லாரையுந் தேவரென வுரைத்த—கல்லாயொப்

பேதுங்கரா விரும்பினையும் பொன்னினையுந்
தாதுவென வுரைகருந் தன்மைகாண—மீதுலவு

நீடுசுடராழியிலத் தேரிலீரிரண்டு
பாடுசுருதிப பரிபூட்டித்—தோடார்

நளினத்தப்பாக னடத்த வெரிவாயத்
துளயபபகழி தொடுத்துக—கொளுவியநாண்

மூரியர வாகமு தண்டமுந் தாங்கு
மேருவெனுஞ் சைலம விலலாக—வாரமுள

மூவருயிரவாழ முப்புரமு நீறாக
யாவாபொரு தானமை யோரில—தேவா (க)

பழித்த பெருவேள்வி பழுதாக வாளவிட்
டழித்த விமையவா வேறாதா—னிழைத்த (உ)

வதைப்பான வருங்கூற்றை மாசகண்டாககாக
வுதைத்ததாரிவ ரல்லா துண்டோ—வெதிாதத (ங)

சுழற்கான மதனமாளக் கணமலரால வெய்ய
வழறருணையே விஞ்ஞார்தா—னிழறபொற (ச)

கலையா னிடந்திட்ட கண்ணுக்கோ ராழி
விலையாக நல்கினா ரேவரா—நிலையாகத (ரு)

துன்னுமொரு சிலந்தி சோணாடுங் காவிரியும்
மன்னியரசாள வைத்தவரார—பன்னெடுநாள (சு)

தேடியிருவர் திரியத் தெரியாம
லீடுசுடர் வடிவாய் நின்றவரார—கூடலெண (எ)

வுங்காரஞ்செய்தே யுலகுண்ட மாலயனைச
சங்காரஞ் செய்தபின்றுந் தந்தவரார—பங்கயனை மால (அ)

வீந்தசுடலை விபூதி தரித்திருவ
ராந்தலைமாலை யணிந்தவரார—மாயந்திடவே (கூ)

நாராயணருடனு நான்முகனுருடனுங்
கூரார் குலமிசைக் கொண்டவரார—சேர (க0)

வெரிந்த பிறையெயிற்றி னீண்டு வாயும
பரந்து செழுங் குருதிபாய—விரிந்தொருவன

மானரு கிடக்க மலையான மகளுடனே
யூனறவிர லொன்றுடையவரார—தோன்றியட (கக)

லோதவிட முண்டுபயந்திறந்த தாமரைமேற
கோதையர்க்குத் தாலி கொடுத்தவரார—மாதவனைக (கஉ)

கூடியயனைக் கொடுத்தவரார மோகினிபா
ஞடிமெழிற சாத்தனைமுன னல்கினரார—பாடாநத (கந)

புத்தேளிரொன்பைப புனைந்தவரார லலவினுமை
கைத்தாளமாக கொட்ட நடங்காணபவரார—மத்தமுற (கச)

மாதிநெடு மாலுதிர மத்தனையுங் கைத்தலத்திற
பாத்திதனிலே நிறையப் பண்ணினரார—வேதமுடன (கரு)

றுண்டெனவே யாழ்புகுஞ் சோமுகனைச செற்றிடுமீன
கண்ணை யுகிராற கீண்டவரார—கண்ணனு (கசு)

ராமைவடிவந்தனிலு மாதிவராகந்தனிலு
மாமுது கோட்டைக்கரத்தால வாங்கினரார—தாமரையும (கஎ)

பேசரியசிமபுளாயப பேராட கனேயுடுகு
கேசரியை வளனுகிராற கிணடவராா—கூசா (கஅ)

தடருஞ் சலநதரனே யனருழி சூட்டி
யுடலம பிளாநதவா வேறுணடோா—படிவிண (கக)

முழுதளாநதமாயன முதகெலுமபைச செநகீ
ரொமுகவே வாஙகினா வேறுணடோா—பமுதெண (உ0)

டடமலரோ னுசசித தலையை யுகிரா
லுடனே குறைததவர் வேறுணடோா—நெடுவிசுமபு (உக)

முறறும் புதைததலையான மோதஞ் சுரநதியைச
சுறறுஞசடையிற சுவறுவிதது—மறறும்

பகீரதனின் றாழ்நாட் பாதமலா போறற
மகிதலததே போதுவிததாா மறறுா—புகமைழச

செலுததச சிறுதொணடா தேவியறுததாக்கிக
சலததிற படைதத கறியைத்—தலைகிட்ட

சுடியு மாலைச சுரிகுஞசியு முதநாக
கட்டியை நல்குக கனிவாயு—மிடடதொரு

வாளியுங்காது மருங்குமணி வடமுக
தாளிணையுஞ செமபொற சதஙகையுமாய—மீளப்

பிறப்பிக தவாதம் பெரும்பிறபபை யெலலா
மறுபபிகக வலலவாதா மறறுா—நறைக கொனறை (உ௩)

யாதிதனையொழிய வாறுறு தததுவததின
மீது மகிழுநதிருககும விணணவராா—மாதிற (உ௪)

பொருநதி விடையாகப பூநதுழாய மாலை
விருமபி நடததினுா வேறுா—அானபெருமைம (உ௫)

யினனும் பலகோடி யிலலையோ யாமிருநது
சொனன பொழுதே தொலையுமோ—வுனனரிய

மூவா முதலா முதலவனையு மூவுலசிற
சாவாாபிறபபாா கடஙகளையுந—தேவாக

வொகக நினைவாருக் கல்லவோ வோரேழு
மிகக நரகம விதிததது காண—மைககண (உகூ)

மருவாா குழலியென மறறவளு மநதப
பெருவாழ வுடைய பிராணைப—பரவியவா

தெயவ வெழுததைநது மோதித திருநீறு
மெயயி லணியவி தியறறு—மையறரு

மெடடெழுததை போதி யிநிவாமண ணைபபொழுதுந
கடடுனாகக வெனைக் கெளதமனு—ரிடடபெருஞ

சாபத தியலபுதரு மாமறையோா செய
பாபக கலிகாலப பணபுகாண—கோபவிதழ (உஎ)

மினனே யெனசசிறநதும் வேதியராகிய பிறநது
மெனனே பெருமை யிருநதவா—முனனே

மறையி னெழுததைநதும் வாயாரவோதி
நிறைய வணிநது திருநீறும—பிறவியெலலாம்

வாட்ட வறியாமல் வாளா பிறவிதனை
யீட்டுவதே பாவ மெனவுணாதது. (உஅ)

என்றற் றொட்டகத்தனவாகிய அருள்வாககியங்களால உண்மைகண்டுணர்வாராக. இவைகட்குப் பிரமாணம (கஎக) வது பக்கத்திலமேல (க) முதலாகிய குறிப்புகளிலஎழுதி யிருக்கிறபடியே கண்டுணாக.

இரணடாவது பாகம அதிவிரைவிலேதானே வெளியிடபபடும்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீசாம்பாய பரப்பிரம்மணே நம

இரட்டையர்கள் அருளிச்செய்த

தெய்வீகவுலாவிற்போந்த

பிரமாணத்திரட்டு

(க … ஸம்ஹிதை-ஸ்ரீமஹாபாரத முதலியன

பாகவதம் சதுர்த்தஸ்கந்தம் பிரமோத்தரபுராண முதலியன

௨ சர்வோபநிஷத்து-மார்க்கண்டேயம் … காய முதலியன

௩) இராமாயணம் உத்தரகாண்டம் ஸ்காந்த முதலியன

(௫) சர்வோபநிஷத்து - ஏகாதசஸம்ஹிதை - ஆதித்யபுராண முதலியன.

) சிவ…ம-அகஸ்த்யபக்தவிலாச முதலியன

௭ பாஸ்கரஸம்ஹிதை - பிரமோத்தரகாண்டம் - பராசரபுராண முதலியன

(௮,௯ சர்வோபநிஷத்து-கூர்மபுராணம்-வி… முதலியன

(க0) சிவரஹஸ்யம்-சர்வோபநிஷத்து முதலியன

(கக) இராமாயணம்-ஸ்ரீமஹாபாரத முதலியன

(க௨) சர்வோபநிஷத்து-பாகவதம் அஷ்டமஸ்கந்தம்-இராமாயணம் உத்தரகாண்ட முதலியன.

(கங) பஸ்மஜாபாலம்-உபதேசகாண்டம்-கூர்மபுராண முதலியன.

(கச, கரு) சிவரஹஸ்யம் - பிரம்ஹாண்டபுராணம்-கூர்மபுராணமுத லியன.

(கசு, கஎ, கஅ) ஆதித்தியபுராணம் சரபோபநிஷத்து - பிரமஹாண்டபுராணம் உத்தரபாகம் - அதர்வணம் - தைத்திரீயமுத லியன.

(க௯) மானவீயசம்ஹிதை-ஆதித்தியபுராண முதலியன.

(உ0.உக) சரபோபநிஷத்து-வாமனபுராணம்-ஸ்காந்தமுதலியன.

(உஉ) இராமாயணம் பாலகாண்டம்-பாரதம்-ஆரண்யபர்வம்-வாமனபுராணமுதலியன.

(உங) உபமன்யுபக்தவிலாசம்-சிவரஹஸ்யமுதலியன

(உச, வேதம்-சிவாகமமுதலியன.

(உரு ஈசானசம்ஹிதை-வாசிஷ்டலைங்கிய முதலியன.

(உசு) ருக்வேதம்-பாராசரஸ்மிருதி-ஜாபாலசுருதி முதலியன

(உஎ, உஅ) சாபாலசுருதி-பாஷ்யம் - ஏகருத்ராயஸ்காண்டம்-பவிஷ்யோத்தரபுராணம் - பராசரபுராணமுதலியன
சாபமிட்டமஹரிஷிகள், ததிசி - உபமன்யு - தூர்வாசா - கௌதமா - பராசரா - பிரமஹா முதலியவர்களாம்.

இப்புத்தகம் வேண்டியவர்கள் சென்னையைச் சார்ந்த சூளை கறையான்குட்டை மொட்டைக்கிடங்கு திருவேங்கட முதலியார்வீதியில் (கஅ) வது நதவிலக்கமுடையவீட்டில் ம-ா-ா-ஸ்ரீ சபாபதிமுதலியாரிடத்தில் விலைரூபா (க) கொடுத்துப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். இதனால்வரும் பிரயோசனம் சிவதர்மங்களுக்கே உபயோகிக்கப்படும்.